

VYŠEHRAD

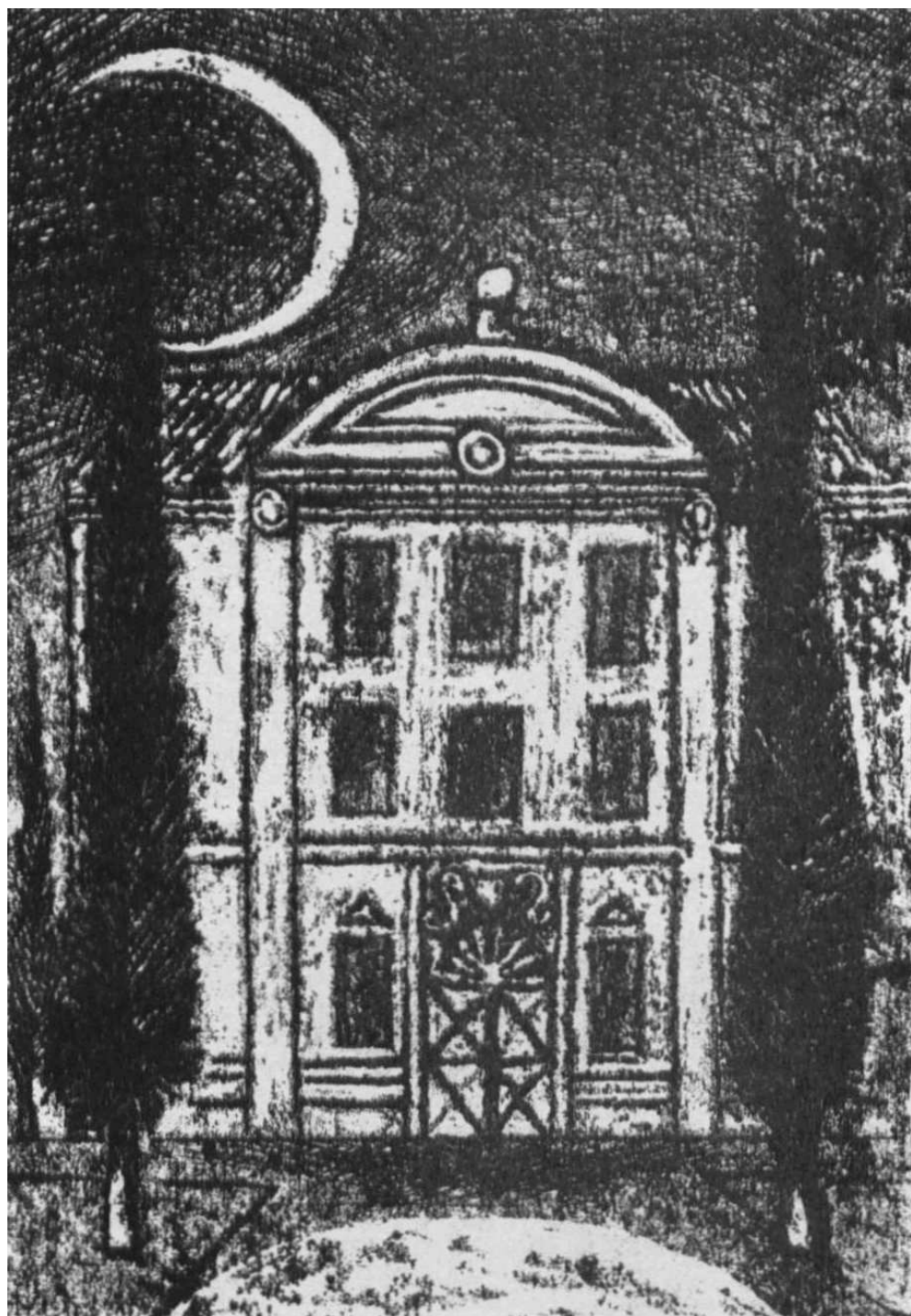
Ellery Queen



Drama desatera dní

**Ellery
Queen**

**Drama
desatera
dni**



Ellery Queen

Vyšehrad
Praha
1981

Drama desatera dní

Copyright © Ellery Queen, 1978
Translation © Jarmila Emmerová, 1979
Illustrations© Karel Vodák, 1979

Část

I

Drama
devíti
dní

První den

Zpočátku to bylo cosi bez tvaru, jakási temnota, která se pořád pohybovala sem a tam jako tanečníci. Za tím se ozývala hudba, slabounká, veselá, matoucí, a pak z toho bylo cosi obrovského, řítilo se to na člověka a hudba se přitom ztrácela v přívalu zvuku tak nesmírného, že člověk letěl prostorem jako komár ve vzdušném proudu – pak se to přehnalo a vytrácelo a znovu se ozvala slabounká hudba a temnota se znovu začala míhat sem a tam.

Všechno se kymácelo. Zmocňovala se ho mořská nemoc.

Tamhleto nahoře je nejspíš mořská obluda nad atlantickou nocí s nějakým stínem podobným rozvlněnému mračnu a s roztřesenými skvrnami namísto hvězd. A ta hudba je asi zpěv v kajutě pro mužstvo na přídi nebo převalování černých vod. Věděl, že je to skutečné, poněvadž když zavřel oči, mračno a hvězdy zmizely, kdežto kymácení i hudba trvala dál. Vnímál také pach ryb a něco se složitou chutí, jakoby kyselý med.

Bylo to zajímavé, protože všechno znamenalo nějaký problém, a vnímání pohledů a zvuků a pachů a chutí, nad nimiž si mohl lámat hlavu, mu dávalo pocit nové důležitosti, jako by předtím nebyl ničím. Bylo to, jako by se právě rodil. Jako by se rodil na nějaké lodi. Ležel na lodi, ta loď se houpala a on se houpal s ní v houpající se noci a vzhlížel ke stropu oblohy.

Mohl by se tak houpat věčně v tomhle příjemném bezčasu, jen kdyby věci zůstávaly stále stejné; jenže ony nezůstávaly. Obloha se snižovala a hvězdy klesaly a to byla další záhada, protože místo aby při tom přibližování rostly, naopak se zmenšovaly. I ráz toho houpání se měnil; teď svalnatě zesílilo a člověka náhle napadlo: Třeba se nehoupá ta loď, ale já.

Otevřel oči.

Seděl na něčem tvrdém, co se pod ním poddávalo. Kolena měl přitisknutá k bradě. Ruce měl sepjaté kolem holení a houpal se dopředu a dozadu.

Někdo prohlásil: „Není to vůbec žádná loď,“ a to ho překvapilo, protože ten hlas mu byl povědomý, ale za nic na světě si nemohl

vzpomenout, čí hlas to je.

Důkladně se rozhlédl kolem sebe. V místnosti nikdo nebyl.

V místnosti.

Byla to nějaká místnost.

Ten objev působil jako cáknutí mořské vody.

Rozpojil ruce a položil je dlaněmi dolů na něco teplého a drsného, přesto však na omak smekavého. To se mu nelíbilo a zvedl si ruce k obličejí. Tentokrát se jeho dlaně setkaly s něčím nepříjemným, jakoby s mohérovou srstí, a pomyslel si: Jsem v nějaké místnosti a potřebuju oholit, jenže co to je oholit? Potom si vzpomněl, co to slovo znamená, a zasmál se. Jak to, že musel vzpomínat, co znamená slovo oholit?

Spustil zas ruce a dlaně ucítily tu smekavou věc a on zjistil, že je to jakási deka. Zároveň si uvědomil, že během jeho rozmýšlení temnota zmizela.

Zamračil se. Byla tu vůbec tma?

Okamžitě věděl, že ne. Okamžitě věděl, že tu nebyla ani žádná obloha. Je to strop, pomyslel si a zamračil se, a k tomu ještě zatraceně prašivý strop. A ty hvězdy byly taky falešné. Prostě sluneční paprsky na útěku, které se vplížily dovnitř trhlinami v opotřebovaných roletách na oknech. Kdesi vyřvával nějaký hlas písničku „Když se irské oči usmívají“. Taky tu šplouchala voda. A ten pach byl opravdu rybí, z ryby, která se pekla na sádle. Polkl, ucítil tu kysele sladkou chuť a uvědomil si, že ta chuť je zároveň pach a že obojí se spolu chemicky mísí ve vzduchu, který on vdechuje. Jaký div, že mu je na zvracení. Vzduch je uleželý jako sýr.

Jako sýr s navlečenými ponožkami, pomyslel si a ušklíbl se. Kde to jsem?

Seděl na nějaké posteli z ozdobně zprohýbaného železa, kdysi natřené na bílo, ale teď trpící jakýmsi ekzémem, a hleděl na střep zašlého zrcátka. Místnost byla komicky malá a měla banánově natřené stěny. A z těch banánů, pomyslel si a znovu se zazubil, se loupají slupky.

To jsem se už třikrát zasmál, napadlo ho; mám tedy smysl pro humor. Ale kde to sakra jsem?

Stálo tam křeslo s oválným vyřezávaným opěradlem a s ubohým zeleným sedadlem vycpávaným žíněmi, jehož elegantní nohy drželo

pohromadě X z drátů; z nakloněného kalendáře na zdi na něho zíral nějaký muž s dlouhými vlasy, který vypadal na umření, a dveře na něho vystrkovaly otlučенý porcelánový věšák na šaty jako nějaký prst. Prst v jakémisi mystériu, ale jaké je rozluštění toho tajemství? Na věšáku nic neviselo, na křesle nic nebylo a muž na obrázku vypadal stejně důvěrně známý jako ten hlas, který prohlásil, že to není žádná loď. Jenže obojí zůstávalo mimo dosah chápání.

Člověk na posteli s vystrčenými kostnatými koleny byl špinavý vandrák s rozmláceným obličejem, který se ani neobtěžoval sundat si špinavé šaty, takový to byl uválený vandrák; seděl tam ve vlastní špíně, jako by si v ní liboval. A to je otrava.

Protože ten člověk na posteli jsem já, a jak můžu být ten člověk na posteli, když jsem toho špinavého vandráka jakživ neviděl?

Je to záhada.

Je to záhada, když člověk nejenže neví, kde je, ale ani neví, kdo vlastně je. Znovu jsem se zasmál.

Plácnu sebou zase na tuhle matraci, nebo co to je, a budu spát, pomyslel si, to udělám! A v následujícím okamžiku už Howard věděl, že je opět na nějaké lodi pod příkrovem hvězd.

Když se Howard probral podruhé, bylo všechno jiné, už neměl pocit, že se postupně rodí, žádné fantazírování o jakési lodi a jiné nesmysly. Teď prostě otevřel oči, poznal tu páchnoucí místnost, Krista na kalendáři, rozbité zrcátko a byl skokem z té náhražky postele a zíral zuřivě na svůj obraz, náhle jasný.

Skoro všechno mu v hlavě bleskem zapadlo na své místo: kdo je, odkud přišel, dokonce i proč přijel do New Yorku. Vzpomněl si, jak chytil ve Slocumu vlak Atlantik. Vzpomněl si, jak šlapal po rampě z výšně perónu 24 do pece nádraží Grand Central. Vzpomněl si, jak telefonoval do galérie Terrazzi a ptal se, kdy se otvírá Djerensova výstava, a jak mu otrávený evropský hlas říkal do ucha: „Výstava Mynheera Djerense včera skončila.“ A vzpomněl si, jak otevřel oči v téhle popelnici na odpadky. Ale mezi tím hlasem a touhle místností visela opona černé mlhy.

Howard se rozklepal třesavkou.

Věděl, že ho to přepadne, dřív než se to stalo. Ale nevěděl, že to

bude tak zlé. Pokusil se ovládnout. Avšak napětí svalů třesavku jen zhoršilo. Vykročil ke dveřím s tím otlučeným porcelánovým věšákem.

Ted' naposledy jsem určitě nespal dlouho, pomyslel si. Pořád tam cákají tou vodou. Otevřel dveře.

Chodba svým pachem stavěla pomník všem nohám, které tudy prošly. Děda, který tu šmejdil mopem, zvedl hlavu. „Hej, vy tam!“ zavolal Howard. „Kde to jsem?“

Děda se opřel o násadu mopu a Howard si všiml, že má jen jedno oko. „Já byl jednou na Západě,“ prohlásil děda. „Rajzoval jsem zamlada, kamaráde. Tehdáž tam seděl ten Indián před takovou haluznou u silnice. Na míle dokola nikde nic, jen ta stará barabizna a vzadu nějaká hora. V Kansasu to myslím bylo –“

„Spíš v Oklahomě nebo v Novém Mexiku,“ poznamenal Howard a zjistil, že podpírá zeď. Ta ryba byla bezpochyby už snědená, ale její kostra tu dosud lákavě a mučivě strašila. Bude se muset co nejdřív najíst; tak to dopadalo vždycky. „Ale co na tom? Musím odtud vypadnout.“

„Ten Indián seděl v tom prachu vopřenej zádama vo tu barabiznu, rozumíš –“ Dědovo oko se náhle přesunulo doprostřed jeho čela a Howard poznamenal: „Polyfémos.“

„To ne,“ namítl staroch. „Nevím, jak se jmenoval. Jde vo to, že zrovna nad hlavou toho Indiána, takhle přibitá na zdi, byla firma s velikejma červenějma písmenama. A co bys řek, že na ní stálo?“

„Co?“ zeptal se Howard.

„Hotel Waldorf!“ triumfálně prohlásil děda.

„Mockrát děkuju,“ řekl Howard. „To mi namouduši pomohlo, starej pamětníku. Ale kde ted' sakra jsem?“

„Kde bys sakra byl?“ zavrčel děda. „Seš v noclehárně, přítelíčku, v noclehárně na Bowery, která byla dost dobrá pro Steva Brodyho a Tima Sullivana, a je až moc dobrá pro takový, jako seš ty, vandráku jedna špinavá!“

Kbelík na špínu se rozletěl. Vznesl se jako pták. Pak přistál na boku s muzikálním šplouchnutím.

Děda se zachvěl, jako by byl Howard nenakopl kbelík, ale jeho. Stál tam v šedivých mydlínech a zdálo se, že se rozbřečí. „Dejte mi ten mop,“ řekl mu Howard. „Vytřu to.“

„Ty vandráku špinavá!“ Howard se vrátil do místnosti.

Posadil se na postel, udělal si z dlaní miskou přes ústa a nos a zuřivě vydechoval, protože zuřivě doufal... Určitě žádný alkohol nepil. Ruce mu klesly.

Ruce mu klesly a měl je celé zakrvácené. Na rukou měl krev.

Začal na sobě škubat šaty. Světle hnědý gabardén byl potrháný a pomačkaný, umaštěný a ztuhlý nějakým svinstvem. Smrděl jako prasečí kotce na Jorkingově farmě za Dvojvrším. Jako kluk obcházel do Slocumu dlouhou oklikou, jen aby se vyhnul Jorkingovým prasatům. Ale teď mu to nevadilo; bylo to dokonce příjemné, poněvadž to nebylo to, po čem pátral.

Ohledával se jako zavšivená opice.

A náhle to našel. Velký černohnědý chuchvalec. Kus toho chuchvalce měl na klopě. Druhý kus na košili. Tím chuchvalcem se košile přilepila k saku. Odtrhl ji. Odtržený okraj chuchvalce byl vláknitý.

Seskočil z postele a vrhl se ke střepe zrcátka. Jeho pravé oko vypadalo jako stará pecka z avokáda. Přes kořen nosu měl šarlatovou rýhu. Levou stranu spodního rtu měl nafouklou jako bublinu ze žvýkačky. A z levého ucha měl fialovou karikaturu.

Někde se porval! *Nebo snad ne? A prohrál. Nebo vyhrál?*

Nebo vyhrál i prohrál zároveň? Zvedl roztřesené ruce k fungujícímu oku a zamžoural na ně. Kotníky obou měl rozbité, odřené a oteklé. Krev zatekla do plavých chloupků, takže ztuhle stály jako řasy nalíčené maskarem.

Ale to je přece moje vlastní krev!

Otočil ruce dlaněmi vzhůru a zaplavil ho pocit úlevy.

Na dlaních žádnou krev neměl.

Snad jsem přece jen nikoho nezabil, zaradoval se.

Ale radost se vzápětí rozplynula. Byla tu ta druhá krev. Na jeho šatech a na košili. Ta možná není jeho. Je možná někoho jiného. Třeba k tomu tentokrát došlo. Možná...!

Tohle mě dorazí, kmitlo mu hlavou. Jestli na to budu dál myslet, bůhví, že mě to tam srazí. Ta bolest v rukou.



Pomalů si prohlíával kapsy. Odjel z domova s víc než dvěma sty dolarů. Jeho inventura byla jen zběžná; nedoufal, že něco najde, a nebyl proto zklamán. Peníze byly pryč. Stejně jako hodinky s miniaturní sochařskou paličkou, kterou mu otec dal ten rok, kdy jel do Francie. Stejně jako zlaté plnicí pero, které dostal od Sally loni k narozeninám. Obrali ho. Možná po tom, co se nastěhoval do tohoto opiového doupěte. To vypadalo přijatelně; nikdy by mu tady nedali pokoj bez zaplacení předem.

Howard se pokusil vyčarovat si v duchu „recepčního“, „hotelovou halu“, „Bowery“ – jak to asi všechno vypadalo včera večer.

Včera večer. Nebo předevečirem večer. Možná před dvěma týdny. Posledně to trvalo šest dní. Jednou pouze dvě hodiny. Nikdy to nevěděl předem, poněvadž ta věc byla jako pruh práchniviny v čase, neměřitelný jinak než tím, co jej obklopovalo.

Howard znovu ponuře vykročil ke dveřím.

„Kolikátého je dnes?“

Děda klečel na kolenou ve špinavé louži a vytíral ji mopem.

„Ptám se, kolikátého je dnes.“

Děda byl pořád ještě uražený. Ždímal zatvrzele mop do kbelíku. Howard slyšel skřípat své vlastní zuby. „Kolikátého je dnes?“

Děda si odplívl. „Jdeš na to nějak zhurta, brácho, zavolám Bagleye. Ten tě zrychtuje, to budeš koukat.“ Pak asi něco zahlédl v Howardově zdravém oku, protože zakňučel: „Včera byl Den práce,“ sebral kbelík a utekl.

Tedy úterý po prvním pondělku v září.

Howard pospíchal zpátky do místnosti a vrhl se ke kalendáři.

Byl z roku 1937.

Howard se poškrábal na hlavě a zasmál se. Ztroskotat jsem v čase. Najdou moje kosti na mořském dně.

Lodní deník!

Začal se po něm zuřivě shánět.

Lodní deník si začal psát hned po první matoucí plavbě časoprostorem. Každonoční hlášení sobě samému mu umožnilo zachytit tu část své existence, kterou si uvědomoval, a poskytlo mu pod nohama pevnou palubu, ze které se mohl ohlédnout zpátky po

svých temných cestách. Ale byl to podivný lodní deník. Zaznamenával vlastně pouze události na souši.

V mezidobích, která Howard trávil na bezčasém moři, zůstávaly stránky nedotčené a prázdné.

Jeho deník tvořila sbírka tlustých černých kapesních notýsků. Pokaždé, když nějaký popsal, uložil jej doma do psacího stolu. Ale jeden nosil stále s sebou. Jestli mu štípali taky ten –!

Ale našel jej ve vnější náprsní kapsičce svého saka pod kapesníkem z irského plátna. Poslední zápis mu říkal, že tahle plavba trvala devatenáct dní. Uvědomil si, že zírá ven přes špinavé okenní sklo. Tři patra nad ulicí. To stačí.

Ale co když si jenom zláme nohu? Vyrázil ze dveří na chodbu.

Ellery Queen mu řekl, že nechce zatím slyšet ani slovo, protože vyprávění pod vlivem bolesti, hladu a vyčerpání může snad zajímat básníky a kněze, ale bylo by mařením času pro milovníka faktů. Takže ryzí sobectví vyžadovalo, aby napřed Howarda svlékl, hodil ho do vany s horkou vodou, oholil mu vousy, ošetřil mu rány, poskytl mu čisté oblečení a nacistal do něho snídani, která se skládala z velké sklenice rajčatové šťávy okořeněné worcestershirem a tabaskem, z malého bifteku, sedmi topinek s máslem a tří šálků černé kávy.

„Teď teprv tě poznávám,“ prohlásil Ellery, nalévaje mu třetí šálek. „A teď patrně dokážeš myslet aspoň s primitivní schopností komunikace. Když jsem tě viděl posledně, Howarde, otloukal jsi mramor. Cos dělal mezitím – vypracoval ses na otloukání živého masa?“

„Ty sis prohlížel moje šaty!“

Ellery se zazubil.

„Byl jsi v té vaně hrozně dlouho.“

„Trvalo mi dlouho, než jsem došel z Bowery sem.“

„Jsi švorc?“

„Vždyť víš, že jsem. Prošacoval jsi mi kapsy.“

„Přirozeně. Jak se daří tvému otci, Howarde?“

„Dobře.“ Pak se Howard zatvářil vyplašeně a vyskočil od stolu.

„Ellery, můžu si od tebe zatelefonovat?“

Ellery ho pozoroval, jak jde do pracovny. Dveře za Howardem se

docela nedověřely a Ellery se nenamáhal je jít zavřít. Howard si zřejmě objednal meziměstský hovor, poněvadž nějakou dobu se za dveřmi nic neozývalo.

Ellery sáhl po dýmce, aby si po snídani zakouřil, a zopakoval si v duchu, co ví o Howardovi Van Hornovi.

Nebylo toho mnoho a všechno navíc zatemňoval odstup jedné války, jednoho oceánu a jednoho desetiletí. Setkali se poprvé na terase nárožní kavárny, kde se rue de la Huchette setkává s bulvárem St. Michel. Bylo to v předválečné Paříži, v Paříži *cagoulardů* a přívrženců *Front populaire*, neuvěřitelné Světové výstavy, kdy nacisti s důmyslnými fotoaparáty a s knižními průvodci zamořovali Pravý břeh a razili si po způsobu *übermenschů* cestu mezi bledými uprchlíky z Vídně a z Prahy, aby se podívali na Picassovu *Guerniku* se zdáním vášnivého turistického zájmu; v Paříži, kde zuřil spor o Španělsko, zatímco za Pyrenejemi Madrid umíral na neintervenci. V rozkládající se Paříži, kde Ellery hledal jistého muže známého pod jménem Hansel, což je jiný a dávný příběh, takže patrně nebude nikdy vyprávěn. Ale poněvadž Hansel byl nacist a o málo nacistech se předpokládalo, že by se vyskytli v rue de la Huchette, hledal ho Ellery právě tam.

A tam našel Howarda.

Howard tenkrát bydlel nějaký čas na Levém břehu a byl nešťastný. Rue de la Huchette nesdílela důvěru ostatních pařížských čtvrtí v nedobytnost Maginotovy linie; všude vládla zneklidňující politická atmosféra, a to vyvádělo z míry mladého Američana, který přijel přes oceán, aby studoval sochařinu, a který měl hlavu plnou Rodina, Bourdella, neoklasicismu a čistoty řeckých linií. Ellery si vzpomínal, že tenkrát Howarda dost litoval, a poněvadž člověk, jenž pozoruje, jak se točí svět, je méně nápadný, když to dělá ve dvou, dovolil Howardovi, aby s ním sdílel ten stůl na terase kavárny. Po tři týdny se tenkrát hodně spolu stýkali, až jednoho dne si Hansel vyšel z Francie čtrnáctého století, což je rue St. Severin, padl Ellerymu přímo do náruče, a to byl konec styků s Howardem.

Ted' Howard v pracovních říkal: „Ale, otče, vždyť já jsem docela v pořádku. Tobě bych přece nelhal, ty pečlivko.“ A pak se Howard zasmál a řekl: „Odvolej psy. Jedu rovnou domů.“

Ty tři týdny tenkrát mluvíval Howard o svém otci zeširoka a očividně ho zbožňoval. Ellery tehdy nabyl dojmu, že starší Van Horn je velká postava s ocelovou hrudí, postava heroická, muž plný síly, důstojnosti, lidskosti, skvělosti, soucitu a šlechtynosti – pravý vzor otce; a to velkého Elleryho pobavilo, protože když ho Howard vzal do svého impozantního najatého ateliéru, Ellery tam viděl spoustu soch, tesaných přímo do kamene na solidní geometrické bázi, spoustu mohutně se rýsujících takových božstev mužnosti, jako je Zeus, Mojžíš či Adam. Zdálo se mu tehdy významné, že se Howard ani jednou nezmínil o své matce.

„Ne, jsem u Elleryho Queena,“ říkal právě Howard. „Pamatuješ, otče, to je ten báječný člověk, se kterým jsem se seznámil před válkou v Paříži... Ano, Queen... Ano, právě ten.“ A pak ponuře: „Rozhodl jsem se, že ho vyhledám.“

V době té pařížské idylly Howard na Elleryho zapůsobil žalostně provinciálním dojmem. Pocházel z Nové Anglie – Ellery se nikdy nedověděl odkud přesně, ale dohadoval se, že ne příliš daleko od New Yorku. Van Hornové zřejmě žili v jednom z těch okázalých domů malého města: Howard, jeho otec a bratr jeho otce. Nikdy nepadla zmínka o nějaké ženě a Ellery předpokládal, že Howardova matka zemřela už před mnoha lety. Howardovo chlapectví bylo obeháno vysokou zdí domácích učitelů a guvernanteek; poznával svět většinou očima placených dospělých, což znamená, že nepoznal nic. Jeho jediný styk se skutečností představovalo malé město, ve kterém žil. Nebylo tedy divu, že v Paříži byl Howard nesvůj, zmatený a otrávený. Octl se příliš daleko od Hlavní ulice... a, jak Ellery podezíral, od svého papá.

Ellery si vzpomněl na svůj tehdejší dojem, že by Howard určitě zajímal nějakého psychiatra. Tělesnou konstrukcí byl svalnatec s mohutnou kostrou a lebkou, s mocnými čelistmi, drsný a pevný muž akce – nesentimentální, smělý, dobrodružný a vladařský, typický hrdina populárních románů. Přitom uprostřed kvasu Evropy v nejbouřlivějším okamžiku její historie jako by se pořád pokradmo toužebně ohlížel přes své mocné rameno po domácím krbu a po svém otci daleko za oceánem.



Otec formuje syna ke svému vlastnímu obrazu, myslel si tenkrát Ellery, ale ne vždycky s očekávaným výsledkem.

Ellery měl pocit, že Howard není v Evropě proto, že by to sám chtěl, nýbrž proto, že to Diedrich Van Horn od něho očekává. Ellery věděl, že by se Howard cítil daleko šťastnější v Bostonu na škole výtvarného umění nebo ve svém městě jako jediná autorita ve výtvarných záležitostech. Mohl by působit jako poradce starostovy plánovací komise a rozhodovat, jestli je slušné povolit tomu či onomu cizímu sochaři pustit se do modelování nezahalených ženštin pro plánovaný tympanon navrhovaného Občanského rekreačního centra. Elleryho tenkrát škodolibě napadlo, že v takové situaci by byl Howard dokonalý konzultant, protože se vždycky začervenal, když spolu míjeli nevěstinec na rohu rue de la Huchette a rue Zacharie, a jednou shrnul své pocity o Evropě tím, že vážně ukázal na policejní stanici naproti tomu vykřičenému domu a vybuchl: „Já nejsem nijak pruderní, Ellery, ale Bůh ví, že tohle přesahuje všechno, to je naprostá dekadence!“ Ellery si připomenul, jak si tenkrát řekl, že Howard asi není příliš obeznámen se sociologickými fakty života ve svém vlastním domovském městě. Často si od té doby Howarda představoval, jak střízlivě vytesává podobu svého otce v tom nádherném atelieru na Levém břehu – přerostlý a zmatený mladík. Měl Howarda tenkrát velice rád.

„Ale to je hloupost, otče. Řekni Sally, že si o mě nemusí dělat starosti. Vůbec ne.“

Jenže tohle všechno bylo před deseti roky. Jiný sochař pracoval na Howardově fyziognomii v uplynulém desetiletí, a Ellery tím nemyslel neznámého umělce, který ji tak odborně zpracoval svými pěstmi. Teď se něco tajilo v koutcích Howardových úst a v neporaněném oku se mu občas objevil starší a ostražitější záblesk. Mladému Van Hornovi se od jejich posledního setkání něco přihodilo. Teď už by ho bordel neuvedl do rozpaků a v jeho hlase, když telefonoval se svým otcem, zazníval jakýsi tón, který tam Ellery před deseti lety neslychal.

Elleryho náhle přepadl velice zvláštní pocit.

Ale dřív, než jej mohl prozkoumat, vyšel Howard z pracovny.

„Otec zalarmoval všechny policajty na východě Spojených států,

aby po mně pátrali,“ zazubil se Howard. „To není moc dobré vysvědčení pro povolání tvého otce, inspektora Queena.“

„Náš východ je rozsáhlý kus země, Howarde.“

Howard se posadil a začal si prohlížet své obvázané ruce.

„Jak se to stalo?“ zeptal se Ellery. „Válka?“

„Válka?“ Howard vzhlédl, upřímně překvapen.

„Je na tobě vidět, že tě trápí nějaká bolestná – a zdá se mi, že chronická zkušenost. Tak válka to není?“

„V té jsem vůbec nebyl.“

Ellery se usmát. „No, dal jsem ti možnost začít.“

„Ach. Jistě.“ Howard se vztekle zamračil a nervózně zaklepal pravou nohou. „Nevím, proč bych si měl myslet, že tě budou zajímat moje problémy.“

„Předpokládejme, že mě zajímají.“

Ellery pozoroval Howardův vnitřní zápas.

„Jen do toho,“ vybídl ho. „Zbav se toho, co máš na srdci.“

Howard vyhrkl: „Ellery, před třemi hodinami jsem se chystal skočit z okna.“

„Jak vidím,“ poznamenal Ellery, „rozmyslel sis to.“

Howard pomalu rudl. „Já nelžu.“

„A mě ani v nejmenším nezajímá dramatizování případů.“ Ellery si vyklepal dýmku. Howardův rozbitý obličej se napjal a zmodral.

„Howarde,“ promluvil znovu Ellery, „já neznám nikoho, kdo by si aspoň jednou v životě nepohrával s představou, že se zabije. Ale jak vidíš, většina z nás je pořád ještě na světě.“ Howard se na něj zuřivě podíval. „Myslíš si, že jsem mizerný zpovědník. Jenže ty jsi špatně začal, Howarde. Sebevražda není tvůj problém. Nesnaž se udělat na mě dojem.“ Howardův upřený pohled zakolísal a Ellery se zasmál. „Já tě mám rád, ty opičáku. Měl jsem tě rád už před deseti lety, kdy jsem si myslel, že jsi fajn kluk, jen načisto vykořeněný vladařským a moc shovívavým otcem – přestaň vystrkovat bradu, Howarde, nijak tvého otce nesnižuju. To, co jsem právě řekl, platí o většině amerických otců – rozdíl se týká jenom stupně ovládání a mění se podle povahy jednotlivců.“

Říkám, že jsem tě měl rád tenkrát, když jsi byl ještě štěně s vlhkým čenichem, a mám tě rád i teď, když už jsi zřejmě docela dorostlý

hafan. Máš potíže, přišel jsi za mnou a já ti pomůžu ze všech svých sil. Jenže těžko můžu něco udělat, jestli se budeš stavět do nějaké pózy. Hrdinské postoje by se nám pletly do cesty. Tak co, zranil jsem tě do hloubi duše?“

„Vem tě čert!“

Oba se zasmáli a Ellery řekl energicky: „Počkej, jen si znova nacpu fajfku.“

Časně ráno prvního září 1939 nacistická bojová letadla zaburácela nad Varšavou. Než ten den skončil, Francouzská republika vyhlásila všeobecnou mobilizaci a stanné právo. Než uplynul týden, byl Howard na cestě domů.

„Vítal jsem tu záminku,“ přiznal se Howard. „Měl jsem už plné zuby Francie, uprchlíků, Hitlera, Mussoliniho, kavárny St. Michel i sebe samého. Toužil jsem zalézt pod dečku ve své vlastní postýlce a spát dvacet let. Dokonce i sochařiny jsem měl po krk. Když jsem přijel domů, zahodil jsem dláto.“

Otec mi vyšel vstříc jako obvykle. Na nic se mě neptal, nic mi nepředhazoval. Nechal mě, ať se s tím vypořádám sám.“

Jenomže Howard se s tím nevypořádal. Jeho postel nebyla tím uspávacím lůnem, na které se těšil. Hlavní ulice mu z nevysvětlitelných důvodů připadala cizejší než rue de Chat Qui Péche. Přistihl se, že hltá noviny a časopisy se zprávami a poslouchá v rádiu hlášení o agónii Evropy, a začal se vyhýbat zrcadlům. Zjistil, že zuřivě nesnáší některé izolacionistické poznámky svého strýce. U Van Hornova stolu docházelo při jídle k hádkám, které se Howardův otec snažil dost znepokojeně usmiřovat.

„S tvým strýcem?“ zeptal se Ellery.

„S mým strýcem Wolfertem, otcovým bratrem. To je tedy charakter,“ odpověděl Howard a dál se o tom nešířil.

A tehdy se Howard vydal na svou první plavbu po temném moři.

„Došlo k tomu ten večer, co se otec oženil,“ řekl Howard. „Všechny nás to překvapilo – myslím ten sňatek. Pamatuju se na jednu z typických zlomyslných poznámek strýce Wolfa o starých bláznech, kteří podruhé zdětinští. Ale otec nebyl tak starý a zamiloval se do báječného děvčete – neudělal žádnou chybu.“

Zkrátka a dobře se oženil se Sally a odjeli spolu na svatební cestu a právě ten večer jsem stál před zrcadlem ve své ložnici a sundával jsem si kravatu – svlékal jsem se a chystal jsem se zalehnout – a příští věc, kterou jsem si uvědomil, bylo, že se dusím kusem borůvkového koláče plného mušinců v nějakém bufetu pro šoféry nákladňáků přes čtyři sta mil daleko.“

Ellery si velice pečlivě znovu zapaloval dýmku. „Teleportace?“ usmál se.

„Nedělám si žádnou legraci. To byla příští věc, kterou jsem si uvědomil.“

„Po jak dlouhé době?“

„Po pěti a půl dnech.“

Ellery zabafal. „Zatracená fajfka.“

„Ellery, nepamatoval jsem se vůbec na nic. V jednom okamžiku jsem si sundával kravatu ve své vlastní ložnici, a v příštím okamžiku jsem seděl u pultu v nějakém bufetu víc než čtyři sta mil daleko. Jak jsem se tam dostal, co jsem dělal skoro šest dní, co jsem jedl, kde jsem spal, s kým jsem mluvil, co jsem říkal – o tom všem ani zdání. Prostě okno. Neměl jsem žádný pocit plynutí času. Právě tak dobře jsem mohl umřít, ležet v hrobě a zase vstát z mrtvých.“

„To už zní líp,“ řekl Ellery své dýmce. „To se ví, je to nápor na nervy, Howarde, ale není to neobvyklé. Amnézie.“

„Jistě,“ ušklíbl se Howard. „Amnézie. Ztráta paměti. Prostě slovíčko. Potkalo to někdy tebe?“

„Pokračuj.“

„Po třech týdnech k tomu došlo znovu.“

Poprvé o tom nikdo nevěděl. Strýc Wolfert se čerta staral, kde jsem byl nebo jak dlouho jsem byl pryč, a otec byl na svatební cestě. Ale podruhé byl otec se Sally už zpátky doma. Zmizel jsem na šestadvacet hodin, než mě našli, a trvalo ještě dalších osm, než jsem se z toho probral. Museli mi vysvětlovat, co se stalo. Já přišel k sobě a myslel jsem si, že jsem právě vyšel ze sprchy. Jenže to bylo o půl druhého dne později.“

„A co doktoři?“

„Otec přirozeně zburcoval všechny doktory, které mohl sehnat. Nemohli na mně objevit žádnou vadu. Queene, měl jsem nahnáno, a to

nekecám.“

„Ovšem žes měl nahnáno.“

Howard si pomalu zapálil cigaretu. „Děkuju. Ale myslím vážně nahnáno.“ Zamračil se a sfoukl zápalku. „Nedokážu ti popsat...“

„Měl jsi pocit, jako by všechny přírodní zákony ztratily platnost. Ale jenom pro tebe.“

„Právě tak. Zčistajasna jsem se cítil absolutně osamocený. Něco jako – jako ve čtvrté dimenzi.“

Ellery se usmál. „Nechme teď té sebeanalýzy. Ty záchvaty se opakovaly dál?“

„Až do začátku války a během ní taky. Když spadly bomby na Pearl Harbor, skoro se mi ulevilo. Navlíknout si uniformu, dostat se do pohybu, dělat něco... je to divné, ale vypadalo to jako možné řešení. Jenomže... nechtěli mě vzít.“

„Ale!“

„Odmítli mě, Ellery. Armáda, válečné námořnictvo, letectvo, námořní pěchota i obchodní marina – v tomhle pořadí. Zdá se, že se jim nehodil člověk, který si předváděl privátní zatmění mysli v naprosto nepředvídaných dobách.“ Howard ohrnul naběhlý ret. „Byl jsem jeden z kriplíků strejčka Sama.“

„Takže jsi musel zůstat doma.“

„A sakra mě to žralo. Lidi ve městě na mě pořád koukali skrz prsty. A mládenci doma na dovolené se mi radši vyhýbali. Nejspíš si všichni mysleli, že jako synáček pana... Zkrátka jsem válku prodělal doma, na nočních šichtách v jedné velké letecké fabrice. Půl dne jsem se pak vždycky patlal s hlínou a mlátil do kamene ve svém domácím ateliéru. Moc jsem se neukazoval. Bylo zatraceně těžké scvrknout se natolik, abych ušel pozornosti.“

Ellery přeletěl pohledem mohutné tělo rozložené v lenošce a přikývl.

„No dobrá,“ řekl živě. „Teď se podívejme na pár podrobností. Pověz mi všechno, co víš o těch záchvatech amnézie.“

„Dochází k nim občas a nepravidelně. Vždycky bez ohlášení, třebaže jeden doktor říkal, že mě to, jak se zdá, popadá, když jsem nějak neobvykle rozrušený nebo rozčilený. Někdy to zatmění trvá jenom pár hodin, jindy zase tři nebo čtyři týdny. Probírám se z toho na

všech možných místech – doma, v Bostonu, v New Yorku, jednou to bylo v Providenci. Taky třeba na nějaké venkovské silničky v neznámé nicotě. Prostě kdekoli. Nikdy nemám nejmenší zdání, kde jsem v tom stavu byl, ani co jsem dělal.“

„Howarde,“ prohodil Ellery ledabyly, „přišel jsi někdy k sobě na nějakém mostě?“

„Na mostě?“

„Ano.“

Ellerymu se zdálo, že Howardův tón je právě tak záměrně ledabylý jako jeho vlastní.

„Vlastně jednou ano. Proč se ptáš?“

„Cos dělal, když sis uvědomil sám sebe? Myslím na tom mostě?“

„Co jsem jako –“ Howard zaváhal, „dělal?“

„Právě.“

„Proč...“

„Chtěl jsi skočit dolů, ne?“

Howard na něj zůstal zírat. „Jak jsi to sakra uhodl? Doktorům jsem to nikdy neřekl.“

„Silně to napovídá sebevražedné sklony. Došlo k nějakým dalším podobným epizodám? Myslím, jestli ses probral a uvědomil sis, že si chceš vzít život.“

„Ještě dvakrát,“ zdráhavě ze sebe vypravil Howard. „Jednou jsem byl v kanoi na nějakém jezeře. Podruhé jsem přišel k sobě, když jsem se chystal skočit ze židle v jednom hotelovém pokoji. Kolem krku jsem měl provaz.“

„A co ten dnešní nápad s tím skákáním z okna?“

„Ne, to bylo při vědomí.“ Howard prudce vstal. „Ellery –“

„Ne. Počkej. Posad' se.“ Howard si zase sedl. „Co říkají doktoři?“

„Organicky jsem naprosto zdravý. Nemám žádný chorobopis, nic, co by ty záchvaty vysvětlovalo – žádnou epilepsii nebo něco takového.“

„Uspali tě?“

„Jako v hypnóze? Myslím, že ano. To víš, Ellery, mají takový šikovný trik, že tě zhypnotizují a než tě z toho probudí, nařídí ti, aby sis nepamatoval, žeš byl v hypnóze, aby ses probral s přesvědčením, žeš prostě usnul.“ Howard se ponuře ušklíbl. „Mám dojem, že nejsem

pro hypnózu moc vhodný pacient. Jsem si jistý, že k tomu nedošlo víckrát než jednou nebo dvakrát, a to ještě neuspokojivě. Nespolupracoval jsem při tom.“

„Nenavrhli ti nic konstruktivního?“

„Vedli spoustu učených řečí a předpokládám, že něco z nich mělo nějaký smysl, ale rozhodně nedokázali zabránit těm záchvatům. Poslední psychiatr, kterého na mě otec poštlal, uvažoval, že možná trpím hyperinzulínismem.“

„Hyper – čím?“

„Hyperinzulínismem.“

„To jsem jakživ neslyšel.“

Howard pokrčil rameny. „Podle toho, jak mi to vysvětlili, jde o pravý opak stavu, který způsobuje cukrovku. Když pankreas, nebo jak se to jmenuje, nevyrábí – ten doktor užil slova ‚neprodukuje‘ – dost inzulinu, člověk dostane cukrovku. Když inzulinu produkuje moc, je z toho to ohromně učené slovo, a to může vyvolat mezi jinými věcmi i amnézii. Možná, že to je ta moje příčina, a možná taky ne. Nejsou si tím jistí.“

„Určitě s tebou přece dělali testy, jak snášíš cukr?“

„Dělali, ale bez jasného výsledku. Někdy jsem reagoval normálně, jindy zase ne. Pravda je taková, Ellery, že prostě nevědí. Prý by na to určitě přišli, kdybych s nimi jaksepatří spolupracoval, ale co ode mě čekají? Mám si vyrvat kus duše?“

Howard se zamračil na koberec.

A Ellery mlčel.

„Připouštějí, že je docela dobře možné, abych měl občasné a dočasné záchvaty amnézie, a přesto byl organicky a funkčně v pořádku. To mi teda pomůže, co?“ Howard se v lenošce zavrtil a mnul si zátylek. „Já už na ty doktorské řeči vůbec nespolehám, Ellery. Víím jenom, že jestli se nepřestanu propadat do těch černých děr, tak se...“ Vyskočil z lenošky. Pak přešel k oknu a zahleděl se upřeně ven do Osmdesáté sedmé ulice. „Můžeš mi pomoci ty?“ ozval se, aniž otočil hlavu.

„To nevím.“

Howard se prudce obrátil. Byl velice bledý. „Někdo mi musí pomoci!“

„Proč si myslíš, že to dokážu já?“

„Cože?“

„Howarde, já přece nejsem doktor.“

„Doktorů mám po krk!“

„Nakonec na tu příčinu přijdou.“

„A co si mám počít do té doby? Zcvoknout se? Říkám ti, že už k tomu nemám daleko!“

„Posaď se, Howarde, posaď.“

„Ellery, ty mi musíš pomoci. Už si zoufám. Pojed' se mnou k nám domů!“

„K vám domů?“

„Ano.“

„A proč?“

„Chci, abys mi byl nablízku, až to na mě zase přijde. Chci, abys mě pozoroval, Ellery. Abys viděl, co dělám. Kam jdu. Třeba vedu nějaký...“

„Dvojitý život?“

„Ano!“

Ellery vstal a došel ke krbu, aby znovu vyklepal dýmku.

„Howarde, nalez mi čistého vína,“ řekl přitom.

„Cože?“

„Říkám, abys mi nalil čistého vína.“

„Jak to myslíš?“

Ellery se na něj podíval úkosem. „Něco mi zatajuješ.“

„Prosím tě, nic takového nedělám.“

„Ale ano. Nechceš spolupracovat s doktory, s jedinými lidmi, kteří ti opravdu můžou pomoci najít příčinu tvého stavu – a tím tě vyléčit. Nejsi ‚snadný‘ případ pro stanovení diagnózy nebo léčby. Přiznáváš se, žeš mi pověděl věci, se kterými ses žádnému lékaři nesvěřil. Proč právě mně, Howarde? Znali jsme se před deseti lety – tři neděle. Proč tedy mně?“

Howard neodpověděl.

„Já ti řeknu proč. Poněvadž,“ pokračoval Ellery a napřímil se, „já jsem amatérský čmuchal, Howarde, a ty si myslíš, žeš při jednom z těch svých záchvatů spáchal nějaký zločin. Možná i víc než jeden zločin. Možná jeden při každém záchvatu.“

„Ne, já –“

„Proto nechceš pomáhat doktorům, Howarde. Máš strach z toho, co by mohli objevit.“

„Ne!“

„Ale ano,“ namítl Ellery.

Howard svěsil ramena. Obrátil se, strčil si obvázané ruce do kapes saka, které mu Ellery půjčil, a řekl beznadějně: „No dobrá. Asi je za tím tohle.“

„Tak vidíš! Ted’ máme o čem diskutovat. Máš nějaký konkrétní důvod pro své podezření?“

„Ne.“

„Já myslím, že máš.“

Howard se najednou zasmál. Vytáhl ruce z kapes a natáhl je před sebe. „Viděl jsi je, když jsem se dostal k tobě. Tak vypadaly, když jsem dnes ráno přišel k sobě v té noclehárně. Viděl jsi moje sako a mou košili.“

„Hm, o to ti jde? Howarde, ty ses někde porval.“

„Ano, ale co se při tom stalo?“ Howard zvýšil hlas. „Tahle nejistota mě ničí, Ellery. Já nic nevím. A musím se to dovědět! Proto chci, abys jel se mnou domů.“ Ellery se chvilku procházel po pokoji a cucal prázdnou dýmku. Howard ho pozoroval celý nespůj. „Uvažuješ o tom?“ zeptal se konečně.

„Uvažuju o možnosti,“ odpověděl Ellery, zastavil se a opřel se o krb, „že přede mnou pořád ještě něco tajíš.“

„Co to s tebou je?“ vykřikl Howard. „Nic ti netajím!“

„Jistě, Howarde? Víš jistě, že mi říkáš všechno?“

„Proboha na nebesích, člověče,“ zařval Howard, „co na mně vlastně chceš? Abych se vysvlík z kůže?“

„Proč tak zhurta?“

„Označuješ mě za lháře!“

„A nejsi snad?“

Tentokrát Howard nekřičel. Rozběhl se k lenošce a vztekla sebou do ní hodil. Ellery nepřestal naléhat: „Nejsi tedy lhář, Howarde?“

„Neřekl bych.“ Howardův tón byl nečekaně klidný. „Přirozeně, že každý máme svoje tajnosti. A to vím, co říkám.“ Dokonce se usmál. „Ale sakra, Ellery, pověděl jsem ti všechno, co vím o té amnézii.“

Můžeš to přijmout, nebo jít od toho.“

„V této chvíli,“ odpověděl Ellery, „mám chuť jít od toho.“

„Prosím tě!“

Ellery na něho vrhl rychlý pohled. Howard seděl na krajíčku lenošky, svíral postranní opěradla, už se ani neusmíval, nebyl vzteklý ani uvolněný – nic z toho, jak se choval v uplynulé půlhodině.

„Jsou určité věci, o kterých nemůžu mluvit, Ellery. Kdybys je znal, pochopil bys proč. Nikdo by to nedokázal. Týkají se –“ Howard se zarazil a pomalu vstal. „Promiň, že jsem tě obtěžoval. Tohle kvádru ti pošlu zpátky, hned jak se dostanu domů. Založil bys mě, prosím tě? Nemám ani šesták na jízdenku.“

„Howarde?“

„Co?“

Ellery k němu přistoupil a objal ho kolem ramen. „Jestli ti mám pomoci, musím se v tom vyznat. Pojedu tam.“

Howard znovu zatelefonoval domů a oznámil staršímu Van Hornovi, že Ellery k nim asi za dva dny přijede na návštěvu.

„Myslel jsem, že budeš skákat radostí,“ slyšel Ellery, jak se Howard směje do telefonu. „Ne, nevím, na jak dlouho, otče. Řekl bych, že na tak dlouho, dokud mu bude chutnat Lauřino kuchtění.“

Když vyšel z pracovny, Ellery mu řekl: „Jel bych s tebou hned, Howarde, ale asi den mi to bude trvat, než se odtud vypravím.“

„To se rozumí. Přirozeně.“ Howard byl v dobré náladě, skoro zářil.

„Taky právě píšu román...“

„Vezmi si práci s sebou.“

„Budu muset. Mám podle smlouvy dodat rukopis do určitého data a jsem s tím pozadu.“

„Měl bych si asi připadat jako vyvrhel, Ellery –“

„Nauč se snášet s kuráží své vlastní emoce,“ zasmál se Ellery. „Můžeš mi opatřit slušný psací stroj?“

„Všechno, co potřebuješ, v nejlepší kvalitě. A co víc, můžeš mít pro sebe domek pro hosty. Tam budeš mít soukromí a přitom mi budeš nablízku – je to jen pár kroků od našeho domu.“

„Výborně. Mimochodem, Howarde, není nutné, abys vaším říkal, proč k vám jedu. Dal bych přednost atmosféře bez jakéhokoli

napětí.“

„Obalamutit starého pána bude dost těžké. Zrovna mi říkal do telefonu: ‚Však už je načase, aby sis najal tělesnou stráž.‘ Dělal si legraci, jenže otec je lišák. Vsadím se, že už pochopil, proč k nám přijedeš.“

„Ale stejně mu neříkej nic víc, než budeš muset.“

„Můžu mu říct, že máš dokončit román a že jsem ti nabídl příležitost, abys ho dopsal ‚daleko od hlučícího davu‘.“ Howardovo nezraněné oko posmutnělo. „Ellery, tahle věc se může táhnout hodně dlouho. Potrvá možná celé měsíce, než dojde k dalšímu záchvatu –“

„Třeba už k němu nedojde,“ řekl Ellery. „To tě ještě nenapadlo, můj vzácný příteli? Záchvaty můžou přestat právě tak náhle, jako začaly.“

Howard se zazubil, ale netvářil se přesvědčeně.

„Podívej, co kdybys zůstal tady v bytě s mým tátou a se mnou, než se odtud utrhnu?“

„To znamená, že máš starost, jak se dostanu domů.“

„Ne,“ namítl Ellery. „Totiž ano.“

„Děkuju, ale radši se vrátím domů ještě dnes, Ellery. Jsou tam už celí nervózní.“

„Jak myslíš. Víš určitě, že bude všechno v pořádku?“

„Určitě. Nikdy jsem neměl dva záchvaty za sebou dřív než za tři neděle.“ Ellery dal Howardovi několik bankovek a vyprovodil ho dolů na ulici.

Podávali si ruce před otevřenými dvířky taxíku a Ellery najednou zvolal: „Howarde, kam to sakra vlastně mám jet?“

„Co tím myslíš?“

„Nemám nejmenší tušení, kde bydlíš!“

Howard se zatvářil zaraženě. „To jsem ti neřekl?“

„Nikdy!“

„Dej mi kousek papíru. Ne počkej, mám tady notes – přendal jsem si všechny svoje věci do těch šatů od tebe. Jo, tady je.“

Howard vytrhl stránku z tlustého černého notesu, něco na ni naškrábal – a odjel.

Ellery pohledem sledoval taxík, dokud nezahnul za roh.

Pak se vrátil zamyšleně nahoru a lístek papíru pořád držel v ruce.

Howard už spáchal nějaký zločin, uvažoval. Nemá strach z nějakého „možného“ zločinu ve stavu ztráty paměti. Má strach ze zločinu, na který se pamatuje, který spáchal při vědomí. Tenhle zločin a jeho okolnosti, to jsou ty „určité věci“, o kterých Howard „nemůže mluvit“ – ty „tajnosti“, o kterých se vši vědomou upřímností tvrdí, že nijak nesouvisejí s jeho emocionálním problémem. Ovšem právě pocit viny spojený s tímhle zločinem ho dohnal ke mně. Psychologicky vzato Howard vyhledává trest.

Jaký to je zločin?

To byla první otázka, na kterou bylo třeba odpovědět.

A odpověď se dá hledat jenom u Howarda doma, v...

Ellery se podíval na lístek papíru, na který Howard něco nadržápal.

Lístek mu málem vypadl z ruky. Adresa, kterou na něj Howard napsal, zněla:

Van Horn,

Severní výšinka

Wrightsville

Wrightsville!

Příkrčené nádražíčko v Dolením Městě. Příkré ulice, dlážděné čtvercovými kameny. Kulaté náměstí se starobylym napajedlem pro koně u podstavce bronzové sochy Zakladatele Jezreela Wrighta, potentočkované od ptáků. Hollisův hotel, bývalá lékárna v Hořením Městě, obchod s pánským zbožím Sola Gowdyho, obchodní dům Bonton, pojišťovací kancelář Williama Ketchama, tři pozlacené koule nad zastavárnou J. P. Simpsona, elegantní Wrightvillská národní banka, *John F. Wright, prezident.*

Široké ulice rozbíhající se jako loukotě kola... Státní třída, radnice z červených cihel, Carnegieova knihovna se slečnou Aikinovou, vysoké úslužné jilmy, Dolnoměstská hlavní třída, budova *Wrightsvillského zpravodaje* s tiskařskými lisy za tabulovými skly výkladů, Phinnyho pekárna, Pettigrewova realitní kancelář, Zmrzlinový ráj Ala Browna, biograf Bijou a jeho vedoucí Louie Cahan...

Silnice Na výšince a hřbitov na Dvojvrší, wrightsvillská Křižovatka

o tři míle dál a obvod Slocum a *Horký koutek* na výpadovce 16, kavárna s reklamním neonem a vzdálené vrcholky Mahagonií.

Staré scénérie se mu míhaly v paměti, když zamračeně usedal do ošuntělé kožené lenošky, kterou Howard před chvílí uprázdnil.

Wrightsville...

Kde asi byl Howard Van Horn, když tenkrát Ellery sledoval, jak se rozvíjí tragédie Jima a Nory Haightových? Bylo to na začátku války, kdy bydlel Howard podle svého líčení doma a pracoval v letecké továrně. A jak je možné, že se Ellery s Howardem nesetkal při své další návštěvě Wrightsvillu, nedlouho po válce, kdy tam byl kvůli případu kapitána Davyho Foxe? Pravda, při tehdejší vyšetřování se stýkal s Wrightsvillskými málo. Ale při první návštěvě, v záležitosti Haightových, se o něm všeobecně vědělo. Postarala se o to Hermiona Wrightová. Howardovi tenkrát jeho přítomnost ve městě nemohla uniknout. A Severní výšinka byla pouhé prodloužení silnice Na výšince, kde žili Wrightovi a Haightovi a kde Ellery bydlel napřed ve vile Haightových a potom v hostinském pokoji sousedního sídla Wrightových – nanejvýš deset minut autem od domu Van Hornových, rozhodně ne dál. Když na to teď Ellery myslel, už samo jméno Van Horn znělo wrightsvillsky. Byl si jistý, že od starého Johna F. slyšel při několika příležitostech zmínku o Diedrichovi Van Hornovi. Mluvil o něm jako o jednom z opěrných pilířů města, o občansky uvědomělém a filantropicky založeném milionáři, a jak si teď matně vzpomínal, právě tak ho charakterizoval i soudce Eli Martin. Howardův otec asi nepatřil k okruhu Wright – Martin – Willoughby, to by se s ním byl Ellery setkal. Ale bylo to pochopitelné – to byli starousedlíci, tradiční wrightsvillská společnost. Van Hornovi zřejmě patřili k průmyslníckým kruhům, k velkým magnátům, k Mitsubišium obce – ke členům Golfového klubu, mezi nimiž a tradiční kastou byla nepřekročitelná přehrada. Přesto Howard tehdy určitě věděl, že Ellery je ve městě, a protože se k němu nepřihlásil, zdálo se jasné, že se úmyslně vyhýbal starému známému z rue de la Huchette. Proč?

*viz knihu Ellery Queen: *Město malérů*, Odeon, 1976.

Elleryho tahle otázka příliš netrápila. Howarda právě v těch dnech poprvé postihla jeho nemoc. Patrně tím byl natolik vyděšený, že nechtěl podstupovat zkoušku obnovování jejich známosti. Anebo ho už tehdy svazoval pocit viny, dosud hluboko pohřbený.

Ellery si znovu nacist dýmku. Co ho skutečně trápilo, bylo zjištění, že se má vypravit do Wrightsvillu za nějakým případem už potřetí. Byla to skličující náhoda. Ellery neměl náhodné shody rád. Byl z nich nespokojený. A čím déle na to myslel, tím více se cítil nespokojený.

Kdybych byl pověřivý, napadlo ho, řekl bych, že je to Osud.

Připadalo mu podivné, že při obou předešlých případech ve Wrightsvillu ho okolnosti dohnaly ke stejným neuspokojivým úvahám. Vrtalo mu hlavou, stejně jako tehdy, jestli v tom všem není nějaký předem daný plán, plán příliš široký, než aby jej postřehlo lidské oko. Rozhodně bylo zvláštní, že ačkoli dospěl v případech Haightových i Foxe k úspěšnému rozřešení, povaha obou případů ho přinutila, aby potlačil pravdu, takže okolní svět řadil jeho wrightsvillské spekulace mezi jeho výraznější nezdary.

A teď tahle záležitost s Van Hornem...

Čert vem Wrightsville a všechny jeho problémy!

Ellery strčil Howardovu adresu do kapsy svého kuřáckého kabátku a začal si opět podrážděně cpát dýmku.

Ale brzy se přistihl při dohadách, co se asi stalo s Albertou Manaskasovou a jestli ho Emmy DuPréová tentokrát pozve na diskusi o umění ve večerním chládku, a ušklíbl se.

Druhý den

Vlak ujížděl směrem ke Slocumu a Ellery si pomyslel: Mnoho se tady nezměnilo.

Na šěrku kolem nebylo tolik koňských kobližek a pár příkrčených dřevěných domků kolem nádraží zmizelo. Mřížové laťové bloku obchodů, který stoupal vzhůru, tvořilo nezvyklou arabesku na staré známé fresce, z kovárny s reklamním neonem se teď stala garáž s reklamním neonem s Phil's Diner, což býval předělaný jídelní vagón, který Wrightsvillská dopravní společnost vyřadila z provozu, se teď změnil v nóbl restauraci s lesklým chromováním a s modrou plátěnou stříškou před vchodem. Ale otevřenými dveřmi kanceláře přednosta stanice se dosud blýskala na uvítanou kopule lysé hlavy Gabbyho Warruma a zdálo se, že na stejném zrezavělem ručním vozíku pod okapem nádražní budovy sedí stejný uličník jako dřív, v modrých džínsech a se zaprášenýma nohama, žvýká stejnou žvýkačku a stejně vytrvale civí do prázdna. Ani okolní krajina se nezměnila v obrysech, jenom v zabarvení, neboť Wrightsville se ozdobil válečnými barvami pro indiánské léto.

Byly tu stále stejné louky a pole, stejné pahorky a stejná obloha.

Ellery se přistihl, že se zhluboka nadechuje.

Okolí Wrightsvillu je líbezné, pomyslel si, postavil kufr na nástupiště a rozhlížel se po Howardovi. I na projíždějícího cizího člověka to tu působí jako domov. Nebylo těžké pochopit, proč Howard v Paříži před deseti lety vypadal jako venkovan. Ať už měl člověk Wrightsville rád, jako Linda Foxová, nebo ať se mu tohle město ošklivilo, jako Lole Wrightové, pokud se tu narodil a byl tady vychován, nesl si Wrightsville s sebou za sedmery hory a sedmero moří.

Kde je ten Howard?

Ellery pomalu došel na východní konec perónu. Odtud bylo vidět Horní větrnou ulici, která klopýtala přes Dolení Město až skoro k náměstí a potom zlegantněla a vykročila si usedle do země mléka a strdí, ba až k příbytkům apoštolským. Napadlo ho, jestli Čajovna slečny Sally dosud servíruje ananasové, ibiškové a oříškové kousky

wrightsvillské honoraci; jestli člověk dosud pocítí příjemně složitou vůni pepře, petroleje, kávových zrněk, gumových bot, octa a sýrů v obchodě se smíšeným zbožím Sidneyho Gotche; jestli ustarané matky dosud pobíhají v sobotu večer u tančírny v Háječku a shánějí svá mláďata; jestli...

„Pan Queen?“

Ellery se otočil a uviděl vedle sebe nádherný stejš s usměvavou dívkou za volantem. S tou se ve Wrightsvillu určitě už někdy setkal. Připadala mu nějak povědomá. Ale vtom uviděl na dveřích auta pozlacená písmena D. VAN HORN. Howard se mu nezmínil, že má sestru, čert aby ho vzal! A k tomu tak hezkou sestru!

„Slečna Van Hornová?“

Dívka se zatvářila překvapeně. „Měla bych být zdrcená. To se Howard o mně vůbec nezmínil?“

„Jestli to udělal,“ pravil Ellery Queen galantně, „byl jsem právě duchem nepřítomen. Proč mi ale neřekl, že má krásnou sestru?“

„Sestru!“ Dívka pohodila hlavou a zasmála se. „Já nejsem Howardova *sestra*, pane Queene. Jsem jeho matka.“

„Jak prosím?“

„Totiž... jeho nevlastní matka.“

„Vy jste *paní* Van Hornová?“ zvolal Ellery.

„To je náš rodinný žertík.“ V očích jí zablesklo šibalstvím. „A já před vámi mám už tak dlouho posvátnou hrůzu, pane Queene, že jsem nemohla odolat, abych vás trochu nestrhla na svou úroveň.“

„Posvátnou hrůzu *přede mnou*?“

„Howard říká, že jste moc milý. Ale neříkejte, že nevíte, jak jste slavný, pane Queene. Diedrich má všechny vaše knihy – můj manžel si myslí, že jste největší autor detektivních záhad na světě – a já jsem do vás tajně zamilovaná už celá léta. Viděla jsem vás jednou v Dolením Městě, když jste tam projížděl s Patricií Wrightovou v jejím sportáku, a říkala jsem si, že Pat je nešťastnější holka v Americe. Pane Queene, je tamhleto váš kufr?“

Tohle byl tedy příjemný začátek případu a Ellery nasedl vedle Sally Van Hornové s pocitem ohromné důležitosti, ohromné mužnosti a absurdní závisti k Diedrichovi Van Hornovi.

Když odjížděli z nádraží, Sally řekla: „Howard byl tak nešťastný,

že bude muset jet přes město s tím svým rozbitým obličejem, že jsem ho přiměla, aby zůstal doma. Ted' lituju, že jsem ho nepřinutila, aby jel sám! Když si představím, že se o mně ani nezmínil!“

„Prostá spravedlnost mě vede k tomu, abych toho darebáka zprostil obvinění,“ prohlásil Ellery. „Howard se o vás zmiňoval velmi důrazně, jenomže já nebyl připraven na to, že –“

„Že jsem tak mladá?“

„Hm, tak nějak.“

„To zaskočí skoro každého. Nejspíš proto, že jsem manželstvím s Diedsem získala syna staršího, než jsem sama! Vy neznáte mého manžela, vidíte?“

„Nikdy jsem neměl to potěšení.“

„Na Diedse člověk nemyslí v měřítku *let*. Dieds je ohromný a plný síly a tak báječně mladý. A –“ dodala Sally trošičku vzdorovitě – „je mužně krásný.“

„O tom jsem přesvědčen. Howard se taky tak podobá řeckým bohům, až je to k vzteku.“

„Ach, ti dva si vůbec nejsou podobní. Mají sice stejnou kostru, ale Dieds je černý a ošklivý jako starý ořech.“

„Právě jste řekla, že je krásný.“

„Taky že je. Když ho chci dopálit, řeknu mu, že je ten *nejošklivější* krásný muž, jakého jsem kdy viděla.“

„Zní to tak trochu paradoxně,“ zasmál se Ellery.

„To říká Diedrich taky. Vždycky mu potom řeknu, že je ten nejkrásnější ošklivec, jakého jsem kdy viděla, a hned se zase rozzáří.“

Ellerymu se líbila. Nebylo těžké pochopit, jak se vážný muž pevného charakteru, za něhož Diedricha Van Horna pokládal, mohl do Sally zamilovat. Ačkoli ji odhadoval na osmadvacet nebo devěadvacet, měla vzhled, postavu, smích a svěžest osmnáctileté. Pro muže ve Van Hornově věku a s životní silou patrně nevyčerpávanou po mnoho let osamění to mohlo být neodolatelným magnetem. Jenže Howardův otec byl podle všeho také muž zdravého rozumu. Sally ho svým mládím patrně přitahovala emocionálně, jenže on v ženě potřeboval – a toho si byl jistě vědom – víc než společníci do postele. Ellery viděl, že Sally může uspokojit i tuhle potřebu. Její zjev byl zároveň grációzní, její postava měla nejen mládí, nýbrž i zralý půvab,

v jejím smíchu byla moudrost, v její svěžesti příslib žáru. Byla inteligentní a přes všechno její hřejivé a rychlé přátelství v ní Ellery pod povrchem vycíťoval jistou rezervovanost. Její otevřenost byla přirozená a okouzlující jako u dítěte, a přece se přitom její úsměv zdál dospělý a smutný. Když si tak spolu povídali, Elleryho napadlo, že její úsměv je na ní to nejprovokativnější, svrchovaný protiklad v osobnosti, která přitahuje svou protikladností. Znovu si kladl otázku, kde už ji viděl a kdy... Čím víc ji pozoroval, jak seděla za volantem a příjemně a nenuceně hovořila, tím mu bylo pochopitelnější, že se Van Horn odhodlal vzdát se mládenecké svobody bez nejmenší lítosti.

„Pane Queene?“ Sally se na něj dívala.

„Promiňte,“ omluvil se rychle Ellery. „Bohužel mi ušlo, co jste právě říkala.“

„Díval jste se na Wrightsville a pravděpodobně jste si přál, abych přestala s tím cvrkotem.“

Ellery zůstal zírat. „My už jsme na Výšince!“ vykřikl. „Propána, jak jsme se sem dostali tak rychle? To jsme nejeli přes město?“

„Ale jeli. Kde jste byl? Už vím! Myslel jste na svůj román.“

„Chraňbůh!“ namítl Ellery. „Myslel jsem na vás.“

„Na mě? A jéje! Howard mě neupozornil ne *tuhle* vaši stránku!“

„Přemýšlel jsem o tom, že pan Van Horn je bezpochyby manžel, kterému se ve Wrightsvillu nejvíc závidí.“

Sally k němu sjela rychlým pohledem. „To je roztomilá poklona.“

„Myslím to doopravdy.“

Vrátila se pohledem na vozovku a Ellery si všiml, jak jí zrůžověla tvář. „Děkuju vám... nezdá se mi, že si to vždycky zasloužím.“

„To patří k vašemu půvabu.“

„Ne, vážně.“

„Já to řekl vážně.“

„To snad ne?“ Sally vypadala užasle.

Ellerymu se moc líbila.

„Než dojedeme k domu, pane Queene –“

„Ellery,“ vpadl jí do řeči Ellery, „to slyším radši.“

Její ruměnc ztmavěl a on si pomyslel, že ji přivedl do rozpaků.

„Samozřejmě mi můžete dál říkat pane Queene,“ pokračoval, „ale povím vašemu manželovi rovnou, že jsem se do vás zamiloval.“

Udělám to! A pak se zahrabu v tom domku pro hosty, kterým mi Howard mával před nosem, a budu pracovat jako blázen, abych nahradil život literaturou... Co jste to chtěla říct, Sally?“

Když se na ni zazubil, projelo mu hlavou, kterého jejího bolavého místa se asi dotkl. Sally byla úplně vyvedena z míry a na jeden pošetilý okamžik Elleryho napadlo, že se ta mladá žena rozpláče.

„Promiňte, paní Van Hornová,“ dotkl se její ruky. „Moc mě to mrzí. Odpusťte mi to.“

„Neopovažujte se!“ vybuchla Sally nazlobeně. „To jsem celá já. Mám komplex méněcennosti na míli dlouhý. A vy jste na mě moc chytrý –“ Sally zaváhala a pak se zasmála – „Ellery.“

Zasmál se s ní.

„Sondoval jste.“

„Nestydatě. Nemůžu se tomu ubránit, Sally. Je to moje druhá přirozenost. Mám duši zvědavce, co nakukuje klíčovou dírkou.“

„Z něčeho mě podezíráte.“

„Ne, to ne. Jenom střílím nazdařbůh.“

„A?“

Ellery řekl vesele: „To nechám na vás, abyste mi to pověděla, Sally.“

Znovu ten zvláštní úsměv. Ale za okamžik vymizel. „Třeba to udělám.“ A po další pauze: „Mám takový divný pocit, že vám bych mohla povědět věci, které...“ Náhle se odmlčela. Ellery nepromluvil. Za chvíli se ozvala Sally docela jiným tónem: „Měla jsem už na jazyku že... chtěla jsem s vámi mluvit o Howardovi, než dojedeme domů.“

„O Howardovi?“

„Předpokládám, že vám pověděl –“

„O svých záchvatech amnézie?“ doplnil ji Ellery laskavě. „Ano, zmiňoval se o nich.“

„Vrtalo mi hlavou, jestli vám to řekl.“ Sally se znovu zahleděla přímo před sebe, neboť stejný začal stoupat. „S Howardovým otcem o tom přirozeně moc nemluvíme. S Howardem se těžko... Ellery, jsme vyděšení k smrti.“

„Amnézie je běžnější, než si lidé myslí.“

„Určitě máte spoustu zkušeností se zvláštními případy, jako je

tenhle. Ellery, myslíte si, že je to něco – no zkrátka něco, s čím si máme dělat starosti? Myslím... vážné starosti?“

„Amnézie pochopitelně není nic normálního a měla by se zjistit její příčina –“

„Už jsme se o to tolikrát pokoušeli.“ Přepadla ji okamžitá úzkost, kterou se nijak nepokoušela zatajit. „Všichni doktoři říkají, že se Howard vzpírá vyjít jim vstříc –“

„To jsem pochopil. Ale to ho přejde, Sally. U mnoha případů amnézie se to tak vyvíjí. Podívejme, propánakrále, tamhle je Wrightův dům!“

„Cože? Aha. Vyvolává vzpomínky, vidíte?“

„Celá hejna. Sally, jak se daří Wrightovým?“

„Moc se s nimi nestýkáme – oni patří k té partě z Výšinky. To víte, že starý pan Wright umřel?“

„John F.? Ano. Toho jsem měl hrozně rád. Budu muset vyhledat Hermionu Wrightovou, když jsem zase tady...“

Howardova amnézie už nějak nepřišla na přetřes.

Ellery očekával hojnost, ale spíš ve wrightsvillském stylu, to znamená domáckou a zakořeněnou v minulosti, takže byl naprosto nepřipraven na to, co uviděl.

Stejně odbočil ze silnice na Severní výšince mezi dvěma monolity z vermontského mramoru a klouzal po pečlivě upravené soukromé příjezdovce, lemované střídavě italskými cypřiši, nejkrásnějšími anglickými tisy, jaké kdy Ellery viděl, a přehlídkou mnohobarevných keřů, které i jeho nezahradnickému oku připadaly spíš jako vzácnější produkty školky boháčovy, než jako náhodné výsledky snah Přírody. Příjezdovka stoupala spirálou kolem zahradních skalek a teras a končila pod stříškou nad vchodem velké moderní vily na samém vrcholku kopce.

Směrem na jih leželo město, stulené na dně údolí, z něhož právě vyjeli, shluk domků pro panenky, ze kterých se vinuly proužky kouře. Na severu se hrbily hřebety Mahagonií. Na západ a na jih od města se prostíraly širé lány zemědělské půdy, které Wrightsvillu propůjčovaly venkovské vzezření.

Sally vypnula zapalování. „Je to tu nádherné.“

„Cože?“ zeptal se Ellery. Sally dovedla člověka překvapit.
„To jste si přece právě myslel. Je to tu neuvěřitelně nádherné.“
„To taky je,“ zazubil se Ellery.
„Až moc.“

„To jsem neřekl.“

„Já to říkám.“ Znovu se usmála tím zvláštním způsobem. „A oba máme pravdu. Je to nádherné. Totiž až moc. Nechci říct, že by to bylo vulgární. To je celý Dieds. Všechno dokonale vkusné – ale gigantické. Dieds nikdy nedělá nic v normálních rozměrech.“

„Je to jedno z nejkrásnějších míst, jaká jsem kdy viděl,“ prohlásil Ellery podle pravdy.

„Postavil to pro mě, Ellery.“

Podíval se na ni: „V tom případě to není až moc nádherné.“

„Vy jste miláček!“ zasmála se Sally. „Máte pravdu, zmenšuje se to, když v tom žijete.“

„Nebo vy rostete.“

„Možná. Nikdy jsem Diedsovi neřekla, jak jsem ze začátku byla vyděšená, jak jsem si v tom připadala ztracená. Víte, já totiž pocházím z Doleního Města.“

Diedrich Van Horn tedy postavil tohle velkolepé sídlo pro ni a ona pochází z Doleního Města...

Dolení Město byla tovární čtvrť. Bylo tam pár bloků nepodařených cihlových domů, ale většina obydlí byla dřevěná stavení s trámovou kostrou, stísněná a ubohá, s propadlými verandami. Tu a tam se objevil domek s čistým průčelím a s úpravně podepřenými základy, ale jen velmi zřídka. Dolením Městem protékala říčka Vrbovka, úzký šafránově zbarvený příkop krmený odpadními vodami z továren. V Dolením Městě bydleli „cizáci“: Poláci, francouzští Kanadčané, Italové, šest židovských a devět černošských rodin. Byly tam bordely a kořalny, osvětlené nad vchodem šedesátivattovými žárovkami, a každou sobotu po tamějších křivolakých uličkách dlážděných kočičími hlavami celou noc patrolovaly vozy wrightsvillské policie, opatřené vysílačkami.

„Narodila jsem se v ulici Na Marjance,“ řekla Sally s tím podivným úsměvem.

„Šťastná ulice Na Marjance.“ Tak v ulici Na Marjance!

„Vy jste tak hodný. Á, tady je Howard.“

Howard se přihnul, svým stiskem rozdrtil Ellerymu ruku a pak se chopil jeho kufru. „Už jsem myslel, že sem nikdy nedorazíte. Co jsi s ním dělala, Sally, unesla jsi ho?“

„Právě naopak,“ řekl Ellery. „Howarde, já se do ní prostě zbláznil.“

„A já do něho, Howarde.“

„Podívejme, tak rychle? Sally, Laura je celá bez sebe kvůli večeři. Zdá se, že nepřišly ty objednané houby –“

„Ach, bože, to je katastrofa! Ellery, omluvte mě. Howard vás zavede do domku pro hosty. Dohlédla jsem na všechno sama, ale kdybyste něco potřeboval, co tam nenajdete, v obývacím pokoji je domácí telefon do kuchyně v našem domě. Teď musím běžet!“

Elleryho znepokojilo, jak Howard vypadá. Naposled ho viděl v úterý. Teď byl teprve čtvrtek, ale Howard vypadal o celé roky starší. Pod nepoškozeným okem měl temný kruh a jeho pleť byla v jasném odpoledním světle žlutošedá.

„Vysvětlila ti Sally, proč jsem nejel naproti k vlaku?“

„Neomlouvěj se, Howarde. Měl jsi skvělou inspiraci.“

„Tobě se opravdu Sally líbí?“

„Jsem do ní celý pryč.“

„Tak už jsme tady, Ellery.“

Domek pro hosty byl hotový drahokam, zasazený mezi nafialovělé buky a oddělený od terasy hlavního domu okrouhlým bazénem se širokým mramorovým proscéníem, na kterém stála lehátka a stolky se slunečníky a přenosný domácí bar.

„Můžeš si dát psací stroj na kraj bazénu a skočit se vykoupat mezi dvěma větami,“ řekl Howard, „nebo jestli chceš mít skutečné soukromí... Pojd' se podívat.“

Byl to domek o dvou místnostech s koupelnou a toaletou, zařízený ve stylu rustikální lovecké chaty, s velkými krby, s masivním ořešákovým nábytkem, s bílými koberci z kozích chlupů a se závěsy z hrubé tkaniny. V obývacím pokoji stál nejhezčí psací stůl, na jakém kdy spočinuly Elleryho oči – imperátorský kousek z ořešákového dřeva potažený hovězí kůží – a hluboké otáčecí křeslo ve stejném stylu.

„Můj psací stůl,“ poznamenal Howard. „Dal jsem ho sem přetáhnout ze svých pokojů ve vedlejším domě.“

„Howarde, ty mě ohromuješ.“

„I čerta, já u něho nikdy nesedím.“ Howard došel ke vzdálenější stěně. „Ale tohle jsem ti chtěl ukázat.“ Odtáhl závěs, který stěnu zakrýval. Žádná stěna tam nebyla. Bylo to jediné obrovské okno.

Daleko pod ním za huňatým kobercem zeleně ležel Wrightsville.

„No tohle!“ zamumlal Ellery a klesl do otáčecího křesla.

„Myslíš, že tu budeš moct psát?“

„Bude to těžké.“ Howard se zasmál a Ellery pokračoval jakoby nic: „Všechno je v pořádku, Howarde?“

„V pořádku? Samozřejmě.“

„Neupejpej se přede mnou. Žádná recidiva?“

Howard narovnal jelení parohy, které nepotřebovaly žádné narovnání. „Proč se ptáš? Říkal jsem ti přece, že nikdy –“

„Zdálo se mi, že vypadáš trochu zamřele.“

„To je nejspíš reakce na to zmlácení.“ Howard se čile obrátil. „A tamhle máš ložnici. V koupelně je sprcha. Tady máš velký psací stroj, portejbl je tamhle v koutě, a tady najdeš papíry, tužky, kopíráky, skotskou...“

„Ty mě natrvalo znemožníš pro můj spartánský život v Osmdesáté sedmé ulici. Howarde, je to tu velkolepé. Namouduši.“

„Otec tuhle chajdu navrhoval sám.“

„Výborný člověk, i když jsem ho ještě neviděl.“

„Ten nejlepší,“ řekl Howard nervózně. „Setkáš se s ním u večere.“

„Už se na to těším.“

„Ani nevíš, jak touží se s tebou setkat. No...“

„Neutíkej mi, ty opičáku.“

„Já myslím, že se budeš chtít opláchnout, nebo si taky trochu odpočinout. Půjď do našeho domu, až budeš mít náladu, a já tě po něm provedu.“

A byl pryč.

Ellery se chvíli pohupoval v otáčecím křesle.

Mezi úterkem a dneškem se stalo něco nepříjemného. Něco velmi nepříjemného. A Howard mu to nechtěl říct. Ellery si položil otázku, jestli to ví Sally Van Hornová. A rozhodl se, že to ví.

Nepřekvapilo ho, že v obývacím pokoji velkého domu nenašel Howarda, nýbrž že na něho čekala Sally.

Sally už byla převlečená. Měla na sobě elegantní černou večerní róbu s průsvitným černým šifónem přes hlubokou dekoltáž – zase protiklad, pomyslel si Ellery, v té nejpřitažlivější formě.

„Já vím,“ řekla s uzarděním. „Je to neslušné, že?“

„Jsem rozpolcen mezi obdivem a zkroušeností!“ zvolal Ellery. „Měl jsem se k večeři obléknout? Howard mě neupozornil. Vlastně jsem si smoking ani nepřivezl.“

„Dieds vám padne kolem krku. Ten smoking nenávidí. A Howard se nikdy k večeři nepřevléká, když se tomu může vyhnout. Já jsem si tohle vzala jenom proto, že je to nové, chtěla jsem na vás udělat dojem.“

„To se vám podařilo. Namouduši!“ Sally se zasmála. „Ale co tomu řekne váš manžel?“

„Dieds? Co by říkal, ten mi to dal ušít.“

„Skvělý muž,“ řekl Ellery uctivě a Sally se znovu zasmála, čímž mu umožnila pokračovat, aniž vyšlo najevo, jak mu záleží na následující otázce. „Kde je Howard?“

„Nahoře ve svém ateliéru.“ Sally udělala grimasu. „Howard má jednu ze svých nálad, a když se do ní dostane, pošlu ho nahoru do jeho bytu jako rozmazleného kluka, což taky je. Má pro sebe celé nejhořejší patro a může si tam bručet, co srdce ráčí.“ A zlehka dodala: „Budete asi muset zamhouřit oči nad spoustou nezpůsobů v Howardově chování.“

„Ale kdepak. Moje způsoby taky nejsou zrovna podle bontonu, zvlášť když pracuju. Možná, že vy sama mě za pár dní požádáte, abych odjel. Ostatně jsem mu za to vděčný. Dává mi příležitost monopolizovat si vás pro sebe.“

Řekl to záměrně, prohlížeje si ji s neskrývaným obdivem.

Od prvního okamžiku jejich setkání na nádraží cítil, že Sally hraje v Howardově problému důležitou roli. Howard byl citově svázán se svým otcem. Náhlý vpád téhle žádoucí ženy, která si monopolizovala otcův zájem a náklonnost, působil na syna traumaticky. Zdálo se významné, že – jak mu to sám Howard líčil – první záchvat amnézie jej postihl po otcově svatební noci. Ellery velmi bedlivě pátral po

příznacích napětí mezi Howardem a Sally, a v těch několika málo okamžicích jejich setkání pod stříškou příjezdovky u domu je objevil. Howardova přehnaná živost, jeho přemrštěně nedbalý způsob, jak se Sally před Ellerym mluvil, a jeho opatrnost, aby se s ní nesetkal pohledem, to byly jasně defenzivní příznaky vnitřního konfliktu. Sally jako žena byla obezřetnější, ale Ellery nepochyboval, že si byla vědoma Howardových pocitů o sobě. *Vůči sobě*. Ellerymu to naznačovalo, že pokud je ženou určitého druhu, mohla by hledat úlevu u naprosto nezúčastněného mužského objektu. Je ovšem Sally ženou toho druhu?

Takže si ji prohlížel velice okatě.

Ale Sally odpověděla: „Monopolizovat si mě? Ach bože, obávám se, že to nebude nadlouho.“ A usmála se.

„Obáváte se?“ zamumlal Ellery a opětoval úsměv.

Sally poznamenala nevzrušeně: „Dieds se právě vrátil domů. Je nahoře a dává se do pořádku, už se vás nemůže dočkat. Chcete koktejl hned, Ellery?“

To byla výzva, aby odmítl. Ellery tedy řekl: „Díky, počkám na pana Van Horna. Tohle je nádherný pokoj!“

„Opravdu se vám líbí? Co abych vás provedla, než manžel přijde?“

„Už se těším.“

Ellerymu se Sally skutečně ohromně zamlouvala.

A pokoj byl opravdu nádherný, všechny byly nádherné. Velkolepé místnosti určené pro život vladařů a zařízené s heroickým vkusem kýmsi, kdo miloval přepych přírodního dřeva a měl dramatické cítění pro rozmach stěny, šíří krbu, souhru prostých barev a příbuzenství mezi oknem a tím, co roste za oknem... prostě pokoje pro giganty. Ale co Ellerymu připadalo ještě báječnější, byla jejich paní. Dívka z Doleního Města se v téhle nádheře pohybovala skvěle. Jako by se tady byla narodila.

Ellery znal ulici Na Marjance. Patricie Bradfordová mu předvedla ukázkou tamější zakyslé bídy při jeho první návštěvě Wrightsvillu, když byla ještě Patty Wrightovou, děvčetem jako vystřiženým z reklamy na svetry, a jeho sociologickou průvodkyní po svém městě. Ulice Na Marjance, místo nejhorších brlohů v Dolením Městě, zpotvořená ulička odpuzujících bytů se studenou vodou a dřinou

otupených továrních dělníků. Muži tam byli mlčenliví a ubití, ženy odženštělé, výrostci tvrdě zírající, batolata špinavá a podvyživená.

A Sally pocházela z ulice Na Marjánce! Buďto byl Diedrich Van Horn sám sochař a modeloval tělo i ducha stejně, jako jeho syn modeloval hlínu, nebo byla tahle dívka chameleón a nějakým mysteriózním přírodním procesem brala na sebe zabarvení svého okolí. Ellery vídal Hermionu Wrightovou vcházet do pokoje a umenšovat jej svou vznešeností, ovšem pokud šlo o ryze funkční spojení, byla Hermiona ve srovnání se Sally nemotornou děvečkou.

A pak už rychle scházel dolů po schodišti Diedrich Van Horn s rukou nataženou k pozdravu a s burácivým „Vítejte!“ které se odrazilo ozvěnou od ručně přitesávaných trámů. Jeho syn se šoural za ním.

V jediném okamžiku se syn, manželka i dům seskupili kolem Van Horna, v novém útvaru, v nových proporcích, v novém celku.

Byl to v každém ohledu muž neobyčejný. Všechno na něm bylo nadměrné – jeho tělo, jeho mluva, jeho gesta. Ten velký pokoj už nebyl příliš veliký; muž jej vyplňoval, pokoj byl stvořen jemu na míru.

Van Horn byl vysoký, ne však tak vysoký, jak se zdál. Ramena neměl ve skutečnosti o nic širší než Howard nebo Ellery, ale ve srovnání s jejich enormní mohutností vypadali oba mladí muži jako chlapi. Ruce měl ohromné: svalnaté, se širokými dlaněmi, dva těžké nástroje. Ellery si náhle vzpomněl na jednu Howardovu poznámku na terase Café St. Michel o otcových začátcích; býval prý nádeníkem. Nejvíc však Elleryho fascinovala hlava staršího Van Horna. Byla veliká a kostnatá, s hranatými obrysy a mocným čelem. Obličej pod čelem byl zároveň ten nejošklivější i nejpřitažlivější mužský obličej, jaký Ellery kdy viděl. Napadlo ho, že Sallyina poznámka o tom obličejí nebyl žádný konverzační rozmar, nýbrž přesně vystižená pravda. Ošklivým jej nedělala ani tak nevzhlednost jeho jednotlivých rysů, jako výraznost každého z nich. Nos, čelisti, ústa, uši, lícní kosti – všechno bylo příliš rozměrné. Plet' měl drsnou a tmavou. V tom disproportionálním a nelíbezném celku byly dvě pozoruhodné oči, tak velké, hluboké, zářivé a krásné, že prozařovaly temnotu, do které byly vsazeny, a proměňovaly ten celek v cosi jedinečně harmonického a příjemného.

Van Hornův hlas byl právě tak mohutný jako jeho tělo, byl hluboký a sexuálně působivý. A Van Horn mluvil tělem právě tak jako hlasem, nikoli bez vzájemné souvislosti, nýbrž s podvědomým rytmem, takže člověka upoutal a nepustil; nebylo možné mu uniknout.

Podal Ellerymu ruku, dlouhou paží krátce objal svou ženu, nalil koktejly, řekl Howardovi, aby zapálil oheň v krbu, pak si sedl do největšího křesla a přehodil nohu přes postranní opěradlo – a cokoli Diedrich Van Horn udělal, cokoli řekl, všechno bylo důležité a nedalo se to pominout. Byl prostě pánem ve svém domě a nemusel to nijak zdůrazňovat – sám byl jeho ústředním bodem.

Když ho člověk viděl ztělesněného, ve vztahu k jeho synovi a ženě, projevilo se nevyhnutelně, čím jsou oni. Všechno, k čemu Van Horn zaměřil svoji vitalitu, bylo jí nakonec pohlceno. Jeho syn ho zbožňoval a soupeřil s ním, a poněvadž nedokázal nechat svého zbožňování ani být sokem svého idolu, stal se... Howardem. Pokud šlo o jeho ženu, Van Horn vykřesal její lásku ze své a udržel si ji tím, že ji vstřebal do sebe. Ti, které miloval, na něm bezmocně lpěli. Pohybovali se, když se pohnul on; byli součástí jeho vůle. Připomínal Ellerymu bájeslovného poloboha a Ellery se v duchu omluvil Howardovi, že se před deseti lety v jeho obytném ateliéru pouze bavil. Když tenkrát Howard vytesal Dia v podobě svého otce, nic si neromantizoval, podvědomě tehdy vytvářel portrét. Elleryho napadlo, jestli má Diedrich i neřesti bohů, když má jejich ctnosti. Neboť ať by byly jeho neřesti jakékoli, určitě by nebyly triviální – tenhle muž je povznesen nad malichernosti. Je spravedlivý, logický a neoblomný.

A Sally měla pravdu, člověk na něho nemyslí v měřítku let. Van Hornovi musí být přes šedesát, pomyslel si Ellery, ale je jako Indiáni – člověk má pocit, že jeho drsné černé vlasy nikdy neprořídnou ani nezešediví, že se nikdy nenahrbí ani nezakolísá. Dá se na něho myslet jenom jako na nějakou prvotní a neměnnou sílu. A smrt mu může přinést pouze nějaká jiná síla, například blesk.

Hovor se stále točil kolem nového Elleryho románu, což bylo sice lichotivé, ale nikam to nevedlo.

Ellery tedy při první příležitosti řekl: „Mimochodem, Howard mi onehdy pověděl o těch záchvatech amnézie a že si s nimi naprosto

neví rady. Osobně si nemyslím, že by byly důvodem k poplachu, ale rád bych věděl, pane Van Horne, jestli vy nemáte nějakou představu, co je způsobuje.“

„Bohužel nemám.“ Diedrich krátce položil svou velkou ruku synovi na koleno. „Tenhle kluk má tvrdou palici, pane Queene.“

„Chceš říct, že jsem jak ty,“ poznamenal Howard.

Diedrich se zasmál.

„Řekla jsem Ellerymu, že Howard nechce spolupracovat s doktorem,“ obrátila se Sally na manžela.

„Kdyby byl o něco mladší, já bych to z něho vypráskal,“ zavrčel Van Horn. „Miláčku, myslím, že pan Queen umírá hladu. Já tedy určitě. Není už hotová večeře?“

„Je, Diedsi. Čekala jsem jenom na Wolferta.“

„Já jsem tě neupozornil? Promiň, miláčku. Wolf se dnes opozdí. Nebudeme na něj s jídlem čekat.“ Sally se rychle omluvila a Diedrich se obrátil k Ellerymu. „Můj bratr má zlozvyk všech starých mládenců. Nikdy nedbá o pocity kuchařky.“

„Nemluvě o pocitech rodiny,“ podotkl Howard.

„Howard se svým strýcem zvlášť dobře nevychází,“ zasmál se Diedrich. „Snažil jsem se mu vysvětlit, že Wolferta nechápe. Wolfert je konzervativce –“

„Reakcionář,“ opravil ho Howard. „Opatrný na peníze –“

„Lakomý až hrůza.“

„Připouštím, že se dá těžko porazit v obchodním jednání, ale to není žádný zločin –“

„Jde o to, jak si při tom počíná, otče.“

„Synu, Wolf je perfekcionista –“

„Otrokář!“

„Necháš mě domluvit?“ řekl Diedrich shovívavě. „Můj bratr je člověk toho typu, pane Queene, který od lidí očekává okamžitou poslušnost, ale naproti tomu sám sebe štve víc, než kohokoli ze svých podřízených –“

„Taky nevydělává dvaatřicet dolarů týdně,“ namítl Howard. „Má proč se štvát.“

„Howarde, udělal toho pro nás hodně. Vede nám továrny. Nebud' me nevděční.“

„Otče, víš moc dobře, že kdybys ho nekrotil, zvýšil by pracovní tempo, nasadil by špicly mezi dělníky, zrušil by práci starších zaměstnanců, vyhodil by každého, kdo má dost kuráže mu odmlouvat –“

„Podívejme na Howarda,“ ozval se Ellery. „Ozývá se v něm sociální uvědomění? Změnil ses od časů rue de la Huchette.“

Howard něco zavrčel a všichni se zasmáli.

„Chtěl jsem říci, že můj bratr je v podstatě nešťastný člověk, pane Queene,“ pokračoval Diedrich. „Já ho chápu, ale nemůžu totéž čekat od tohoto štěněte. Wolfert je uzlíček obav a zklamání. Bojí se žít. Já jsem vždycky Howarda učil: Dívej se potížím přímo do očí. Nenechávej nic hnisat. Udělej s nimi něco. Což mi připomíná – nemáli se zkazit večere, musím to popohnat. Sally!“

Sally vešla s hezkou plastikovou zástěrkou přes svoji róbu a s obličejem celým rozesmátým. „Ta Laura, Diedsi! Začala stávkovat!“

„Kvůli těm houbám!“ vykřikl Howard. „Panebože, nejsou houby – a Laura je tvoje obdivovatelka, Ellery. To je katastrofa!“

„Co je s houbami?“ zeptal se Diedrich.

„Já myslela, že se mi Lauru podařilo za odpoledne uchlácholit, miláčku, ale ona teď říká, že bez houbové omáčky svůj steak panu Queenovi servírovat prostě nebude, a houby nepřišly –“

„Čert vzal houby, Sally!“ zaburácel Diedrich. „Já ten steak udělám sám!“

„Ty sed' tady a nalej další koktejl,“ řekla manželovi Sally a políbila ho na temeno. „Steaky jsou drahé.“

„Stávkokazi!“ poznamenal Howard.

Sally vyšla z pokoje a cestou se na něj podívala.

Večere šla Ellerymu na nervy, a to bylo zarážející, poněvadž to byla chutná, výživná a znamenitě naservírovaná večere v jídelně, jejíž velkolepý krb podával svědectví o rožních po královském způsobu, připravených na žhnoucím dřevěném uhlí, večere se skvělým porcelánovým servisem, který navrhl nějaký gurmán, aby předem povzbudil k činnosti chuťové buňky, a s ručně vyrobenými stříbrnými příbory, vytepanými vulkánem příslušného umění. Diedrich sám míchal salát v kolosální dřevěné míse, která mohla být vydlabána

jenom z jádra kmene nějaké sekvoje, a jako dezert měli cosi neuvěřitelného, čemu Sally říkala „australský dort“. Vypadalo to na praotce všech dortů, pomyslel si Ellery v dobrém, protože to bylo stejně rozměrné jako ústřední ozdoba stolu a každé sousto znamenalo chuťovou orgii. I rozhovor probíhal velice živě.

Přesto však se dal vycítit nějaký spodní proud.

Ten tam být neměl. Rozhovor byl stejně výživný jako pokrmy. Ellery se z něho hodně dověděl o začátcích Van Hornových. Oba bratři, Diedrich a Wolfert, se dostali do Wrightsvillu jako chlapci před devětačtyřiceti léty. Jejich otec byl kazatel dštící pekelný oheň a síru, který putoval od městečka k městečku a přivolával na hříšníky věčné zatracení.

„A myslel to vážně,“ ušklíbl se Diedrich. „Pamatuju se, jak jsme bývali s Wolfem vyděšení, když se opravdu rozpálil. Přisahám, že tátovi zrudly oči, jak hřímal, a dlouhý černý plnovous měl vždycky postříkaný kapičkami slin. Vytloukal peklo i z nás – rákoskou nikdy nešetřil. Starý zákon čítal raději než Nový. Mně vždycky připadal jako Jeremiáš nebo John Brown, což myslím není fér vůči žádnému z nich. Táta věřil v Boha, kterého člověk může vidět a cítit – OBZVLÁŠTĚ CÍTIT. Teprve když jsem vyrostl, uvědomil jsem si, že si otec stvořil Boha ke svému vlastnímu obrazu.“

Wrightsville byl jenom zastávkou na kazatelově cestě ke spáse, ale – „Zůstal tu dodnes,“ řekl Diedrich, „pohřbený na hřbitově na Dvojvrší. Sklátila ho mrtvice při jednom modlitebním shromáždění v Dolením Městě.“

Rodina kazatele Van Horna zůstala ve Wrightsvillu.

Bylo třeba opravdu neobyčejného muže, pomyslel si Ellery, aby se povznesl z Doleního Města až na vrchol Severní výšinky a vrátil se pak do Doleního Města pro svou ženu. Ale proč Howard nic neříká?

„Měli jsme zatroleně blízko k těm nejchudším lidem ve městě. Wolf dostal zaměstnání u Ámose Bluefielda, v obchodě s krmivou. Já nemohl vystát Ámose ani práci pod střechou. Dal jsem se k partě, která stavěla silnici.“

Sally opatrně nalévala kávu ze stříbrné konvice. Určitě jí nepůsobila starost manželova autobiografie; byly tu neklamné známky, že je na Diedricha pyšná. Starost jí působil Howard, sedící v

polovině stolu dlouhého jako lán pole. Sally cítila matný úsměv v jeho mlčení, ačkoli si hrál s vidličkou na dezert a tvářil se, že naslouchá otci.

„Jedno vedlo k druhému. Wolf byl ctižádostivý. Studoval po nocích, udělal si korespondenční kursy účetnictví, obchodní administrativy a financí. Já byl taky ctižádostivý, jenže jinak. Já se musel dostat ven mezi lidi. Všechno ostatní jsem se dověděl z knih – četl jsem při každé příležitosti, která se mi naskytla. To dělám pořád. Ale je to zvláštní, pane Queene: kromě technických knih jsem nikdy nenašel ani slovíčko – s výjimkou otcovy bible, Shakespeara a některých studií o lidské mysli – které bych mohl aplikovat na svůj vlastní život. K čemu je dobré učit se něco, když to člověku nepomůže žít?“

„To je dost často probíraná otázka,“ zasmál se Ellery. „Zřejmě souhlasíte s Goldsmithem, pane Van Horne, že knihy nás velice málo poučí o světě. A s Disraelim, který knihy nazval prokletím lidského rodu, a vynález knihtisku největším neštěstím, jaké kdy člověka postihlo.“

„Dieds nemyslí doslova, co říká,“ poznamenala Sally.

„Ale myslím, miláčku,“ bránil se její manžel.

„Nesmysl. Nebýt knih, já bych tady nebyla, neseděla bych u tohoto stolu.“

„Dobrý příklad,“ zamumlal Howard.

„Podívejme, Howarde,“ řekla Sally, „ty jsi ještě tady? Dovol, abych ti nalila ještě šálek.“ Ellery zatoužil, aby toho nechali.

„Když mi bylo čtyřadvacet, měl jsem už svoji vlastní firmu na stavbu silnic. V osmadvaceti mi patřily dvě nemovitosti na Dolnoměstské hlavní a koupil jsem od stalého Lloyda – dědy Franka Lloyda – sklad stavebního dříví. Wolfert tenkrát už zařezával u jedné makléřské firmy v Bostonu. Vypukla světová válka a já strávil sedmnáct měsíců ve Francii. Většinou v blátě a všude samá veš, pokud se pamatuju. Wolf ve válce nebyl –“

„Bodejť by byl,“ poznamenal Howard s trpkostí muže, který ve válce také nebyl.

„Tvého strýce vyreklamovali, protože byl slabý na plíce, synu.“

„Všiml jsem si, že od té doby ho to nesoužilo.“

„V každém případě, pane Queene, bratr přijel z Bostonu, aby vedl podnik místo mě, zatímco jsem sloužil za mořem, a –“

„Bylo to od něho ohromně šlechetné,“ konstatoval Howard.

„Howarde,“ napomenul jej otec.

„Promiň. Ale když ses vrátil, zjistil jsi, že Wolf dokázal základy s dodávkami stavebního dříví pro armádu.“

„Tak to stačí, synu,“ řekl Diedrich docela mile, ale Howard sevřel rty a neřekl už nic. „Wolf si vedl opravdu dobře, pane Queene, a tak jsme potom přirozeně drželi pohromadě. Za krize v roce 1929 jsme zkrachovali a společně jsme se zase vzmožili. Tentokrát nám to už vydrželo a teď jsme tady.“

Ellery si domyslel, že to „tady“ je řečnická narážka jak na orlí hnízdo na Severní výšině, tak na Van Hornovo postavení, které začal podezírat z diktátorství mezi wrightsvillskou plutokracií. A jak velký muž pokračoval, Ellery se na základě náhodných poznámek ve svém podezření utvrzoval. Van Hornovi zřejmě vlastnili sklady stavebního dříví, pily, strojírný, závod na zpracování juty, papírnu ve Slocumu a tucet dalších továren roztroušených po okrese, navíc většinu akcií Wrightsvillské elektrárny a Wrightsvillské národní banky – akcie banky získali po smrti Johna F. A nedávno Diedrich koupil od Franka Lloyda *Zpravodaje*, zmodernizoval jej, zliberalizoval jej a měl tak v ruce mocnou zbraň ve státní politice. K mohutnému vzrůstu Van Hornova jmění zřejmě došlo těsně před druhou světovou válkou, v jejím průběhu a po ní.

To byla samá fakta, náhodně podaná a neútočná, a Ellery se právě začínal cítit volněji, když náhle vešel Wolfert Van Horn.

Wolfert byl jednorozměrná projekce svého bratra.

Byl stejně vysoký jako Diedrich a jeho rysy byly stejně ošklivé a nadměrné, jenže zatímco Diedrich měl šířku a mohutnost, Wolfert připomínal tenkou křivolakou čáru. Byl samá délka a žádná podstata. Nebyla v něm žádná krev, žádný žár, žádná velikost. Jestliže jeho bratr připomínal sochu, Wolfert byl jako perem načrtnutá karikatura.

Vnesl se do jídelny jako hladový pták snášející se na mršinu. A upřel na Elleryho studený ptačí pohled.

Z tohoto člověka byla cítit zatrpkllost, kdežto z Diedricha

vyzařovala lahodná a hřejivá síla. Ale i tu zatrpkllost ze sebe Wolfert vydával lakotně. Ellery měl směšný pocit, že mu bylo dopřáno nahlédnout do pekla, a potom Wolfertův dlouhý obličej pukl grimasou, která měla být úsměvem, jenže se proměnila v ohrnutí liščích pysků a vycenění koňských zubů. Wolfert dokonce Ellerymu podal ruku, a ta byla samá kost.

„Tak tohle je ten slavný přítel našeho Howarda,“ řekl. V jeho tenkém hlase zazněla kyselá kousavost. Způsob, jak vyslovil „našeho Howarda“, zmařil každou naději, že by se ti dva mohli sblížit. Slovo „slavný“ bylo u něho pošklebkem a slovo „přítel“ oplzlostí.

Nešťastný a zklamaný – to ano, pomyslel si Ellery, ale taky nebezpečný. Wolfertovi se protivil Diedrichův syn, protivila se mu Diedrichova žena a zdálo se, že se mu protiví i sám Diedrich. Ale bylo zajímavé, jak rozdílně svůj odpor vyjadřoval. Howarda ignoroval, Sally patronizoval a před Diedrichem se skláněl. Vypadalo to, jako by svým synovcem opovrhoval, na svoji švagrovou žárlil a svého bratra se strachem nenáviděl.

Byl to také nevychovanec. Neomluvil se Sally za své zpoždění k večeři, jedl jako čuně, roztahoval se vyzývavě lokty po stole a obracel se výhradně na Diedricha, jako by byli sami.

„No, namočil ses do toho sám, Diedrichu. Ted' nejspíš budeš chtít, abych tě z toho tahal.“

„Do čeho, Wolferte?“

„Do toho podniku s galerií výtvarného umění.“

„Paní Mackenzieová volala?“ Diedrichovi zajiskřilo v očích.

„Hned jak jsi odešel.“

„Přijali moji nabídku!“

Wolfert zachrochtal.

„Galerie výtvarného umění?“ podivil se Ellery. „Od kdy má Wrightsville galerii výtvarného umění, pane Van Horne?“

„Ještě ji nemáme.“ Diedrich přímo zářil. Wolfertova kostlivá zápěstí dál šermovala vzduchem.

„To je tedy podnik!“ vložil se najednou do řeči Howard. „Táhlo se to řadu měsíců, Ellery. Pár těch starých krůt – paní Martinová, paní Mackenzieová, a především –“

„Neříkej mi to,“ zazubil se Ellery. „Především Emmelina

DuPréová.“

„Podívejme! Ty znáš tu nefyzickou kulturistku našeho krásného města?“

„Míval jsem tu čest, Howarde – dokonce dost často.“

„V tom případě chápeš, co mám na mysli. Ty dámy tvoří Výbor, s velkým V, a prosadily Rezoluci, s velkým R, u našich konšelů, a všechno bylo připraveno, aby se z Wrightsvillu stalo hlavní město veškeré okresní Kultury, zase s velkým K, jenomže zapomněly, že na galerii výtvarného umění potřebují prachy, a to spoustu prachů.“

„Daly si strašně práce, aby sebraly finanční prostředky.“ Sally se úzkostlivě podívala na manžela.

Diedrich dál zářil a Wolfert se dál cpal.

„Ale, otče,“ ozval se Howard zmateně, „jak ses do toho sakra zamíchal ty?“

„Já myslela,“ řekla Sally, „žes jim svůj příspěvek už dal, Diedsi.“

Diedrich se jenom uchechl.

„Tak nám to řekni, miláčku! Ty jsi zase provedl něco heroického!“

„Já ti povím, co provedl,“ prohlásil Wolfert s plnými ústy. „Zaručil se, že jim uhradí deficit.“

Howard na otce vytřeštil oči: „Vždyť jim chybí několik set tisíc dolarů!“

„Čtyři sta osmdesát sedm tisíc,“ vyštěkl Wolfert Van Horn a odhodil vidličku.

„Přišly za mnou včera,“ vysvětlil Diedrich chlácholivě. „Řekly mi, že kampaň na získání financí zkrachovala. Nabídl jsem jim, že uhradím deficit pod jednou podmínkou.“

„Diedsi, o tomhle jsi mi nic neřekl!“ zakvílela Sally.

„Chtěl jsem si to zatím nechat pro sebe, miláčku. Kromě toho jsem neměl žádný zvláštní důvod věřit, že přijmou moji podmínku.“

„Jakou podmínku, otče?“

„Pamatuješ se, Howarde, jak na tu galerii poprvé přišla řeč? Říkal jsi tehdy, že podle tebe by se to architektonicky mělo řešit nějakým tympanonem nebo vlysem, či jak tomu říkáš, přes celé průčelí budovy, a na něm by byly v životní velikosti sochy klasických bohů.“

„To že jsem říkal? Už se nepamatuju.“

„Ale já ano, synu. Takže... to byla ta moje podmínka. Tohle s

dodatkem, že autorem těch soch musí být sochař, který své věci podepisuje H. H. Van Horn.“

„Ach, *Diedsi*,“ vydechla Sally.

Wolfert vstal, říhl a vyšel z jídelny.

Howard zbledl jako křída.

„Samozřejmě,“ protáhl jeho otec, „jestli tu objednávku nechceš, synu...“

„Jestli ji nechci...“ Howard šeptal.

„Nebo jestli si myslíš, že na to nestačíš –“

„Dokážu to!“ vypravil ze sebe Howard. „Dokážu to!“

„V tom případě pošlu paní Mackenzieové hned zítra ověřený šek.“

Howard se trásl. Sally mu nalila nový šálek kávy.

„Totiž myslím, že to dokážu...“

„Jenom nezačínej s těmihle hloupostmi, Howarde,“ zasáhla rychle Sally. „Co přesně bys tam chtěl mít? Sochy kterých bohů?“

„No... boha nebes, Jupitera...“ Howard se rozhlédl kolem sebe, byl dosud omámený. „Máte někdo tužku?“

Zarachotily před ním dvě tužky.

Howard začal črtat po ubruse.

„Junonu, královnu nebes –“

„Taky by tam byl Apollo, ne?“ prohlásil Diedrich slavnostně. „Bůh slunce.“

„A Neptun!“ zvolala Sally. „Bůh moře.“

„Nemluvě o Plutonovi, bohu podsvětí,“ přidal se Ellery, „o lovkyni Dianě, marciálním Martovi, pastýřském Panovi –“

„A Venuše – Vulkán – Minerva –“

Howard se zarazil s pohledem na otce. Pak vstal. Potom si zase sedl. Pak znova vstal a vyběhl z pokoje.

Sally řekla: „Ach, *Diedsi*, ty blázne, tys mě rozbřečel!“ oběhla stůl a manžela políbila.

„Já vím, co si teď myslíte, pane Queene,“ řekl Diedrich a držel svou ženu za ruce.

„Myslím si,“ usmál se Ellery, „že byste si měl zažádat o lékařský diplom.“

„Trochu drahá medicína,“ zasmál se Van Horn.

„Jistě, ale *Diedsi*, jsem přesvědčená, že tohle bude účinkovat,“

řekla Sally zastřeným hlasem. „Viděl jsi Howardův obličej?“

„Viděla jsi Wolfertův obličej?“ A velký muž zaklonil hlavu a rozřehtal se.

Zatímco Sally šla nahoru za Howardem, Diedrich vzal Elleryho do své pracovny.

„Chci, abyste se podíval na mou knihovnu, pane Queene. Mimochodem, všechno, co se vám tady může hodit, myslím při psaní vašeho románu –“

„To je od vás ohromně laskavé, pane Van Horne.“

Ellery se procházel po té královské pracovně s doutníkem v zubech a se sklenkou brandy v ruce a rozhlížel se. Hostitel ho tázavě pozoroval z hloubi ohromné kožené lenošky.

„Na člověka, který v knihách našel tak málo,“ poznamenal Ellery, „jste toho nashromáždil obdivuhodnou spoustu.“

Mohutné police vystavovaly na odiv velkolepou sbírku prvních vydání ve speciálních vazbách. Tituly byly tradiční.

„Máte tady některé ohromně cenné exempláře,“ zamumlal Ellery.

„Typická knihovna bohatého člověka, co?“ ušklíbl se hostitel.

„Vůbec ne. Je tu moc málo nerozřezaných svazků.“

„Většinu z nich rozřezala Sally.“

„Ale? Mimochodem, pane Van Horne, slíbil jsem vaší paní dnes odpoledne, že vám řeknu, jak jsem se do ní beznadějně zamiloval.“

Diedrich se zazubil. „Poslužte si, jste na řadě.“

„Zdá se, že je to běžná choroba.“

„Sally má v sobě něco zvláštního,“ řekl Diedrich zamyšleně.

„Jenom citliví muži si toho všimnou – ukažte, ještě vám naleju.“

Ale Ellery zůstal zírat na jednu z polic.

„Říkal jsem vám, že jsem váš obdivovatel,“ podotkl Diedrich Van Horn.

„Pane Van Horne, jsem na lopatkách. Vy je tu máte všechny.“

„A všechny jsem je četl!“

„To není možné! Neexistuje snad nic, co by autor neudělal, aby se odvděčil za takovouhle laskavost. Můžu pro vás někoho zavraždit?“

„Prozradím vám jedno tajemství, pane Queene,“ řekl hostitel.

„Když mi Howard pověděl, že vás pozval k nám – dokonce abyste tu

pracoval na románu – vzrušilo mě to jako malého kluka. Četl jsem všechny knihy, které jste kdy napsal, sledoval jsem vaši kariéru v novinách, a nejvíc v životě jsem litoval, že jsem se při vašich dvou návštěvách Wrightsvillu nedostal k tomu, abych se s vámi setkal. Poprvé – když jste bydlel u Wrightových – jsem trávil většinu času ve Washingtonu sháněním válečných dodávek. A podruhé – když jste tu byl v té Foxově záležitosti – jsem byl znova ve Washingtonu, tenkrát na žádost – no, na tom nezáleží. Jestli tohle nebyl projev ryzího vlastenectví, tak nevím, co by jím bylo.“

„A jestli tohle není lichocení –“

„Ani v nejmenším. Zeptejte se Sally. A mimochodem,“ usmál se Diedrich, „ačkoli jste v obou těch případech obalamutil Wrightsville, mě jste neobalamutil.“

„Jaképak balamucení?“

„Sledoval jsem Haightův i Foxův případ hodně pozorně.“

„Na obou jsem ztroskotal.“

„Opravdu?“

Diedrich se na Elleryho ušklíbl. Ellery se ušklíbl na něj.

„Bohužel ano.“

„Ani nápad. Řekl jsem vám, že jsem na Queena odborník. Mám vám povědět, co jste udělal?“

„Já to pověděl vám.“

„Nerad obviňuju svého váženého hosta z prohnání lhářství,“ zasmál se Diedrich, „ale vy jste přišel na to, kdo zavraždil Rosemary Haightovou – a nebyl to mladý Jim, i když tak bláznivě vzal do zaječích při Nořině pohřbu a na útěku sjel s vozem té novinářky – jak jen se jmenovala? – ze silnice do té strže. Vy jste tenkrát někoho chránil, pane Queene. A tu ťafku jste vzal na sebe.“

„To by nedávalo zvlášť dobré vysvědčení o mém charakteru, co?“

„Přijde na to. Na to, koho jste chránil. A proč. Už sám fakt, že jste něco takového udělal – víme přece, kdo jste – je jistým vodítkem.“

„Vodítkem k čemu, pane Van Horne?“

„To nevím. Lámal jsem si s tím hlavu celé ty roky. Záhady mi jdou na nervy. A nejspíš právě proto mě tak lákají.“

„Máte podobný typ myšlení jako já,“ poznamenal Ellery. „Libuje si v labyrintech. Ale pokračujte.“

„Vsadil bych majlant, že ani Jessica Foxová nespáchala sebevraždu. Byla zavražděna, pane Queene, a vy jste to dokázal, a co víc, dokázal jste, kdo ji zavraždil... aspoň myslím... a zatajil jste pravdu i o tom, nejspíš ze stejného důvodu.“

„Pane Van Horne, vy jste se měl stát spisovatelem.“

„Na co nemůžu přijít ve Foxově případě – a na co jsem nemohl přijít ani v Haightově případě – je odpověď na otázku, kde asi je pravda. Zním všechny lidi zúčastněné na obou případech a přísahal bych, že nikdo z nich není kriminální typ.“

„A nemyslíte, že v tom je odpověď na vaši otázku? Všechno bylo tak, jak se to zdálo být, a mně se nepodařilo dokázat něco jiného.“

Diedrich se na něj díval kouřem svého doutníku. Ellery jeho pohled zdvořile opětoval. Diedrich se zasmál.

„Vyhrál jste. Nechci na vás, abyste prozradil něco důvěrného. Ale chtěl jsem se utvrdit ve svém právu na pověst vašeho wrightsvillského obdivovatele číslo jedna.“

„Na radu svého právního zástupce,“ zamumlal Ellery, „nebudu reagovat ani na tohle.“

Diedrich pobaveně přikývl a zadýmá z doutníku. „Ještě vás musím ujistit, že během vašeho pobytu u nás vás nebude nikdo otravovat. Chci, abyste si v tomhle domě počínal jako ve svém vlastním. Když nebudete mít chuť jíst s námi, řekněte to prostě Sally a ona zařídí, aby vám Laura nebo Eileen přinesly jídlo do domku pro hosty. Máme čtyři vozy a jsou vám plně k dispozici, pokud se vám zachce zbavit se naší přítomnosti nebo si zajet do veřejné knihovny anebo vůbec ujet.“

„To je od vás opravdu velkorysé, pane Van Horne.“

„Sobecké. Chci, abych se mohl vychloubat, že vaše kniha byla napsána pod Van Hornovou střechou. A kdybychom vás otravovali, pane Queene, byla by to špatná kniha a já bych se neměl tak moc čím chlubit. Je to jasné?“

Ellery se tomu smál a mezitím vešla Sally a strkala před sebou rozpačitého Howarda. Howard byl obtížen příručkami a jeho pohmožděný obličej znovu ožil.

Pro zbytek večera seděli a poslouchali jeho nadšené plány na znovustvoření bohů antického Řecka.

Bylo po půlnoci, když Ellery vyšel z velkého domu a vracel se do domku pro hosty.

Howard ho doprovodil na terasu a zůstali tam na pár minut spolu sami.

Měsíc se ostýchavě schovával za mraky a za terasou se prostírala širá tma. Ale v domku pro hosty nechal někdo rozsvíceno a světelné prsty pátraly v zahradě, jak když si žena pročesává vlasy. V neviditelných korunách stromů si pohrával vánek a hvězdy nad hlavou se chvěly jakoby chladem.

Oba muži stáli vedle sebe a mlčky kouřili.

Po chvíli Howard řekl: „Ellery, co si o tom myslíš?“

„O čem, Howarde?“

„O tom podniku s tou galerií výtvarného umění.“

„Co bych si měl myslet?“

„Ty přece nejsi pro takové patronizování?“

„Patronizování?“

„Otec mi kupuje galerii, abych si pro ni udělal sochy.“

„A to tě trápí?“

„Ano!“

„Howarde.“ Ellery se odmlčel, aby vyhledal ta pravá slova. Rozhovor s Howardem vyžadoval diplomatický takt. „Celliniho slávu umožnil František První. Papež Julius byl ve velice reálném smyslu stejně důležitý pro vznik stropu Sixtinské kaple, *Mojžíše*, který je v San Pietro in Vincoli, a *Otroků* v Louvrů jako Michelangelo. Shakespeare měl svého Southhamptona, Beethoven svého hraběte Waldsteina a van Gogh svého bratra Théa.“

„Řadíš mě do vybrané společnosti.“ Howard upřeně zíral do zahrad. „Možná mě to mrzí proto, že to je můj otec.“

„Etymologicky vzato, *patron* a *pater*, latinsky otec, vzešli ze stejného lůna.“

„Nevtipkuj. Víš, co mám na mysli.“

„Máš pocit, že kdybys nebyl syn Diedricha Van Horna, tak bys tuhle zakázku nedostal?“ zeptal se Ellery.

„Právě. Vypsali by na ni jako obvykle soutěž –“

„Howarde, viděl jsem v Paříži dost tvých prací, abych poznal, že máš značný talent. Za deset let jsi určitě jako umělec vyrostl. Ale

předpokládejme, že nejsi k ničemu – vůbec k ničemu. Pokud o tom mluvíme upřímně... Na systému mecenášů v umění je špatné to, že vytvoření uměleckého díla závisí až příliš často na rozmaru patrona. Ale když ho ten rozmar napadne, vzejde z toho vždycky něco dobrého.“

„Myslíš tím, když budou dobré moje sochy...“

„Ne, i když tvé sochy nebudou zvlášť dobré. Nenapadlo tě, že jestli ty sochy neuděláš, tvůj otec nepřispěje tou fantastickou sumou, bez níž se galerie výtvarného umění neuskuteční? Je to jistě brutální, ale žijeme v brutálním světě. Ty umožňuješ Wrightsvillu, aby město získalo významnou kulturní instituci. To stojí za nějakou práci. Doufám, že to nebude znít škrobeně, Howarde, ale fakticky je na tobě vytvořit nejlepší sochy, jakých jsi schopen – ani ne tak ve svém vlastním zájmu nebo v zájmu otce, ale v zájmu vašeho města. A jestli se ti podaří udělat něco opravdu prvotřídního, sama skutečnost, že jsi domácí talent, přidá tomu projektu další a velmi silnou lokální zajímavost.“

Howard mlčel.

Ellery si zapálil novou cigaretu a vroucně doufal, že jeho argumentace zní přesvědčivěji, než jak mu připadala.

Howard se zasmál. „Je v tom někde nějaká chyba, ale ať se propadnu, jestli ji dokážu najít. Zní to v každém případě dobře. Vynasnažím se to mít na paměti.“ A potom řekl změněným tónem: „Děkuju ti, Ellery.“

Obrátil se a zamířil dovnitř.

„Howarde.“

„Co?“

„Jak se cítíš?“

Howard se zastavil. Pak se vrátil a mnul si oteklé oko. „Teprve začínám oceňovat, jak je můj starouš chytrý. Ta galerie výtvarného umění mi všechno vyhnala z hlavy. Cítím se výborně.“

„Ještě chceš, abych tady zůstal?“

„Nemyslíš přece na odjezd!“

„Chtěl jsem jen zjistit, jak se na to díváš ty.“

„Proboha, zůstaň!“

„Samozřejmě. Mimochodem, tohle uspořádání našeho bydlení má

jisté nevýhody. Ty v nejvyšším patře velkého domu a já naproti v domku.“

„Myslíš pro případ, kdybych dostal další záchvat?“

„Ano.“

„Co aby ses nakvartýroval ke mně? Mám celé hořejší patro –“

„To bych neměl to soukromí, jaké potřebuju pro ten zatracený román, Howarde. Budu hodně pracovat v noci. Ta zatracená smlouva... Přicházejí ty záchvaty často uprostřed noci?“

„Ne. Vlastně si nemůžu vzpomenout ani na jeden, který by mě potrefil ve spánku.“

„Takže mojí starostí bude nechodit spát, dokud ty budeš vzhůru. Tím se to zjednodušuje. Ve dne budu pracovat tam, odkud budu mít na očích vaše domovní dveře, a v noci si nepůjdu lehnout, dokud nebudu mít dostatečnou jistotu, že ses odebral do říše snů. Tamhleto je tvoje ložnice? Tam co nahoře svítí to světlo?“

„Ne, to je velké okno mého ateliéru. Ložnici mám od něho napravo. Ted' je tam tma.“

Ellery přikývl. „Běž si lehnout.“

Ale Howard se nehýbal. Byl trochu odvrácený a obličej měl ve stínu.

„Máš na srdci ještě něco jiného, Howarde?“

Howard se ošil, ale nevydal ani hlásek.

„Tak spát, ty slimáku! Nezapomínej, že já nemůžu jít spát před tebou.“

„Dobrou noc,“ řekl Howard velice zvláštním tónem.

„Dobrou noc, Howarde.“

Ellery počkal, dokud se domovní dveře nezavřely. Potom přešel přes terasu a pustil se pomalu kolem hvězdami posetého bazénu k menšímu domku.

Zhasl v domku světla, vyšel ven a posadil se na verandu. Seděl tam a pokuřoval ve tmě dýmkou.

Diedrich a Sally si šli zřejmě lehnout: v prvním patře velkého domu nebylo vidět žádné světlo. A po chvíli zhaslo světlo v Howardově ateliéru. Moment poté se rozsvítilo okno napravo. A pět minut nato se ztmělo i v tom okně. Howard šel tedy spát.

Ellery zůstal i nadále sedět venku. Nečekal, že Howard usne snadno.

Co jen to dnes večer Howarda tíží? Určitě ne amnézie. Je to něco nového, nebo nové stadium něčeho starého. Cosi, k čemu došlo během posledních dvou dní. Koho se to týká? Diedricha? Sally? Wolferta? Nebo někoho, s kým se Ellery dosud nesetkal?

Napětí mezi Howardem a Sally s tím může souviset. Ale jsou tu i jiné stressové situace. Mezi Howardem a jeho nelíbezným strýcem. Nebo ten starší stress, stress lásky mezi Howardem a jeho otcem.

Temný velký dům stál neproniknutelně proti Ellerymu.

Temný a velký.

Velký dům na to, aby se v něm nenávidělo. Nebo milovalo.

Elleryho náhle napadlo, že se mu tenhle zážitek opakuje, tohle sezení ve wrightsvillské noci, kdy si láme hlavu nad problémem wrightsvillských vztahů mezi lidmi. Jako tenkrát tu noc, kdy zůstal sedět v houpacím křesle na verandě vilky Haightových, když odešly Lola a Patty Wrightovy... nebo tu noc, kdy seděl na houpačce na verandě domu Talbota Foxe... v obou případech o něco níž tamhle na Výšince, někde v té temnější tmě. Jenže tenkrát měl co přezvykovat. Tohle... tohleto je jako snaha ukousnout sousto samé tmy.

Třeba na tom nic není. Třeba jde jen o Howardovu amnézii, případ je tedy jasný a nezáhadný. A všechno ostatní jsou výplody obrazotvornosti.

Ellery se chystal vyklepat dýmku a jít si lehnout, ale vtom se jeho ruka ve vzduchu zastavila a všechny svaly se mu poplašně napjaly.

Tamhle se něco pohnulo.

Jeho oči si už zvykly na tmu, takže rozeznával její odstíny. Teď měla tma své dimenze, šedivé skvrny a světlejší skvrny, z nichž se vytvářela skládanka noci.

Něco se pohnulo v tom světlejším dílku, mezi záhony za bazénem, kousek od toho přízračně modravého smrku.

Ellery si byl jistý, že z domu nikdo nevyšel, takže to nemohl být Howard. Musel to být někdo, kdo tam byl po celou dobu – celou tu dobu, kdy stál a mluvil s Howardem na terase, celou tu dobu, co tady seděl sám před domkem, kouřil a přemýšlel.

Namáhal oči a snažil se proniknout mezi stíny.

Vzpomněl si, že na tom místě je mramorová zahradní lavička.

S tím vědomím se snažil tmu rozlišit. Ale čím více napínal zrak, tím méně viděl.

Už už se chystal zavolat, když tu se na bazén a do zahrady snesla sprška světla. Mrak se stáhl z měsíce.

Na té zahradní lavičce něco bylo. Jakási veliká hmota, která splývala až na zem. Když se víc rozkoukal, uviděl, co to je.

Byla to postava zahalená do jakéhosi šatu nebo snad pláště – ženská postava podle splývající sukně kolem nohou. Teď byla nehybná.

Na okamžik ji poznal. Byla to Saint-Gaudensova socha *Smrti*. Sedící žena zavinutá ve splývavém rouchu, i s hlavou zakrytou, s obličejem ve tmě, s jednou paží vysunutou a s rukou podpírající bradu.

Ale pak se podoba rozplynula v proměnlivých drapériích, neboť měsíční světlo probudilo v kameni život. A ta postava – ač to bylo k nevíře – vstala a byla z ní stará, ohromně stará žena.

Byla tak stará, že její záda opisovala půlkruh jako hřbet rozzlobené kočky. Začala se pohybovat a její pohyby byly pokradmé a jakoby starodávné.

A jak se šinula dál, vznášejíc se nad zemí, vydávala nějaké zvuky. Tenounké, slabé zvuky, strašidelné jako šepot ševelící ve větru.

Byť se mi dostalo jíti přes údolí stínu smrti...

A pak zmizela.

Dočista.

V jednom okamžiku tam byla. V příštím už ne.

Ellery si promnul oči. Ale když se podíval znovu, zas nic neviděl. A potom další mrak zastřel měsíc. Ellery zavolal: „Kdo je tam?“ Žádná odpověď.

Zřejmě nějaký trik noci. Nic tam nebylo. A slova, která „slyšel“, byla ozvěnou nějaké vzpomínky lidského rodu v jeho mozku. Ten rozhovor o sochách... ta tichá smrtelná černota domu... soustředěné přemýšlení... sebehypnóza...

Poněvadž však byl Ellery, dotápal kolem bazénu k zahradní lavičce, kterou teď nebylo vidět.

Položil na ni dlaň.

Kámen byl teplý.

Ellery se vrátil do domku, rozsvítil světlo, hrabal se chvíli ve svém kufru, našel baterku a vyšel rychle zpátky do zahrady. Našel keř, za který ta postava vkročila okamžik předtím, než mrak zastřel měsíc. Ale nic víc.

Žena byla pryč a nikde žádná odpověď. Prohledával okolí dobré půl hodiny.

Třetí den

Sallyin hlas byl tak napjatý vzrušením, až si Ellery pomyslel, že Howarda postihl další záchvat.

„Ellery! Jste vzhůru?“

„Sally. Stalo se něco? Je něco Howardovi?“

„Bože můj, to ne. Dovolila jsem si vejít dovnitř. Doufám, že vám to nevadí.“ Její smích zazněl příliš vysokým tónem. „Přinesla jsem vám snídani.“

Rychle se umyl, a když v županu vešel do obývacího pokoje, našel Sally, jak přechází sem a tam a trhanými pohyby kouří cigaretu. Okamžitě ji odhodila do krbu a odkryla víko z velkého stříbrného podnosu.

„Sally, vy jste báječná. Ale to nebylo vůbec nutné.“

„Jestli jste aspoň trochu jako Dieds a Howard, máte rád teplou snídani hned po probuzení. Kávu?“

Byla velice nervózní. V jednom kuse švitořila.

„Já vím, že si počínám hrozně. A hned vaše první ráno u nás. Ale myslela jsem, že vám to nebude vadit. Dieds už je pryč hrozně dlouho a Wolfert taky. Myslela jsem si, když vám nevadí utrácet čas spaním, nebude vám snad taky vadit, když vás takhle přepadnu s kávou, s vejci se šunkou a s toasty. Víím, jak vám záleží na tom, abyste se pustil do svého románu. Slibuju vám, že tohle obtěžování tu nezavedu. Dieds koneckonců vydal zákon, že vás nesmí nikdo vyrušovat, a já jsem poslušná manželka...“

Ruce se jí třásly.

„To je v pořádku, Sally. Stejně bych se ještě bůhvíjak dlouho nedal do práce. Vy nevíte, kolik věcí takový spisovatel musí udělat, než se mu podaří znovu najít slimáčí stopu svého příběhu. Jako třeba vyčistit si nehty, přečíst si ranní noviny...“

„Už se cítím líp.“ Pokusila se o úsměv.

„Vypijte si se mnou šálek kávy. Po něm se budete cítit ještě líp.“

Přijala druhý šálek, který stál na podnose. Ellery si jej všiml okamžitě, jak táč odkryla.

„Doufala jsem, že mi to nabídnete, Ellery.“

„Sally, co je to s vámi?“

„Doufala jsem taky, že se takhle zeptáte.“

Postavila svůj šálek. Ruce se jí už viditelně klepaly. Ellery zapálil cigaretu, vstal, obešel stůl a vložil jí cigaretu mezi rty.

„Opřete se. Zavřete oči, jestli chcete.“

„Ne. Tady ne.“

„Tak kde?“

„Všude, jenom tady ne.“

„Jestli počkáte, až se obléknu –“

Měla strhanou tvář, něco ji bolelo. „Ellery, nechci vás odvádět od vaší práce. To není správné.“

„Počkejte, Sally.“

„Ve snu by mě tohle nenapadlo, kdyby –“

„Ted' mlčte. Budu oblečený za tři minuty.“

Z otevřených dveří se ozval Howard: „Tak jsi za ním přece jen šla“

Sally se v křesle otočila, ruku na opěradle. Byla takbledá, až si Ellery myslel, že omdlí.

Howardovy tváře byly šedivé.

Ellery řekl klidně: „Ať jde o cokoli, Howarde, řekl bych rovnou, že Sally udělala dobře, že za mnou přišla, a ty děláš chybu, když se ji snažíš zadržet.“

Howardův oteklý spodní ret zdůraznil na jeho ústech trpký úšklebek.

„No dobrá, Ellery. Obleč se.“

Když Ellery vyšel z domku, uviděl pod střechou na příjezdovce u vchodu do velkého domu nový otevřený vůz. Sally seděla za volantem. Howard právě ukládal do vozu proutěný košík.

Ellery šel k nim. Sally měla na sobě světle hnědý semišový kostým a vlasy svázané do turbanu z hedvábného šátku. Trochu přehnaně se nalíčila, takže její tváře měly barvu. Vyhýbala se pohledem jeho očím.

Howard se s přehnanou pozorností zabýval košíkem. Nevzhlédl, dokud Ellery neseděl vedle Sally. Potom se vmáčkl vedle Elleryho a Sally nastartovala.

„Nač je ten košík?“ zeptal se Ellery bodře.

„Řekla jsem Lauře, aby nám připravila něco na piknik,“

odpověděla Sally, velice zaměstnaná řazením rychlostí.

Howard se zasmál. „Proč mu neřekneš pravdu? Prostě proto, kdyby někdo volal, služebná může říct, že jsme si vyjeli na piknik. Chápeš?“

„Ano,“ špitla Sally, „začínám v tom být vynalézavá.“

Projela zlostně zatáčkami klikaté příjezdovky. U výjezdu na silnici k Severní výšince zahrnula doleva.

„Kam to jedeme, Sally? Tímhle směrem jsem ještě nikdy nebyl.“

„Myslela jsem, že si vyjedeme k jezeru Quetonokis. Je to tamhle v předhoří Mahagonií.“

„Dobré místo pro piknik,“ poznamenal Howard.

Sally se na něj podívala a on se začervenal.

„Vzal jsem s sebou pro každého plášť,“ řekl drsně. „Bývá tam touhle roční dobou dost chladno.“

Potom všechna konverzace ustala, za což byl Ellery vděčný.

Za normálních okolností by vyjíždka na sever byla příjemným výletem.

Krajina mezi Wrightsvillem a pohořím Mahagonie má proměnlivé obrysy. Je tam pahorkatina se svým osobitým prostředím – kamenné ohrady mezi pastvinami a nahrbené můstky, pojmenované Ovčí výběh nebo Indiánské prádlo či McComberův potok, po kterých se drkotá přes tekoucí vodu – a vzdouvající se zeleň jetelinou posetých lučin, jako vlny hlubokého moře, na nichž se mírně popásají stáda krav. Jsou tady největší mlékárny ve státě. Ellery viděl chlěvy jako nemocniční pavilóny, blýskající se nádrže z nerez oceli a pomalu přežvykující krávy po celou cestu až do předhoří.

A silnice vypadá jako čistá lodní brázda pěnící se k horám.

Oni tuhle silnici zatmívají svým nákladem tajností. Ellery nepochyboval o tom, že to je hříšný náklad, pirátský kontraband.

Jak otevřené auto stoupalo, ráz krajiny se měnil. Objevily se zakrslé borovice a zlomy žulových vrstev. Z krav se staly ovce. Pak zmizely i ovce a ohrady a ukázaly se osamělé ostrůvky stromů a potom tlumy stromů a pak kusy lesa a konečně velký a nepřetržitý hvozd. Obloha tady byla blíže, studeně blankytná, jako nějaké podivné moře, po kterém rychle plula oblaka. A vzduch tu byl ostrý, pořádně štípal.

Projížděli lesy kolem hlubokých temných úžlabin, kam pod vysoké sosny, smrky a jedle nikdy neproniklo slunce a kde vyčnívaly ze země žulové kosti hory. Gigantická krajina. To Elleryho přivedlo k myšlence na Diedricha a k úvahám, jestli nějaká neúprosná souhra tématu a nálady nedonutila Sally, aby si vybrala tohle místo pro svou zповěď.

Přijeli k jezeru Quetonokis, modré ráně v boku hory, ošetřené obvazem jejích zelených vlasů, takže byla v klidu.

Sally zajela s vozem k omšelému balvanu na břehu jezera a vypnula motor.

Všude kolem rostly vavříny a škumpa a kořeně tu voněly borovice. Ptáci odtud odlétli a usadili se na kládě plovoucí po jezeře. A opět se chystali k rozletu.

„Nu?“ řekl Ellery a ptáci se vznesli.

Nabídl cigaretu Sally, ale ta zavrtěla hlavou. Rukama v rukavicích dosud svírala volant. Ellery pohlédl na Howarda, ale Howard zíral na jezero.

„Nu?“ opakoval Ellery. Strčil cigaretu zpátky do kapsy.

„Ellery –“ Selhal jí hlas. Sally si olízla rty a zkusila to znovu. „Chci, abyste věděl, že tohle všechno jsem spískala já. Howard byl vši mocí proti tomu. Hádáme se po straně a napřeskáčku už dva dny. Už od středy, Ellery.“

„Povězte mi o tom.“

„Ted' když jsme tady, nevím, jak začít.“ Nedívala se na Howarda, odmlčela se a čekala.

Howard neřekl nic.

„Howarde, můžu Ellerymu povědět o... o tobě? Napřed?“

Ellery cítil, jak Howard zdřevěněl. Jeho tělo ztuhlo jako ty stromy kolem. A Elleryho náhle napadlo, že to, co teď uslyší, je aspoň jeden z kořenů Howardova velkého trápení. Možná ten nejsilnější kořen, který zasáhl nejhluběji do jeho neurózy.

Sally se rozplakala.

Howard sklesl do koženého sedadla a rty se mu pootevřely pod tlakem jeho neštěstí. „Tohle nedělej, Sally. Řeknu mu to sám. Tohle nedělej!“

„Promiň.“ Sally zašmátrala v kabelce po kapesníku. „Už se to

nestane,“ řekla pak zastřeným hlasem.

A Howard se obrátil k Ellerymu a vyhrkl rychle, jako by to už chtěl mít odbyto: „Já nejsem Diedrichův syn.“

„Neví to nikdo mimo rodinu,“ pokračoval Howard. „Otec to řekl Sally, když se vzali. Ale Sally je jediná mimo.“ Pak zkřivil rty: „Až na mě, ovšem.“

„Kdo tedy jsi?“ zeptal se Ellery, jako by to byla ta nejobyčejnější otázka na světě.

„To nevím. To nikdo neví.“

„Nalezenec?“

„Pěkně staromódní, co? Má se za to, že to vymizelo s románky Horatia Algera. Jenže se to stává pořád. Jako mně. A něco ti povím: Když se to člověku stane, je to pro něho největší novinka na světě. Nikomu před ním se to nestalo. A člověk se modlí k Bohu, aby se to už nestalo nikomu po něm.“

Bylo to řečeno věcně, skoro netrpělivě, jako by to byl nejméně důležitý prvek problému. Z toho Ellery poznal, že je to ten nehlouběji zakořeněný.

„Jako nemluvně jen pár dní staré jsem byl po tradičním způsobu ponechán na Van Hornově prahu v laciném košíku na prádlo. K dečce jsem měl přišpendlený kus papíru s datem svého narození – jen s tím datem, se žádnou jinou zprávou. Ten košík se povaluje někde na půdě, otec se s ním nechce rozloučit.“ Howard se zasmál.

Sally poznamenala: „Je to úplně maličký košík.“

Howard se znovu zasmál.

„A jiné vodítko tam nebylo?“ zeptal se Ellery.

„Ne.“

„A co ten košík, ta dečka, ten kus papíru?“

„Košík i dečka byly toho nejlacinějšího druhu – naprosto standardní, jak říká otec. Zjistil, že se prodávají všude po městě. A ten papír byl prostě utržený z nějakého pytlíku.“

„Byl tvůj otec tehdy ženatý?“

„Byl starý mládenec. Oženil se teprve se Sally, před několika roky... Tamto se stalo těsně před první světovou válkou,“ řekl Howard s pohledem na ptáky, kteří se znovu usadili na plovoucí

kládě. „Nevím, jak to otec narafičil, ale podařilo se mu nějak dostat soudní příkaz k adopci – myslím, že tenkrát to s adopcemi nebrali tak přísně. Opatřil prvotřídní chuťvu, aby se o mě starala, a to nejspíš pomohlo. V každém případě mi dal jméno Howard Hendrik Van Horn – Howard po svém otci, po tom starém polykači ohně, a Hendrik po svém dědovi. A pak přišla válka. Otec přivedl z Bostonu Wolferta a sám odjel za moře.

Wolfert ke mně nebyl zvlášť laskavý,“ zasmál se znovu Howard. „Mám dojem, že si vzpomínám, jak mě třískal, kdykoli mě potkal, a jak chuťva křičela a hádala se s ním. Zůstala u nás jenom do té doby, co se otec vrátil ze zákopů. Potom přišla další chuťva, stará Nána. Jmenovala se Gerta, ale já jí vždycky říkal Nána. Hrozně originální, co? Umřela před šesti roky... Když se otci začalo víc dařit, měl jsem samozřejmě domácí učitele. Vzpomínám si jenom na samé obry, spoustu obrů. Jejich ohromné obličeje se objevovaly a zase mizely.

Nevěděl jsem, že jsem někdo jiný, až do svých pěti let. Drahý strýček Wolfert mi otevřel oči.“

Howard se odmlčel. Vytáhl kapesník, utřel si zátylek, potom kapesník uložil a pokračoval.

„Zeptal jsem se ten večer otce, co to znamená, a jestli mě chce poslat pryč, a on mě zvedl a dal mi pusu a myslím, že mi to všechno vysvětlil a ukonejšil mě, ale celá léta potom jsem chodil všude se strachem, že někdo přijde a odvede mě pryč. Vždycky, když jsem viděl, že se blíží nějaká cizí tvář, hned jsem se schoval.

Jenže odbíhám od věci. Ten večer došlo mezi otcem a strýcem Wolfertem ke strašné srážce. Bylo to kvůli tomu, že mi Wolfert řekl, jak jsem se objevil v košíku odnikud a že otec není můj otec. Předpokládali, že ležím v postýlce a spím, ale já se pamatuju, jak jsem slyšel rozzlobené hlasy a jak jsem slezl po schodech dolů a nakukoval dveřmi škvírou mezi... portiéry se tomu myslím říkalo. Otec byl vzteklejší, než jsem ho kdy od té doby viděl. Řval, že mi to chtěl povědět sám, až budu o pár let starší, že to byla jeho věc a že by byl věděl, jak mi to povědět patřičným způsobem, a co tím Wolfert vlastně myslel, když mě tak hrozně vyděsil za otcovými zády. Strýc Wolfert něco odsekl – myslím, že něco hnusného – protože otci zkameněl obličej a rozmáchl se pěstí... víš, jak má velkou ruku, ale

mně tenkrát připadala jako jedna z těch dělových koulí z války Severu proti Jihu, narovnaných u pomníku padlých v Sosnovém háji... rozmáchl se tedy pěstí a vrazil Wolfertovi jednu rovnou do zubů.“

Howard se znovu zasmál.

„Ještě teď vidím, jak Wolfertovi poskočila hlava na tom jeho hubeném krčku a z huby mu vyletělo hejno zubů jako v těch filmových fackovacích fraškách, když jsem byl ještě kluk, jenže tyhle zuby byly opravdové. Měl přeraženou sanici a byl pak šest neděl ve špitále. Chvíli si dokonce mysleli, že má poraněný nějaký důležitý nerv nebo obratel nebo co v šíji a že zůstane chromý nebo umře. Dopadlo to jinak, Wolfert neumřel, ale otec od té doby už nikoho neuhodil.“

Diedrich tedy v sobě nosil své vlastní břemeno provinění, z čehož jeho bratr bezpochyby pětadvacet let kořstil. Jenže to je poměrně triviální záležitost, i silní lidé v sobě nosí takové pocity viny. Důležitá část příběhu byla ta, která se týkala Howarda, a leccos vysvětlovala o jeho neuróze. Silná vázanost mezi Howardem a Diedrichem vznikla z Howardova strachu, souvisejícího s jeho původem, strachu vyvolaného Wolfertem a traumaticky zafixovaného v Howardově podvědomí násilným vyvrcholením celé epizody. Jelikož Howard věděl, že není Diedrichův syn, ale nevěděl, čím vlastně je, přilnul k Diedrichovi a udělal si z něho kolosální otcovský idol, který později vytesával do kamene, symbol svého bezpečí a most mezi sebou a nepřátelským světem. Takže když se objevila Sally a otec se s ní oženil...

„Jediný důvod, proč je tohle všechno důležité,“ říkal teď Howard vážně, „je ten, že máš-li pochopit, co se stalo později, a v jakém jsme se octli maléru, musíš vědět, Ellery, co pro mě otec znamená.“

„Myslím, že vím,“ řekl Ellery, „co pro tebe tvůj otec znamená.“

„To ani nemůžeš. Za všechno, co jsem, za všechno, co mám, vděčím jemu. Dokonce i za svoje jméno. Vzal mě k sobě. Opatřil mi nejlepší možnou péči a někdy to znamenalo skutečnou obětavost. A pořád ho přitom popichoval jeho bratr a poškleboval se mu, jaký je kořen. Otec mi dal vzdělání. Podporoval mě v mých sklonech k sochařině od časů, kdy jsem se patlal s dětskými formelami. Poslal mě do Evropy. A vzal mě k sobě zase zpátky. Umožnil mi pokračovat v

práci bez finančních starostí. Jsem jeden z jeho tří dědiců. A nikdy mi nepředhazoval mou neschopnost vytvořit něco očividně úspěšného nebo moji občasnou lenost... vůbec nic. Ty sám jsi viděl, co udělal včera večer. Koupil mi galerii, abych měl bezprostřední praktické uplatnění pro svůj talent, jestli nějaký mám. Ani kdybych byl Jidáš, nemohl bych mu ublížit nebo ho zklamat. Totiž nechtěl bych to udělat. On je můj důvod k existenci. Vděčím mu za všechno.“

„Nemyslíš tím, Howarde,“ usmál se Ellery, „že jednal přesně tak, jako ten, kdo je – jako tvůj otec?“

Howard řekl zlostně: „Nečekal jsem, že to pochopíš.“ A vyskočil z vozu, došel k balvanu, sedl si tam na mech, chtěl kopnout do kamínku, netrefil se, zvedl kamínek a mrštil jím po kládě.

Ptáci se znovu vznesli.

„To je Howardova část příběhu,“ řekla Sally. „Ted’ dovolte, abych vám pověděla tu svoji.“

Ellery si na sedadle přesedl a Sally se obrátila a podsunula si nohy pod sebe. Tentokrát přijala cigaretu. Chvilí kouřila a levou paži nechávala ležet na volantu. Zdálo se, jako by tápala po nějakém zaklínadle: sezame, otevři se. Howard se po ní ohlédl a pak odvrátil oči.

„Jmenovala jsem se Sara Masonová,“ začala váhavě. „Sara s krátkým *a*. Mámě na tom obzvlášť záleželo. Viděla to tak psát ve *Zpravodaji* a zdálo se jí to elegantní... To Dieds mi začal říkat Sally,“ usmála se slabě, „mezi jinými jmény.“

Můj táta dělal v továrně na zpracování juty. Juty a hadrových cucků. Nevím, jestli máte představu, jak to v takové továrně, kde se pracuje s jutou, může vypadat. Než ji koupil Dieds, byla to pekelná díra. Dieds z ní udělal slušný podnik. Ted’ má pěkné výsledky – juta se používá ke spoustě věcí – dává se myslím dokonce do gramofonových desek – anebo ty hadrové cucky? Nedokážu si to zapamatovat. V každém případě Dieds tu fabriku převzal a přeorganizoval ji. Jednou z prvních věcí bylo to, že vyhodil mého tátu.“

Sally vzhledla. „Tatík byl prostě budižkničemu. Práce, kterou dělal v továrně, se obvykle dává děvčatům – nekvalifikovaná, nijak zvlášť

těžká práce. Jenže jemu se nevedlo ani to. Dělal všechno možné – měl docela dobré vzdělání – jenže ve všem ztroskotal. Opíjel se, a když se opil, bil vždycky mámu. Mě nebil nikdy – nedostal k tomu příležitost. Moc brzy jsem se naučila nepřiplést se mu do cesty.“ Znovu se usmála tím sotva znatelným úsměvem. „Jsem ukázkový příklad Darwinovy teorie. Měla jsem hromadu sester a bratrů, ale jenom já jsem zůstala naživu. Ostatní umřeli jako nemluvnata nebo v útlém dětství. Myslím, že bych byla umřela taky, kdyby mě táta nepředěšel. A máma taky.“

„Ach,“ povzdychl si Ellery.

„Umřeli pár měsíců nato, co táta přišel o zaměstnání ve fabrice. Nikdy pak už nedostal jinou práci. Jednou ráno ho našli ve Vrbovce. Říkali, že tam v noci spadl opilý a prostě se utopil. Dva dny nato odvezli mámu do wrightsvillské nemocnice k předčasnému porodu bůhvíkolikátého dítěte. Narodilo se mrtvé a maminka umřela taky. Mně bylo tenkrát devět.“

To je typický případ z ulice Na Marjance, uvažoval Ellery. Ale začínal pociťovat zmatek. V ničem z téhle historie není žádný zárodek té Sally vedle něho. Sociologicky vzato, k zázrakům dochází zřídkakdy. Jak se z umouněné Sary Masonové stala Sally Van Hornová?

Sally se znovu usmála. „Žádná záhada v tom není, Ellery.“

„Vy jste strašná ženská,“ zhrozil se Ellery její schopnosti číst mu myšlenky. „Tak co to je?“

„To Dieds. Byla jsem nezletilá, bez halíře, jediní příbuzní, které jsem měla, byli mamčin bratranec v New Jersey a tatíkův bratr v Cincinnati a ti mě nechtěli. Byli oba hodně chudí a měli velké rodiny, nemůžu jim to mít za zlé. Čekal mě sirotčinec ve Slocumu pod správou okresu, ale právě v té době se o mně dověděl Dieds. Byl v kuratoriu nemocnice a tam mu řekli o mamčině smrti a že po ní zůstala malá holka...“

Nikdy předtím mě neviděl. Ale když zjistil, kdo jsem – že jsem sirotek po Mattu Masonovi, kterého vyhodil... často jsem se ho ptávala, proč se se mnou obtěžoval. Dieds se vždycky zasmál a prohlašoval, že to byla láska na první pohled. Poprvé na mě jeho pohled padl ten den, kdy se na mě přišel podívat k paní Plaskowové

do ulice Na Marjance. Byla to sousedka, která mě vzala k sobě. Pořád ještě paní Plaskowovou vidím před sebou – velkou, mohutnou a mateřskou ženu v brejlích se zlatou obroučkou. Bylo to v pátek večer a paní Plaskowová rozsvěcela svíčky – oni byli židi, pamatuju se, jak mi vysvětlovala, že židi rozsvěcejí svíčky vždycky v pátek večer, protože v pátek po západu slunce začíná židovský šábés už po tisíce let – a vzpomínám si, jak ohromný na mě udělalo dojem, když se ozvalo zaklepání na dveře, malý Phil Plaskowů je otevřel a v nich stál tenhle obrovský člověk, rozhlížel se po svíčkách a po dětech a zeptal se: „Která je ta holčička, co jí umřela matka?“ Láska na první pohled!“ Sally se znovu usmála, trochu záhadně. „Byla jsem špinavé a vyděšené škvřně s rukama a nohama jako hůlky a s hrudníčkem, kde se dalo brnkat na žebra. Byla jsem tak vyděšená, že jsem se začala prát. Jako toulavá kočka.“ Tentokrát se zasmála nahlas. „To asi zapůsobilo. On mě chtěl vzít na klín a já se bránila – poškrábala jsem mu obličej, kopala jsem ho do holení – paní Plaskowová začala křičet a děti Plaskowů tancovaly kolem a ječely na mě...“ její výraz se změnil. „Pamatuju se, jak byl silný a veliký a jak hřál a jak báječně voněl... voněl ještě líp než čerstvě upečený chleba na stole. A já vřeštěla a počurala jsem mu kravatu a on mě pořád hladil po vlasech a tiše na mě mluvil. Dieds sám je bojovník. Bojovníci se mu líbí.“

Howard vstal, přišel k vozu a řekl ochraptěle: „Dělej, ať se dostaneme dál, ano?“

„Ano, Howarde,“ přisvědčila Sally a pokračovala: „Zkrátka domluvil se s okresními úřady. Zřídil pro mě takový fond – nebudu se pouštět do detailů. Vychovávali mě v soukromých školách, samí laskaví, chápaví a pokrokoví lidé ve správných soukromých školách. Za Diedsovy peníze. Chodila jsem do škol v jiných státech. Nakonec jsem studovala na koleji Sáry Lawrenceové. I v zahraničí. Začala mě zajímat sociologie.“ Pak poznamenala lehkým tónem: „Mám na to dva diplomy a dělala jsem dost zajímavou práci v New Yorku a v Chicagu. Ale vždycky jsem se chtěla vrátit do Wrightsvillu a pracovat tady –“

„V ulici Na Marjance.“

„Ve všech takových ulicích. A taky jsem to dělala. Vlastně to pořád ještě dělám. Máme teď štáby zkušených lidí, školy, kliniky, kompletní

program sociálních služeb. Všechno hlavně za Diedsovy peníze. Přirozeně jsem ho často vídala...”

„Musel na vás být pyšný,“ prohodil Ellery.

„Nejspíš to tak začalo, jenže... potom se do mě zamiloval.

Nedokážu myslím vylicít, jak mi bylo, když mi to řekl. Dieds si se mnou pořád dopisoval. Často mě přiletěl navštívit, když jsem ještě chodila do školy. Nikdy jsem na něj nemyslela jako na otce... spíš jako na nějakého mohutného a silného anděla strážce velice mužného typu. Znělo by to hrozně hloupě, kdybych řekla – jako na nějakého boha?“

„Ne,“ odpověděl Ellery.

„Schovávala jsem si všechny dopisy, které mi kdy napsal. Měla jsem jeho fotky poschovávané v různých skrýších. O vánocích jsem dostávala ohromné krabice skvělých věcí. Na mé narozeniny to bylo vždycky něco jedinečného – Dieds má fantasticky dobrý vkus, má skoro ženský smysl pro neobvyklost. A o velikonocích celé záplavy květin. Znamenal pro mě všechno, všechno, co je dobré, laskavé, silné a – utěšující, prosté místo, kam člověk může složit hlavu, když se cítí sám. A působilo to, i když nebyl nablízku.

A dovídala jsem se o něm i jiné věci: například, že asi rok po tom, co zřídil ten štědrý fond pro mou výchovu a vzdělání, v podnikání zkrachoval. Tenkrát při zhroucení trhu v roce 1929. Můj fond nebyl nezrušitelný, mohl z něho vybrat peníze a využít je – bůhví, že toho měl zapotřebí. Ale on na ty peníze ani nesáhl. Takové věci dělal.

Když mě požádal, abych si ho vzala, srdce mi vyskočilo až do úst. Doslova mě to omámilo. To bylo příliš mnoho. Strašně mnoho. Bylo ve mně tolik... tolik citu k němu, až jsem si myslela, že to nevydržím. Fyzicky. Celá ta léta uctívání, zbožňování – a teď tohle!“

Sally se odmlčela a pak skoro zašeptala: „Řekla jsem ano a dvě hodiny jsem pak plakala v jeho náručí.“

Náhle se podívala Ellerymu do očí.

„Musíte si uvědomit, opravdu pochopit, že Diedrich mě vlastně stvořil. Všechno, co jsem, vytvořil svýma rukama. Neposkytoval mi jenom peníze a příležitosti. Měl tvůrčí zájem o mé pokroky. Řídil moje školení. Jeho dopisy byly moudré a zralé a hrozně správné. Byl můj přítel, můj učitel i můj zpovědník, většinou sice na dálku, ale jeho

lekce tím ve mně nějak utkvěly, možná víc, než kdybych ho vídala častěji. Byl takovou mojí oporou, že jsem se mu ve svých dopisech svěřovala s věcmi, se kterými se většina děvčat nerada svěřuje vlastním matkám. Dieds mě nikdy nezklamal, když jsem ho potřebovala. Byl vždycky po ruce a znal to pravé slovo, ten pravý dotyk, to pravé gesto.

Kdyby nebylo Diedse,“ dodala Sally, „byla by ze mě dolnoměstská cuchta vdaná za udřeného dělníka z fabriky. Snažila bych se vychovat hejno podvyživených děcek – nevzdělaných, nevědomých, bez fantazie, plných bolesti a beznaděje.“

Náhle se zachvěla a Howard sáhl na zadní sedadlo, vylovil odtamtud plášť z velbloudí srsti, obešel rychle vůz a položil plášť Sally kolem ramen. Nechal svou ruku na jejím rameni a její ruka se k Elleryho úžasu zvedla, spočinula na Howardově a stiskla ji, až se kůže rukavic na jejích kotnících napjala.

„A potom,“ řekla Sally s pevným pohledem do Elleryho očí, „potom jsem se zamilovala do Howarda a Howard se zamiloval do mě.“

Věta *Oni jsou do sebe zamilovaní* se mu stupidně omílala v hlavě.

Ale pak nastal pořádek, věci magicky zapadly na svá místa a Ellery žasl už jenom nad svou vlastní slepotou. Na tohle byl naprosto nepřipravený, protože byl přesvědčen, že chápe povahu Howardovy neurózy. Jeho analýza ho přesvědčila, že Howard Sally nenávidí, že ji nenávidí proto, že mu ukradla jeho otcovský idol. Bylo naprosto jasné, že Ellery nepočítal se lstivou a složitou logikou podvědomého procesu. Ted' viděl, že *právě pro svou nenávisť k Sally se Howard do Sally zamiloval*. Sally vstoupila mezi něj a jeho otce. Tím, že se do ní zamiloval, vzal ji svému otci – *ne proto, aby měl Sally, nýbrž proto, aby získat zpátky Diedricha*. Aby získal zpátky Diedricha a taky možná, aby ho potrestal.

Ellery věděl, že Howard ani Sally nemají o tomhle tušení. Ve svém vědomí Howard miluje, ve vědomí prožívá muka své viny, která je důsledkem jeho lásky. Pravděpodobně kvůli téhle vině Howard stále tu podstatnou věc zatajuje. Zatajoval svůj vztah k otcově manželce i tehdy, když Elleryho prosil, aby přijel do Wrightsvillu a pomohl mu.

A snažil se jej zatajit znovu, když sama Sally šla za Ellerym a chtěla mu povědět pravdu. Kdyby nebylo jejího kroku, Howard by za ním nikdy nepřišel.

Takhle se mi to teď jeví, uvažoval Ellery, a dává to smysl, jenže to přesahuje moje schopnosti. Nedokážu lovit v těchto hlubokých vodách, nemám k tomu výzbroj. Musím se snažit pohnout Howarda, aby otevřel své nitro nějakému prvotřídnímu psychiatrovi, musím ho k němu dovést za ruku a pak se vrátit domů a pustit z hlavy celý tenhle propletenec. Nesmím se do toho sám plést, nesmím, mohl bych Howardovi vážně ublížit:

Sally byla odlišný, jednodušší případ. Milovala Howarda ne jako cestu oklikou k nějakému antipatickému emocionálnímu cíli, nýbrž proto, jaký je sám. Nebo možná přesto, jaký je. Ale i když její případ je jednodušší, jeho vyléčení je ještě obtížnější. Štěstí s Howardem nepřicházelo v úvahu, jeho láska byla předstíraná. Jakmile by Howard dosáhl svého cíle, předstíraná láska by se odhalila ve své pravé podstatě. A přece... Jak daleko to došlo?

Ellery se zeptal: „Jak to došlo daleko?“

Měl zlost.

Howard odpověděl: „Až moc daleko.“

„Já o tom povím, Howarde,“ řekla Sally.

Howard opakoval: „Až moc daleko,“ a znělo to hystericky.

„Povíme o tom oba,“ prohlásila Sally tiše.

Howardovi zacukaly rty a napůl se odvrátil.

„Ale já začnu, Howarde. Ellery, došlo k tomu letos v dubnu. Dieds odletěl do New Yorku na poradu se svými právníky kvůli obchodu...“

Sally tenkrát cítila znervózňující neklid. Diedrich měl být pryč několik dní. Měla práci, do které se mohla pustit v Dolením Městě, ale z nevysvětlitelných důvodů do ní neměla ten den vůbec chuť. Stejně ji tam nikdo nepostrádal.

Z náhlého popudu se rozhodla, nasedla do svého auta a vyjela si do chaty Van Hornových.

Chata stojí dost vysoko v Mahagoniích, blízko Farizejského jezera, na oblíbeném místě letního pobytu zámožných lidí. V dubnu tam nejezdil nikdo. Potraviny se tam nedodávaly, ale v jejich chatě byly po

celý rok zásoby v mrazničkách. Chleba a mléko na pár dní si mohla nakoupit cestou. Čekalo ji tam chladné počasí, ale vždycky tam byla hora nařezaného dříví a krby byly báječné.

„Potřebovala jsem být sama. Wolfert byl vždycky ponurý společník. A Howard... Prostě jsem se chtěla ztratit sama. Řekla jsem jim, že pojedu do Bostonu a obstarám si nějaké nákupy. Nechtěla jsem, aby někdo věděl, kde budu. Laura s Eileen se o dům uměly postarat...“

Sally tedy odjela svým autem.

Howard se chřaptivě ujal slova: „Viděl jsem Sally odjíždět. Patlal jsem se s něčím v ateliéru, jenže... Zkrátka otec byl pryč a Sally mě nechala samotného s Wolfertem... Měl jsem pocit, že musím taky někam odjet. Najednou jsem si vzpomněl na tu chatu...“

Sally tehdy právě nesla náruč dříví, když Howardova postava vyplnila otevřené dveře. Kolem mlčely lesy. Dlouho a dlouho na sebe zůstali zírat. Pak Howard přešel přes místnost, Sally upustila polena a on ji vzal do náruče.

„Nevím už, co mě to posedlo,“ zamumlal Howard. „Jak k tomu došlo. Co jsem si myslel. Jestli jsem si vůbec něco myslel. Věděl jsem jenom, že ona tam stojí, já že tam stojím a že ji musím obejmout. Ale když jsem to udělal, poznal jsem, že ji miluju. Že ji miluju už celá léta, to jsem prostě věděl.“

Opravdu, Howarde?

„Věděl jsem, že mě do té chaty zavedl Osud, vždyť jsem si celou tu dobu myslel, že ona je na cestě do Bostonu.“

Osud ne, Howarde.

„Bylo mi zle,“ vložila se do řeči Sally a bylo jí zle při tom, když to říkala. „Bylo mi zle a bylo mi zároveň krásně, cítila jsem se víc naživu než za celý život předtím. Všechno se se mnou točilo, chata, hory, celý svět. Zavřela jsem oči a myslela jsem si: ‚Tohle už vím celá léta. Celá léta.‘ Uvědomila jsem si tehdy, že jsem vlastně Diedricha nikdy nemilovala, ne opravdu, ne tak, jako jsem milovala Howarda. Vděčnost, pocit ohromného dluhu a uctívání hrdiny jsem omylem pokládala za lásku. Uvědomila jsem si to tehdy, v Howardově náruči, poprvé v životě. Byla jsem vydešená a byla jsem šťastná. Chtěla jsem umřít a chtěla jsem žít.“

„A tak jste tedy žila,“ poznamenal Ellery suše.

„Nevyčítej jí to!“ vykřikl Howard. „Byla to moje chyba. Když jsem ji tam uviděl, měl jsem se otočit a pryč. Já s tím začal. Já ji udolal. To já se s ní začal milovat, já jsem ji líbal na oči, zakryl jí ústa, odnesl ji do ložnice.“

Ted' ukážeme ránu, ted' do ní nasypeme sůl.

„Takhle se trestá už od chvíle, kdy se to stalo. Nemá to smysl, Howarde.“ Její hlas zněl velice pevně. „Nikdy to není jenom jeden, vždycky jsou dva. Já milovala tebe a dala jsem se sebou strhnout, protože v té chvíli to bylo správné. Správné, Howarde! Jenom pro tu chvíli, ale v té chvíli to bylo správné. V té době... Ellery, nedá se to ospravedlnit, ale stalo se to. Člověk by měl být silnější, než jsme dokázali být my, Howard a já. Myslím, že nás to oba zastihlo v nestřeženém okamžiku. Jsou takové chvíle, bez ohledu na to, jakou obranu si člověk vybuduje předem. A nebylo to jen přelétavé vzplanutí, samo o sobě špatné. Já jsem ho skutečně milovala a on skutečně miloval mě.“ A dodala bez zaváhání: „Milujeme se dosud.“

Ach, Sally.

„Naprosto se to vymykalo rozumu. Nemysleli jsme, cítili jsme. Zůstali jsme v té chatě přes noc. Druhý den ráno jsme viděli, jak na tom jsme.“

„Měli jsme na vybranou dvě možnosti,“ zamumlal Howard. „Povědět to otcí, nebo mu to nepovědět. Ale neprobírali jsme to dlouho, brzy jsme viděli, že nemáme na vybranou dvě možnosti. Měli jsme jenom jednu možnost – a to není žádný výběr.“

„Nemohli jsme mu to povědět.“ Sally sevřela Ellerymu paži. „Chápete to, Ellery?“ vykřikla. „Nemohli jsme to povědět Diedsovi. Já vím, co by udělal, kdybychom mu to řekli. Protože je Dieds, povolil by mi rozvod, nabídl by mi hotové jmění, nevyslovil by ani slovo stížnosti nebo hněvu, byl by... prostě Dieds. Ale, Ellery, umřel by uvnitř. Chápete to? Ne, to nemůžete pochopit. Nemůžete vědět, co všechno si vybudoval kolem mě. To není jenom ten dům. To je způsob života, to je celý jeho zbývající život. Dieds je muž jedné ženy. Nikdy, žádnou nemiloval přede mnou a nikdy už nebude milovat jinou. Neříkám to vychloubačně, nemá to ve skutečnosti co dělat se mnou, s tím, co jsem, co jsem udělala nebo neudělala. Je to

Dieds. Mě si vybral jako svůj střed a kolem mě nechal točit všechno, proč je na světě. Kdybychom mu to řekli, byl by to rozsudek smrti. Pomalá vražda.“

„Je škoda,“ začal Ellery, „že...“

„Já vím. Že jsem na tohle všechno nemyslela den předtím. Můžu jenom přiznat... nemyslela. Uvědomila jsem si to, až bylo pozdě.“

Ellery přikývl. „No dobrá, nemyslela. Došlo k tomu a vy dva jste se rozhodli zatajit to před ním. A pak?“

„Jde o víc než o tohle,“ řekl Howard. „Jde o to, co mu dlužíme. Bývalo by dost zlé, kdybych byl jeho skutečný syn a kdyby se on seznámil se Sally za normálních okolností, jako s dospělou ženou a vzal si ji. Jenže –“

„Jenže tys měl pocit, že tě stvořil, kdežto bez něho bys byl nula, a Sally měla stejný pocit,“ poznamenal Ellery. „Tomu všemu docela rozumím. Ale teď chci vědět tohle: co jste s tím provedli? Je totiž očividné, že jste s tím něco provedli, a tím, co jste udělali, se to zamotalo ještě hůř. Co to bylo?“

Sally se do krve kousla do rtu.

„Co to bylo?“

Sally prudce zdvihla hlavu. „Rozhodli jsme se tehdy na místě, že je s tím vším konec. Že se to už nikdy nesmí oživit. Že se musíme snažit zapomenout. A ať už zapomeneme nebo ne, nikdy a za žádných okolností k tomu víckrát nesmí dojít. A především – Diedrich se to nikdy nesmí dovědět.“

Nikdy k tomu už nedošlo,“ řekla Sally, „a Dieds o tom neví. Pohřbili jsme to. Jenomže...“ Zarazila se.

„Řekni to!“ Howardův výkřik zazněl přes jezero a všude vyplašil ptáky. Zvedli se do mraků, zakroužili vzhůru a zmizeli.

Ellery měl na okamžik dojem, že se stane něco katastrofálního.

Ale brunátnost výbuchu vymizela Howardovi z obličeje, vrazil si ruce do kapes a jenom se chvěl.

Když po chvíli promluvil, Ellery ho sotva slyšel.

„Týden to šlo. Potom... Stalo se to tím, že jsem s ní musel být pod jednou střechou. Jíst u jednoho stolu. Musel jsem hrát tu roli dvanáct hodin denně...“

Mohl jsi někam odjet.

„Napsal jsem Sally dopis.“

„Ach, bože.“ *Ach bože!*

„Lístek. Nemohl jsem mluvit s ní, ale musel jsem s někým mluvit. Chci říct... musel jsem to vypovědět. Vypověděl jsem všechno na papíře.“ Howardovi se náhle zadrhlo hrdlo.

Ellery si zastínil oči.

„Napsal mi celkem čtyři dopisy,“ řekla Sally. Znělo to, jako by byla maličká a hodně daleko. „Byly to milostné dopisy. Nacházela jsem je ve svém pokoji, pod polštářem. Nebo v zásuvce na líčidla ve svém toaletním stolku. Byly to milostné dopisy a z každého z nich by dítě mohlo vyčíst, k čemu došlo mezi námi ten den a tu noc v chatě... Neříkám tak docela pravdu. Byly otevřenější. Řekly všechno. Do všech podrobností.“

„Přeskočilo mi,“ řekl Howard chraptivě.

„Vy ovšem,“ obrátil se Ellery na Sally, „jste ty dopisy spálila.“

„Nespálila.“

Ellery vyskočil přes dvířka z vozu. Byl tak dopálený, že by se nejraději pustil pěšky zpátky lesem, po té bílé silnici, kolem ovcí a krav a můstků a ohrad, celých pětáctyřicet mil zpátky do Wrightsvillu, sebral si svoje věci, dostal se nějak na nádraží a odjel vlakem zpátky do New Yorku, do prostředí zdravého rozumu.

Jenže po chvíli se vrátil zpátky k autu.

„Promiňte. Tak vy jste je nespálila. Co jste s nimi udělala, Sally?“

„Milovala jsem ho!“

„Co jste s nimi udělala?“

„Nemohla jsem! Ty dopisy byly všechno, co jsem měla!“

„Co jste s nimi udělala?“

Sally si propletla prsty na rukou. „Měla jsem starou lakovanou kazetu. Měla jsem ji už dávno, od svých školních let. Koupila jsem si ji kdysi v nějakém obchodě se starožitnostmi, protože měla falešné dno a mohla jsem si pod ním schovávat svou nejlepší fotografii –“

„Diedricha.“

„Diedricha.“ Přestala si zalamovat prsty. „Nikdy jsem o tom falešném dnu nikomu neřekla, ani Diedsovi. Zdálo se mi, že by to vypadalo hrozně hloupě. Ve vlastním prostoru kazety jsem měla šperky. Ty čtyři dopisy jsem strčila pod to falešné dno. Myslela jsem

si, že tam budou v bezpečí.“

„A co se stalo?“

„Po čtvrtém dopise jsem se vzpamatovala. Řekla jsem Howardovi, že už mi nikdy nesmí žádný napsat. Taky nenapsal. Potom... je to něco málo přes tři měsíce... bylo to v červnu...“

„Došlo u nás doma k vloupání,“ zasmál se Howard. „K maličkému staromódnímu vloupání.“

„Někdo se vloupal do mé ložnice,“ skoro zašeptala Sally, „když jsem jednou byla ve městě u kadeřníka, a ukradl tu lakovanou kazetu.“

Ellery si sáhl dvěma prsty na víčka. Oči ho pálily a cukalo mu v nich.

„Kazeta byla nacpaná drahými šperky – samé dárky od Diedse. Řekla jsem si, že lupič šel po nich, že prostě sebral celou kazetu a odnesl ji bez nejmenšího tušení, že je v ní pod falešným dnem něco, zač bych dala všechny diamanty a smaragdy v kazetě, abych to mohla spálit.“

Ellery neřekl nic. Opřel se o auto.

„Diedsovi jsem to ovšem musela povědět.“

„Otec zavolal policejního náčelníka Dakina,“ přidal se Howard, „a Dakin...“

„Dakin.“ *Ten zchytralý Yankee Dakin.*

„... a Dakinovi se po dlouhých týdnech podařilo vypátrat všechny ukradené šperky. V různých zastavárnách – ve Filadelfii, v Bostonu, v New Yorku, v Newarku – kousek tady, kousek tam. A vyskytly se i všechny možné a navzájem protikladné popisy lupiče – toho nikdy nechytily. Otec řekl, že jsme měli –“ Howard se opět zasmál – „štěstí.“

„Nevěděl, jak jsme my s Howardem úzkostlivě čekali, až se objeví ta lakovaná kazeta,“ řekla Sally přiškrceně. „Jenže se neobjevila, neobjevila se! Howard pořád říkal, že ji lupič zahodil, protože pro něho neměla žádnou cenu. Znělo to rozumně. Ale co když ne? Co když přišel na to falešné dno?“

Přes jezero přeplul shluk nabobtnalých mraků. Měly temná jádra a vypadaly na obloze jako ohromní mikrobi, pozorovaní na modré podložce mikroskopem. Jezero rychle potmělo a hladinu podřobaly kapky studeného deště. Ellery sáhl po plášti a vzpomněl si – dost nevhodně – na košík s piknikem.

„Starost o ty dopisy vyvolala ten můj poslední záchvat amnézie,“ zamumlal Howard. „To vím určitě. Týdny ubíhaly, kazeta se neobjevovala a všechno se zdálo v pořádku, jenže celou tu dobu jsem měl pocit, jako by mě uvnitř spalovala nějaké žíravina. Ten den, kdy jsem zajel do New Yorku na Djerensovu výstavu, jsem prostě hledal něco, co by mě přivedlo na jiné myšlenky. Na Djerensovi mi čerta záleželo, nemám jeho věci rád – je jako Brancussi nebo Archipenko, kdežto já se přísně držím neoklasicismu. Ale v Djerensovi jsem viděl únik. Co se stalo pak, to už víš. Je vlastně divné, že jsem se probral, než dopadla ta rána, a od té doby jsem v pořádku.“

„Držme se radši věci,“ řekl Ellery unaveně. „Počítám, že se vám ten lupič přihlásil. Bylo to ve středu?“

Muselo to být ve středu. Ellery si vzpomněl na svůj dojem, že den před jeho příjezdem došlo k něčemu vážnému.

„Hm, ve středu.“ Sally se zamračila. „Ano, ve středu, den na to, co se s vámi Howard setkal v New Yorku. Volal mě někdo telefonem –“

„Vás někdo volal? Myslíte tím, že ten někdo chtěl mluvit s vámi? Jmenovitě?“

„Ano. Telefon brala Eileen a řekla mi, že se mnou chce mluvit nějaký muž, a –“

„Muž?“

„Eileen řekla, že nějaký muž. Ale když jsem vzala telefon já, nebyla jsem si tak jistá. Mohla to být i nějaká žena s hlubokým hlasem. Ten hlas zněl divně. Tak chraptivě šeptal.“

„Měnil tón. A kolik na vás ten mužskoženský hlas chtěl za vrácení těch dopisů, Sally?“

„Pětadvacet tisíc dolarů.“

„Byl laciný.“

„Laciný!“ Howard po něm loupł očima.

„Zdá se mi, že tvůj otec by zaplatil daleko víc, Howarde, aby zabránil zveřejnění těch dopisů. Nemyslíš?“

Howard neodpověděl.

„To aspoň řekl – nebo řekla,“ pokračovala Sally sklesle. „Řekl, že mi dává dva dny na opatření těch peněz a že znovu zatelefonuje instrukce, jak mu peníze doručit. Kdybych prý odmítla, nebo se pokusila podvést ho, prodá ty dopisy Diedrichovi. Za daleko větší

sumu.“

„A co jste na to řekla vy, Sally?“

„Sotva jsem mohla mluvit. Myslela jsem si, že udělám něco stupidního a omdlím. Ale dokázala jsem se sebrat a řekla jsem, že se pokusím ty peníze sehnat. A potom zavěsil. Nebo zavěsila.“

„Volal ten vyděrač znovu?“

„Dneska ráno.“

„Aha,“ zarazil se Ellery. A pak se zeptal: „Kdo tentokrát zvedl telefon?“

„Já. Byla jsem sama.“

Na jezero teď hustě přšelo a Howard řekl nevrle: „Měla bys natáhnout střechu, Sally.“ Ale Sally odpověděla: „Pod těmi stromy tolik neprší a stejně je to jen přehánka.“ A pak se podívala na Elleryho a řekla: „Howard dnes ráno jel do města pro kopii architektonických plánů galerie – odjel hned po Diedsovi a Wolfertovi. Takže... musela jsem čekat, až se Howard vrátí. Pak jsme... mluvili jsme spolu a potom jsem vám přinesla tu snídani.“

„Jaké instrukce jste dostala dnes ráno, Sally?“

„Nemusím ty peníze přinést sama. Můžu s nimi někoho poslat. Ale jenom jednoho člověka. Kdybych to oznámila policii, nebo kdybych se pokusila mít někoho, kdo by naše setkání pozoroval, on by se to prý dověděl, neukázal by se, bylo by po dohodě a on by se obrátil na Diedse v jeho kanceláři.“

„Kde má k tomu setkání dojít? A kdy?“

„V pokoji číslo 1010 v Hollisově hotelu –“

„Mhm,“ zamumlal Ellery. „To je v nejhořejším patře.“

„– zítra v sobotu, ve dvě odpoledne. Kdo ty peníze přinese, najde prý dveře číslo 1010 nezamčené. Má vejít rovnou dovnitř a čekat tam na další instrukce.“

Teď se oba na Elleryho zahleděli s takovou soustředěnou úzkostí, že se opět odvrátil. Došel na kraj jezera. Děšť zatím ustal, mraky zázračně zmizely, znovu se objevili ptáci a ve vzduchu byla cítit svěží vlhkost.

Ellery se vrátil k vozu.

„Předpokládám, že máte v úmyslu zaplatit.“

Sally se zatvářila zmateně.

„Jestli máme v úmyslu zaplatit?“ zabručel Howard. „Zdá se, že ti to není jasné, Ellery.“

„Je mi to jasné. A znám taky dost důkladně vyděračství a vyděrače.“

„Ale co jiného můžeme dělat?“ zvolala Sally. „Jestli nezaplatíme, dá ty dopisy Diedrichovi.“

„Vy jste se tedy pevně rozhodli, že uděláte všechno, aby se o nich Diedrich nedověděl?“ Na to neodpověděli. Ellery si povzdychl. „To je právě na vydírání to ďábelské, co? Sally, vy těch pětadvacet tisíc dolarů máte?“

„Já je mám.“ Howard si sáhl do vnitřní kapsy svého tvídového saka a vytáhl dlouhou, velmi tlustou kancelářskou obálku z hnědavého papíru a podával ji Ellerymu.

„Já?“ řekl Ellery naprosto bezvýrazně.

Sally zašeptala: „Howard nechce pustit mě a já myslím, že by tam neměl chodit on – bude to velká nervová zátěž a jeho by při tom mohl postihnout další záchvat amnézie. A pak bychom byli v dokonalé bryndě. Kromě toho jsme oba ve městě moc známí, Ellery. Kdyby si nás někdo všiml...“

„Takže chcete, abych tam zítra šel jako váš zprostředkovatel.“

„Šel byste?“

Vyznělo to jako vyčerpané vydechnutí, jako poslední vyfouknutí ze splasklého balónu. Nezbyvalo v ní už nic, žádné rozhořčení, ani provinění, ani stud, ba ani zoufalství.

Už vlastně nezáleží na tom, jak tohle dopadne. Sally už nikdy nebude, jaká bývala. Pro ni všechno skončilo. Od nynějška existuje jen Diedrich, v první i poslední řadě. A ten to nikdy nebude vědět a ona s ním po čase může být dokonce určitým způsobem šťastná.

A ty, Howarde, tys prohrál. Ztratil jsi to, o čem ani nevíš, že ses to snažil získat.

„Co jsem ti říkal?“ vykřikl Howard. „Všechno to je k ničemu, Sally. Nemohla jsi čekat, že to Ellery udělá. Zrovna Ellery! Musím to prostě udělat sám.“

Ellery od něho vzal obálku. Byla nezalepená, obepínala ji gumička. Ellery gumičku sundal a podíval se dovnitř. Obálka byla plná zbrusu nových bankovek, dolarových pětistovek. Podíval se tázavě na

Howarda.

„Přesně ta suma. Padesát pětistovek.“

„Sally, neříkal nic, že chce ty peníze v malých bankovkách?“

„Ne, nic takového.“

„Co na tomhle záleží?“ zamružel Howard. „Vyděrač ví, že se nikdy nebudeme snažit ty bankovky vysledovat. Nebo ho chytat. Stačilo by mu, aby promluvil.“

„Dieds by mu nikdy neuvěřil!“ Sally na Howarda přímo vyjela. A pak opět mlčela.

Ellery navlékl gumičku na obálku.

„Dej mi ji,“ řekl Howard.

Ale Ellery si už strkal obálku do kapsy. „Budu ji snad zítra potřebovat, ne?“

Sally pootevřela rty. „Vy to uděláte?“

„Pod jednou podmínkou.“

„Ach!“ Sally se sebrala. „Jakou, Ellery?“

„Že otevřete ten košík dřív, než umřu hladu.“

Ellery rozřešil obtížný herecký problém tím, že uvedl svůj román jako záminku, proč se neobjeví u stolu při večeři. Omluvil se, že promarnil už větší část dne, a jestli má dostát svému závazku – neboť autoři jsou přece notoricky poctiví ve svých závazcích vůči nakladatelům – bude se muset pustit do roboty. Podařilo se mu naznačit jemnou modulací tónu – nevyslovil to přímo – že jeho rozvrh času bude i zítra ještě narušen jistou neliterární záležitostí.

Tohle všechno udělal záměrně. Cítil zoufalou potřebu samoty. Sally možná prohlédla jeho pravý důvod, ale nedala to nijak najevo. Pokud šlo o Howarda, ten celou cestu zpátky na Severní výšinku podřimoval. Spánek, připomněl si Ellery, je jiná forma smrti.

Když se zase octl za zavřenými dveřmi v domku pro hosty, vrhl se na oتمان u vyhlídkového okna a věnoval se Wrightsvillu. Ať se do očí svému otci dívá Howard a Sally do očí manželovi. A nakonec si řekl, že v tom ostatně oba mají velkou praxi a zřejmě jim to jde.

Elleryho se zmocnil zvlášť špatný pocit nad rolí, kterou v téhle nepřijemnosti hrála Sally, a uvažoval, co všechno je v tom pocitu zahrnuto. Většinou zklamání: Sally zradila mínění, které si o ní

utvořil. Uvědomoval si, že tenhle pocit je do značné míry poznamenán podrážděním: Sally pohmoždila jeho sebeúctu. Považoval ji až dosud za neobyčejnou ženu a zmýlil se – byla prostě žena. Sally, za kterou ji zprvu pokládal, mohla sice podlehnout vzrušení z objevu, že nemiluje svého manžela, nýbrž jiného muže, jenže tím jiným mužem by nemohl být nějaký Howard. (Napadlo ho, že tím jiným mužem by mohl být takový Ellery, ale tohle pomyšlení okamžitě zapudil jako nelogické, nevědecké a nevhodné.)

Zarazilo ho, že nehledě na tu neurózu, stejně nemá o Howardu Van Hornovi velké mínění.

To zjištění ho přivedlo k Howardovi, proud jeho myšlenek se v přirozeném sledu obrátil k tlusté obálce v náprsní kapse a to ho opět přimělo k úvaze o povaze a totožnosti zlodějského vyděrače, se kterým se měl nazítří setkat. Ale ať se jeho mozek obrátil jakýmkoli směrem, vždycky se střetl s nezodpověditelnou otázkou.

Ellery se probral a uvědomil si, že spal. Obloha nad Wrightsvillem potměla. V údolí dole vyskakovala světýlka jako zrnka pražené kukuřice, a když se na otmáně převrátil, uviděl i ve velkém domě osvětlená okna.

Necítil se dobře. Na jedné straně propletenec s Van Hornovými, na druhé straně mračící se aktovka s rukopisem. Ne, necítil se dobře.

Vstal z otmáně, zahekal, zatápal po vypínači stolní lampy. Velká plocha psacího stolu ho odpuzovala.

Ale když otevřel aktovku, odstranil příkrov z psacího stroje, procvičil si prsty, promnul si bradu, zatahal se za ucho a vykonal všechny ostatní tradiční přípravné pohyby, které ceremoniál jeho řemesla předpisuje, uvědomil si, že práce nějakým zázrakem může být i zábavná.

Objevil, že se octl v tom nejvzácnějším stavu, v němž se autor může octnout, v náladě na psaní. Vlastní mozek mu připadal dobře promazaný, prsty plné energie. Stroj poskočil, zarachotil a rozběhl se.

V nějakém neurčitěm bodě onoho bezčasí zabzučel bzučák. Ale Ellery jej ignoroval a později si uvědomil, že bzučení ustalo. Oddaná čtenářka Laura ho nepochybně vzývala z kuchyně velkého domu. Jídlo? Ne, ne.

A pracoval dál.

„Pane Queene.“

Hlas zazněl s jistou naléhavostí, která Elleryho upamatovala, že ten hlas opakuje jeho jméno už aspoň potřetí. Ohlédl se.

Dveře byly otevřené a v nich stál Diedrich Van Horn.

Ellery si bleskem všechno připomněl: vyjížděku na sever, lesy, jezero, příběh cizoložníků, vyděrače, obálku ve vlastní kapse.

„Můžu dál?“

Stalo se něco? Dověděl se to Diedrich?

Ellery se zvedl z otáčecího křesla ztuhle, ale s úsměvem.

„Jen račte!“

„Jak se dnes večer cítíte?“

„Ztuhlý.“

Howardův otec za sebou zavíral dveře jaksi významně, až v Ellerym hrklo. Ale když se obrátil, usmíval se také.

„Klepal jsem dobré dvě minuty a párkrát jsem na vás volal, ale vy jste mě neslyšel.“

„To mě mrzí. Nechcete se posadit?“

„Ruším vás.“

„Jsem vám za to vděčný, věřte mi!“

Diedrich se zasmál. „Často si lámu hlavu, jak to vy psavci dokážete, sedět na zadku hodinu za hodinou a pořád vytřukávat slova. Já bych se z toho zbláznil.“

„Kolik je vlastně hodin, pane Van Horne?“

„Jedenáct pryč.“

„Bože můj!“

„A vy jste nic nevečeřel. Laura se málem rozplakala. Přistihli jsme ji, jak se vás snaží zburcovat domácím telefonem, a pohrozili jsme jí, že vám řekneme, jak se zmocnila všech vašich knih z veřejné knihovny. Nevím, jestli se toho polekala, ale přestala vás dále obtěžovat.“

Diedrich byl nervózní. Byl nervózní a ustaraný. Ellerymu se to nelíbilo.

„Jen se posaďte, pane Van Horne.“

„Víte určitě, že vás ne –“

„Stejně bych toho brzy nechal.“

„Připadám si jako blázen,“ řekl velký muž, spouštěje se do velké lenošky. „Kladu všem na srdce, aby vám dali pokoj, a potom sám –“ Odmlčel se. Pak náhle vyrazil: „Podívejte se, pane Queene, o něčem si s vámi musím promluvit.“

Už je to tady.

„Odjel jsem dnes ráno do kanceláře dřív, než jste byl vzhůru. Byl bych vám to řekl, než jsem odjel, kdyby... Později jsem telefonoval, ale Eileen mi řekla, že jste se Sally a s Howardem jel na výlet. A potom jsem vás dnes večer nechtěl vyrušovat.“ Vytáhl kapesník a utřel si obličej. „Ale nedokázal jsem si jít lehnout bez rozmluvy s vámi.“

„Nějaká nepříjemnost, pane Van Horne?“

„Asi před třemi měsíci u nás došlo k vloupání...“

Ellery zatoužil po Západní osmdesáté sedmé ulici, kde cizoložství bylo jenom slovo ve slovníku a kde tajné hříchy slušných lidí, chycených do pastí svých příbuzenských vztahů, byly uzavřené v jeho kartotéce.

„K vloupání?“ řekl Ellery překvapeně. Aspoň doufal, že to zní překvapeně.

„Ano. Nějaký chodec po římsách se vloupal do ložnice mé ženy a odnesl si její kazetu se šperky.“

Diedrich se potil – ten luxus, pomyslel si Ellery závistivě, si může dovolit. Myslí si, že já o tom nic nevím, a těžko se mu o tom mluví.

„Neříkejte! Dostali jste tu kazetu zpátky?“

Chytře řečeno, pane Q. Ted' jenom abych dokázal ovládnout své potní žlázy...

„Tu kazetu? Á, ty šperky. Ano, Sallyiny šperky se našly jeden po druhém v různých zastavárnách na východě Států – ale ta kazeta ne. Tu patrně lupič zahodil. Nebyla cenná – starý krám, který Sally měla ze svých školáckých let. O to nejde, pane Queene.“ Diedrich si znovu osušil obličej.

„Inu,“ Ellery si zapálil cigaretu a energicky sfoukl zápalku. „O takovémhle vloupání docela rád slyším, pane Van Horne. Nedošlo k žádnému škodě a –“

„Jenže ten lupič nebyl nikdy dopaden, pane Queene.“

„Ale?“

„Nebyl.“ Diedrich sepjál velké ruce. „Nikdy nedokázali toho chlapa chytit, dokonce ani získat pořádnou představu, jak vypadá.“

Ted' už nezáleží na tom, co řekne dál, pomyslel si Ellery s úlevou. Posadil se do otáčecího křesla a cítil se líp než během celého dne.

„Někdy se to tak stane. Říkal jste, že to bylo před třemi měsíci, pane Van Horne? Znáám případy, že lupiči byli chyceni po deseti letech.“

„O to tady nejde.“ Velký muž rozhodil ruce a zase je sepjál. „Včera v noci...“

Včera v noci?

Ellery ucítil slaboučké zamrazení.

„Včera v noci došlo k dalšímu vloupání.“

Včera v noci došlo k dalšímu vloupání.

„Skutečně? Vždyť dnes ráno nikdo neříkal –“

„Nikomu jsem se o tom nezmínil, pane Queene.“

Znovu zaostřit. Ale pomalu.

„To mě mrzí, že jste mi o tom nepověděl hned ráno, pane Van Horne. Měl jste mě vytáhnout z postele.“

„Ráno jsem si nebyl docela jistý, jestli chci, abyste to věděl.“ Diedrichova pleť pod bronzovým opálením zešedla. V jednom kuse spíнал a zase rozpíнал veliké ruce. Náhle vyskočil: „Obcháám kolem toho jako nějaká ženská! Jako bych se nikdy s nepřijemnými fakty nesetkal.“

S nepřijemnými fakty.

„Probudil jsem se dnes ráno jako první. O hodně dřív než obvykle. Řekl jsem si, že nebudu Lauru obtěžovat se snídání, že si něco zakousnu ve městě. Zašel jsem si do své pracovny pro nějaké smlouvy na psacím stole... a tam to bylo.“

„Co tam bylo?“

„Jedny ze zasklených dveří – ty, co vedou na jižní terasu – měly rozbité sklo. Lupič rozbil tabulku u kliky, prostrčil ruku dovnitř a otevřel si klíčem.“

„Obvyklá technika,“ poznamenal Ellery. „Co ukradl?“

„Můj sejf ve zdi byl otevřený.“

„Podívám se na to.“

„Nenajdete žádné stopy násilí,“ řekl Diedrich velmi tiše.

„Jak to myslíte?“

„Sejf otevřel někdo, kdo znal kombinaci zámku. Vůbec by mě bylo nenapadlo podívat se dovnitř, kdybych nenašel stopy, že někdo se v noci vloupal do pracovny.“

„Na kombinace zámku se dá přijít, pane Van Horne.“

„Můj sejf je naprosto bezpečný,“ řekl Van Horn pochmurně. „Po tom červnovém vloupání jsem si dal instalovat nový. Je nanejvýš nepravděpodobné, že by se ke mně vloupal nějaký král kasařů, pane Queene. Říkám vám, že ten včerejší zloděj znal kombinaci zámku.“

„Co bylo ukradeno?“ zeptal se Ellery znovu.

„Mám ve zvyku nechávat si v sejfu velkou částku v hotovosti pro případné obchody. Ta hotovost zmizela.“

Hotovost.

„Nic jiného?“

„Nic jiného.“

„Je všeobecně známo, že míváte v sejfu ve své pracovně spoustu peněz, pane Van Horne?“

„Ne všeobecně.“ Diedrich zkřivil rty. „Ani služebnictvo to neví. Jenom moje rodina.“

„Mhm... Kolik toho zmizelo?“

„Pětadvacet tisíc dolarů.“

Ellery vstal, obešel kolem psacího stolu a zahleděl se do tmy nad Wrightsvillem.

„Kdo zná kombinaci toho zámku?“

„Mimo mě? Můj bratr. Howard. Sally.“

„Hm.“ Ellery se obrátil. „Člověk se v tomhle smutném řemesle brzy naučí neukvapovat se v úsudku, pane Van Horne. Co se stalo s tím rozbitým sklem?“

„Sebral jsem střepy a zahodil jsem je dřív, než někdo sešel dolů. Na dlaždicích terasy jich bylo plno.“

Na dlaždicích terasy.

„Na dlaždicích terasy?“

„Na dlaždicích terasy.“

Diedrich tu větu opakoval způsobem, který v Ellerym vyvolal vůči němu velkou lítost.

„Venku před těmi zasklenými dveřmi, pane Queene. Nemusíte se tvářit nechápavě. Já si uvědomil hned ráno, co to znamená.“ Velký muž pozvedl hlas. „Takový hlupák nejsem. Proto jsem ty střepy zahodil, proto jsem nezavolał policii. Aby střepy ležely venku, musela být tabulka vyražena zevnitř. Z vnitřku pracovny. Z vnitřku mého domova, pane Queene. Udělal to někdo z domu a narafičil to amatérsky, aby se zdálo, že přišel někdo zvenčí. To jsem hned ráno poznal.“

Ellery obešel psací stůl zpátky, spustil se do otáčecího křesla, pohupoval se v něm a pohvizdoval si tiše melodii, které by jeho hostitele nerozveselila, ani kdyby ji byl vnímal. Ale Diedrich jí nevěnoval pozornost. Přecházel sem a tam se vzteklou rázností silného muže, který nenachází nic, na čem by svou sílu vybil.

„Jestli někdo z mé rodiny,“ zaburácel Diedrich Van Horn, „potřeboval tak zoufale pětadvacet tisíc dolarů, proč proboha nepřišel za mnou? Všichni vědí – určitě to vědí – že bych jim nikdy nic neodmítl. Rozhodně ne *peníze*. Nezáleží mi na tom, co udělali, do jaké se dostali patálie!“

Ellery bubnoval prsty do taktu ke svému pohvizdování a zíral přitom z okna.

Tentokrát by vám na tom záleželo, bohužel.

„Prostě tomu nerozumím. Čekal jsem teď večer, u večere i potom, že mi někdo z nich dá nějaké znamení. Cokoli. Někaké slovo, pohled.“

Takže si vůbec nemyslíte, že by to byl váš bratr. Wolfert pracuje přes den s vámi. Musel jste ho dnes vidět v kanceláři. Nemyslíte si, že to je Wolfert.

„Jenomže nic. Pravda, vládlo při večeri nějaké napětí, to jsem cítil, ale to jako by sdíleli všichni.“ Diedrich ustal v přecházení. „Pane Queene,“ řekl tvrdým tónem.

Ellery se k němu obrátil tváří.

„Jeden z nich ke mně nemá důvěru. Nevím, jestli můžete pochopit, jak těžce se mě to dotýká. Kdyby to bylo cokoli jiného, ale tohle... Nevím, jak to povědět. Mohl bych promluvit. Mohl bych se ptát. Mohl bych dokonce prosit. Čtyřikrát za dnešní večer jsem zkoušel přivést na to řeč. Jenže jsem zjistil, že to nedokážu. Něco mi svázalo jazyk. Bylo v tom ještě něco jiného.“

Ellery čekal.

„Takový pocit, že... ať už to je kdokoli,... že bych nechtěl, aby se to dověděli ostatní. Musí to být něco moc zlého. Podívejte se.“ Ošklivá tvář byla jako z kamene. „Můj úkol je zjistit, kdo z nich vzal ty peníze. Ne kvůli těm penězům – milerád bych zapomněl na pětkrát větší sumu. Ale musím zjistit, kdo z mé rodiny je ve vážných nesnázích. Jakmile se to dovím, bude snadnější zjistit, jaké jsou to potíže. Ty pak dám do pořádku. Jenže teď nechci klást otázky. Nechci...“ Zaváhal, ale pak odhodlaně pokračoval: „Nechci slyšet žádné lži. Až se dovím pravdu, budu si s ní umět poradit. Ať je jakákoli. Pane Queene, zjistil byste ji pro mě – důvěrně?“

Ellery odpověděl bez rozmýšlení: „Pokusím se o to, pane Van Horne, samozřejmě!“ Tahle hra se mu nelíbila. Ale Diedrich se nesmí dovědět, co ví on; prostě se to nesmí dovědět. Zaváhání by v něm mohlo vyvolat podezření.

Viděl, jak se jeho hostiteli ulevilo. Diedrich si osušil tváře, bradu i čelo provlhlým kapesníkem. Dokonce se trochu usmál.

„Ani nevíte, jak jsem se tohohle děsil.“

„Přirozeně. Povězte mi, pane Van Horne, ještě něco o těch pětadvaceti tisících dolarů. V jakých bankovkách byla ta suma?“

„V samých pětistovkách.“

„Padesát pětistovek,“ řekl Ellery po chvilce. „Máte náhodou zaznamenaná jejich sériová čísla?“

„Seznam je v psacím stole v mé pracovně.“

„Mohl by se mi hodit.“

Zatímco Diedrich Van Horn otevíral horní zásuvku ve svém psacím stole, Queen se snažil hrát co nejlépe roli detektiva pátrajícího po stopách. Prozkoumal zasklené dveře, prohlédl si pečlivě sejf ve zdi, propátral zblízka koberec mezi dveřmi a sejfem, dokonce vyšel ven na jižní terasu. Když se vrátil, Diedrich mu podal list papíru s hlavičkou *Wrightsvillská národní banka*. Ellery si jej strčil do kapsy za obálku s pětadvaceti tisíci dolary, kterou mu dal odpoledne Howard.

„Přišel jste na něco?“ zeptal se Diedrich dychtivě.

Ellery zavrtěl hlavou. „Normální procedura nám bohužel v tomhle případě nepomůže, pane Van Horne. Mohl bych si poslat pro své

daktyloskopické pomůcky, nebo si je vypůjčit od náčelníka Dakina – ne, to by nebylo moudré, že? Ale upřímně řečeno, i kdyby vaše otisky prstů nerozmazaly otisky toho... chci říct, že otisky ještě nemusejí znamenat nic. Zvláště když jde o domácí záležitosti. Co je tohle?“

„Co, pane Queene?“

Diedrich ještě nezavřel zásuvku psacího stolu. Světlo lampy v ní padlo na nějaký lesklý předmět.

„Ach tak, ten je můj. Koupil jsem si ho hned po té záležitosti v červnu.“

Ellery předmět zvedl. Byl to revolver značky Smith a Wesson ráže 38 se zakrytým kohoutkem a s krátkou hlavní, leskle poniklovaný, jeho pět komor bylo nabito. Ellery jej vrátil do zásuvky.

„Pěkný revolver.“

„Ano.“ Diedrichův hlas zazněl jaksi vzdáleně. „Prodali mi ho jako ideální zbraň pro ‚domácí obranu‘.“ Ellery zalitoval své poznámky. „A když mluvíme o tom vloupání –“

„Máte podezření, že ani to neprovedl někdo cizí?“

„Co si myslíte vy, pane Queene?“

Bylo těžké vymlouvat se tomuhle muži.

„Existuje nějaký určitý důvod pro takové pomýšlení? Třeba skleněné střepy na nesprávné straně dveří jako při té včerejší noční události?“

„Ne. Tenkrát mi ovšem nepřišlo na mysl... Náčelník Dakin mi tehdy řekl, že neobjevil žádnou stopu. Kdyby býval měl nějaký důvod k podezření, že šlo o domácí záležitost, určitě by mi to byl pověděl.“

„Jistě,“ přisvědčil Ellery. „Dakin je ctitel velkého boha Faktu.“

„Jenže teď jsem přesvědčen, že ty dvě události spolu souvisejí. Ty šperky jsou cenné. Objevily se v zastavárnách. Zase šlo o peníze.“ Diedrich se usmál. „A já jsem si vždycky myslel, že má ruka je štědře otevřená. Vidíte, jak snadno člověk sám sobě něco namluví, pane Queene. No, půjdu si lehnout. Čeká mě zítra těžký den.“

Mě taky, pomyslel si Ellery, mě taky.

„Dobrou noc, pane Queene.“

„Dobrou noc, pane Van Horne.“

„Kdybyste něco objevil –“

„Samozřejmě.“

„Neříkejte nic... tomu, o koho jde. Přijďte za mnou.“

„Rozumím. Mimochodem, pane Van Horne –“

„Ano, pane Queene?“

„Kdybyste tady dole slyšel někoho šmejdit, nepoplašte se. To jenom váš domácí host bude shánět v ledničce něco na zub.“

Diedrich se zasmál a vyšel s rozmáchlým přátelským zamáváním. Ellerymu ho bylo skutečně velice líto. A sebe také.

Laura mu zanechala hotové hody. Za jiných okolností a vzhledem k tomu, že nic nejedl od časného odpoledne, byl by jí Ellery žehnal při každém soustu. Za daných okolností neměl zvláštní chuť k jídlu. Potýkal se s rostbífem a se salátem dostatečně dlouho, aby dal Vanu Hornovi čas na usnutí. Potom se s šálkem kávy v ruce vrátil potichu do pracovny.

Posadil se do křesla za psacím stolem svého hostitele a otočil se tak, že seděl zády ke dveřím. Pak vytáhl z kapsy tlustou hnědavou obálku a rychle prolistoval její obsah. Okamžitě viděl, že bankovky jdou za sebou podle sériových čísel; přišly přímo z federální pokladny. Strčil je zpátky do obálky a obálku do kapsy. Potom vydoloval list papíru, který mu dal Diedrich.

Bankovky v jeho kapse byly bankovky ukradené včerejší noci z Van Hornova sejfu. O tom konečně Ellery nepochyboval už od chvíle, kdy se jeho hostitel poprvé zmínil o vloupání. Jenom si ten fakt potřeboval ověřit.

Ted' musel vyřídit tu další záležitost.

„Už můžeš dál, Howarde,“ řekl nahlas.

Howard vešel a mžoural do světla.

„Zavři za sebou dveře, ano?“ Howard beze slova poslechl. Byl v pyžamu a v županu, na bosých nohou měl domácí mokašiny. „Víš, Howarde, neumíš v tomhle moc chodit. Kolik jsi toho slyšel?“

„Všechno.“

„A čekal jsi na mě, až se vrátím sem do pracovny, abys viděl, co udělám.“

Howard si sedl na kraj otcovy kožené lenošky a velké ruce měl zaťaty na kolenou. „Ellery –“

„Ušetři mě vysvětlování, Howarde. Ukradl jsi ty peníze z otcova

sejfu včera v noci a já je teď mám v kapse, Howarde,“ Ellery se naklonil dopředu, „rád bych věděl, jestli si vůbec uvědomuješ, do jaké jsi mě dostal situace.“

„Ellery, byl jsem zoufalý.“

Ellery ho sotva slyšel. „Tolik peněz nemám. A musel jsem je někde sehnat.“

„Proč jsi mi neřekl, žeš je vzal z otcova sejfu?“

„Nechtěl jsem, aby se to dověděla Sally.“

„Tak Sally to tedy neví.“

„Ne. Nemohl jsem ti to říct u jezera, ani cestou zpátky. Byla pořád s námi.“

„Mohl jsi mi to říct potom odpoledne nebo večer, když jsem byl v domku sám.“

„Nechtěl jsem tě rušit v práci.“ Howard náhle vzhlédl. „Ne, proto ne. Báł jsem se ti to povědět.“

„Měl jsi strach, že to zítra neudělám?“

„Nejenom to... Ellery, něco takového jsem provedl poprvé v životě. A že jsem to musel provést zrovna, otcí...“ Howard těžce vstal. „Ty peníze se musí zaplatit. Nečekám, že mi budeš věřit, ale vážně to neříkám kvůli sobě. Dokonce ani kvůli Sally ne. Nejsem tak velký zbabělec, jak si myslíš. Uměl bych to povědět otcí dnes večer – i teď – z očí do očí. Uměl bych mu říct, že chci, aby se rozvedl se Sally, a že si ji vezmu, a kdyby mě srazil k zemi, uměl bych vstát a opakovat mu to znovu.“

Věřím, že bys to dokázal, Howarde. A dokonce by ti to dělalo svým způsobem dobře.

„Jenže právě otce musím v téhle věci chránit. Nesmí dostat ty dopisy. Zabily by ho. Unese ztrátu mizerných pětadvaceti tisíc dolarů – má milióny – ale ty dopisy by ho zabily, Ellery. Kdybych si byl dokázal vymyslet nějaký důvod, který by obstál, že potřebuju tolik peněz v hotovosti, byl bych o ně otce požádal rovnou. Ale věděl jsem, že bych to musel nějak odůvodnit – jemu se nedá nic tak snadno namluvit – a já to odůvodnit nedokázal. Vzal jsem tedy ty peníze ze sejfu.“

„A co když se přijde na to, že ten zloděj jsi ty?“

„S tím se budu muset vypořádat, až k tomu dojde. Jenže není žádný

důvod, proč by na to měl přijít.“

„Víš už teď, žes je vzal ty, nebo Sally.“

Howard se zatvářil zaraženě. Pak vztekle vybuchl: „Jsem já ale pitomec! Musím prostě něco vymyslet.“

Chudáku Howarde!

„Ellery, zatáhl jsem tě do ošklivé kaše a hrozně mě to mrzí. Vrať mi ty peníze a já zítra půjdu do toho Hollisova hotelu sám. A ty tady můžeš zůstat, nebo odjet – co myslíš, že bude lepší – já už tě do toho nebudu zatahovat.“

Přistoupil k psacímu stolu a nastavil ruku.

Ale Ellery řekl: „Co ještě nevím, Howarde?“

„Už nic. Nic jiného na tom není.“

„Co to vloupání v červnu, Howarde?“

„To jsem já neudělal!“

Ellery se na něj dlouze zahleděl.

Howard jeho pohled opětoval.

„Kdo tedy, Howarde?“

„Jak to mám vědět? Nějaký cizí darebák. V tomhle je otec na omylu, Ellery. Byl to nějaký lupič zvenčí. K celé té věci došlo náhodou. Lupič šel po šperkách a objevil, že i kazeta má cenu. Ellery, dej mi tu zatracenou obálku a vypadni ze hry!“

Ellery si povzdechl. „Běž si lehnout, Howarde. Já to zařídím.“

Ellery se vracel do domku pro hosty a šel těžce, sotva nohy táhl. Byl unavený a obálka v jeho kapse vážila tunu.

Přešel přes severní terasu a tápal po cestě kolem bazénu. Nemůžu si ani dovolit spadnout tam a utopit se, říkal si v duchu. Našli by u mě ty peníze. A pak vrazil do kamenné zahradní lavičky. Projela jím bolest, nejenom z naraženého kolena. Ta kamenná lavička! Včera v noci tu viděl sedět starou ženu. Na tu starou ženu úplně zapomněl.

Čtvrtý den

V sobotu odpoledne dostává Wrightsville merkantilní vzhled. Obchody jen kvetou. Krámy v Hořením Městě jsou plné, automatické pokladny poskakují a vyzvánějí hodinu za hodinou, na náměstí a v Dolnoměstské hlavní je tlačení, fronta před kinem Bijou se táhne od pokladny až skoro ke vchodu do Loganovy tržnice na rohu Slocumské a Washingtonovy, parkoviště v Jezreelově uličce zvýšilo poplatek za parkování na pětatřicet centů – a po celém městě, na Dolnoměstské hlavní, na Horní větrné, na Státní, na náměstí, na Slocumské i na Washingtonově – člověk vidí tváře, s nimiž se během týdne obvykle nesetkává: farmáře ze zapadlých končin s pletí jako vlašské ořechy a v tuhých konfekčních kalhotách, děcka obutá v tuhých botách, mohutné paňmámy v tuhém kanafasu a s klobouky na hlavách. Staré vehikly a džípy si trou blatník o blatník a veřejná parkoviště na okrajích náměstí kolem sochy zakladatele Wrighta se promění v kordon ocele z detroitských automobilek, kterým se pěší chodci nemohou protáhnout. Všechno je docela jiné než ve čtvrteční večer, který je zasvěcen promenádním koncertům a soustředí se kolem Pamětního parku u Státní třídy poblíž radnice. Promenádní koncerty lákají hlavně obecnstvo z Dolního Města a mládež ze všech čtvrtí. Civějící kluci v khaki blůzách svých velkých bratrů lemují kraj chodníků a nervózní žaby se před nimi promenují ve dvojicích, trojicích i v kvartetech, zatímco kapela Americké legie v stříbrných přílbách vyhrává vážně Sousovy pochody v soustředěné záři reflektorů aut, parkujících ve vojenské formaci na druhé straně ulice. Čtvrteční večer patří spíš paladinům pražené kukuřice a hidalgům horkých párků než obchodníkům, prodávajícím své zboží v řádně najatých prodejnách.

Avšak sobota je solidní.

Sobotní odpoledne znamenají dobu, kdy společenská smetánka sestupuje do Hořeného Města k oněm veledůležitým shromážděním, na kterých je kulturní, občanské a politické zdraví obce podrobováno nepolevujícímu sledování. (Z organizačního hlediska nejde o den věnovaný podnikatelským problémům. Obchodnictvo se věnuje svým méně sobeckým zájmům vždycky v pondělí, což je logické, neboť

sobotní maloobchodní ruch bývá živý, kdežto pondělní maloobchodní ruch bývá ochablý. Proto schůze Wrightsvillského sdružení maloobchodníků, věnované vepřovým kotletám, bramborovým hranolkům a dani z prodeje, najdete každé pondělní poledne v Hollisově hotelu. Obchodní komora se schází za účelem konzumace pečené šunky, kandovaného ovoce a amerického způsobu života každý čtvrtek v hotelu Kelton. A rotariáni se shromažďují v Uphamově hotelu na smažená kuřata matky Uphamové, na teplé vdolky s ostružinovoborůvkovou zavařeninou a na debatu o hrozbě komunismu vždycky ve středu.) Každá sobotní odpoledne dámy z Výšinky a z Oblačné cesty a z Dvojvrší v Bučině naplňují plesové sály hotelů Hollis a Kelton svým sveřepým švitořením – totiž ty dámy, které se musí účastnit obědů Občanského fóra, wrightsvillské Společnosti Roberta Browninga, wrightsvillského Dámského podpůrného spolku, wrightsvillského Klubu pro občanské povznesení i wrightsvillské Ligy pro rasovou toleranci a podobných organizací, neboť se nemohou vpašovat na vybranější shromáždění Dcer americké revoluce, wrightsvillské Unie křesťanských žen pro střídmost, Novoanglické genealogické společnosti či wrightsvillského Klubu republikánských žen, která se konají v salónku Paula Revera a v jiných patriotsky amerických hodovních prostorách Uphamova hotelu. Všechna tato zasedání se ovšem konají zároveň. Dámy si vypracovaly účinný plán rovnoměrného rozdělení, který umožňuje čilejším z nich zúčastnit se v jednom dni dvou, ba i tří obědů, což vysvětluje, proč se sobotní menu v plesových sálech všech tří hotelů vyznačuje přemírou salátů a místo moučníků je samé ovoce. Nicméně je známo, že manželové těžce nesou své spartánské nedělní obědy a že se přistěhovaly do Wrightsvillu přinejmenším dvě mladé a podnikavé odbornice na dietu, jedna z Bangoru a druhá z Worcesteru, a výborně se jim prý v jejich oboru daří.

Ve všem tomhle kvasu komerčních, kulturních a občanských zájmů i čistě kvasnicového davu se zdají přečiny proti bližním něčím tak vzdáleným jako Port Said. Úplně poslední věc, na kterou by člověk pomyslel za sobotního odpoledne ve Wrightsvillu, je ona obzvlášť ošklivá úchylka od normálního lidského chování známá jako vydírání. Právě proto, uvažoval Ellery mrzutě, si vyděrač nepochybně vybral

dnešek pro své dostaveníčko s pětadvaceti tisíci dolary Diedricha Van Horna.

Ellery zaparkoval Howardův proletářský roadster v polovičce klikaticího se příjezdu do Hořeního Města, příjezdu zvaného Horní Dadeova ulice. Vystoupil, sáhl si na náprsní kapsu a pak se loudal dolů k náměstí. Schválně si vybral Horní Dadeovu, protože tahle ulice v sobotu odpoledne skýtá útočiště přemíře dopravy z centra města, a člověk toužící po anonymitě se tu může ztratit, aniž o to usiluje. Přesto Elleryho překvapilo, co tu našel. Horní Dadeova ulice byla skoro k nepoznání. Od jeho poslední návštěvy Wrightsvillu tam vyrostly gigantické nové činžáky z leprózních cihel právě na tom místě, kde po pětasedmdesát let i déle stávaly šedivé dřevěné domy s trámovou kostrou, obrostlé břečťanem. Teď byla ulice vroubená rušnými a nablýskanými obchody. V místech, kde se dřív rozkládala ohrada uhelného skladu, bylo teď parkoviště ojetých automobilů, plné dlouhých řad lesknoucích se vozů. Pokud byly opravdu ojeté, zřejmě v nich jezdily vzdušné přeludy po éterických silnicích po dobu jen co kolibřík mávne křídýlkem.

Ach, Wrightsville!

V Ellerym se rozmáhala mrzutost. Když se tak loudal pod kovovými korouhvemi obchodnictva, které vpadlo do Horní Dadeovy ulice, a obličej mu rozmanitě osvětlovaly oranžové, bílé, modré, zlaté a zelené neony – to musejí svou křiklavou parádu stavět proti samému Bohu, zosobněnému v božím slunci? – říkal si, jak je tohle všechno vzdálené od Wrightsvillu jeho nejněžnějších vzpomínek.

Není divu, že se tu vydírá.

Ale když prošel zatáčkou na úpatí vršku, zrychlil krok. Tady byl zase doma.

Tady bylo poctivé staré náměstí, nikoli čtvercové, nýbrž kulaté, a uprostřed bronzový zakladatel Jezreel Wright, z jehož nosu se loupal ptačí trus do zelenkavého koňského napajedla u jeho nohou. Odsud se rozbíhaly loukotě Státní třídy, Dolnoměstské hlavní, Washingtonovy, Lincolnovy a Horní Dadeovy, každá s trochu pozměněným charakterem, nicméně však jakýmsi záhadným způsobem stále zvoucí marnotratné syny domů z hříšných měst. Dál na Státní třídě, nejširší z

loukotí, bylo možno vidět radnici a za radnicí Pamětní park, Carnegieovu knihovnu (předsedala tam ještě Dolores Aikinová vycpané sově a ohavně vykuchanému orlu?), a pak „novou“ budovu okresního soudu, která už byla stará. Dolnoměstská hlavní: kino Bijou, pošta, budova *Zpravodaje*, obchody. Washingtonova: Loganova tržnice, Uphamův hotel, budova svobodných povolání, květinářství Andyho Birobatyana. Lincolnova: obchody s krmivem a stáje a Sbor dobrovolných hasičů. Ale náměstí tomu všemu dávalo život jako kvočna kuřatům.

Tady je banka Johna F., vlastně ne už Johna F., nýbrž Diedricha Van Horna, budova však je táž, budovy se tak snadno nemění. A tady je velice starý obchod Bluefieldův a zastavárna J. P. Simpsona (Půjčky na záruku) a obchod Sola Gowdyho s pánským módním zbožím a obchodní dům Bonton a Dunc MacLean – výběr lihovin, a běda, další smutná změna: místo Hornoměstské lékárny se tu objevil jeden článek řetězu dragstorů, a místo pojišťovací kanceláře Williama Ketchama Odbyt přebytečného zboží z atomové výzbroje.

A jako dominantu – prostorná budova Hollisova hotelu.

Ellery mrkl na své náramkové hodinky: 1.58. Vstoupil beze spěchu do hotelové haly.

Občanská horlivost tu přímo překypovala. Z Velkého plesového sálu bylo slyšet hlučný halas kultury a kuvertů. Hala vřela. Poslíčkové pobíhali. Zvonek u recepce řinčel. Domácí telefony nadskakovaly.

A u pultu s novinami a kuřivem stál Grover, syn Marka Doodla, teď už sám majestátní, a se zuřivou bodrostí prodával denní tisk a doutníky.

Ellery prošel halou krokem vypočteným tak, aby neupoutal ničí pozornost, ani mimovolnou. Přizpůsobil se tempu davu, pohyboval se přesně s ním, ani rychleji, ani pomaleji. Jeho chování a výraz tváře, směs roztržité cílevědomosti a vlídné zvědavosti, naznačovaly Wrightsvillanům, že je Wrightsvillan, a cizincům, že je cizinec. A počkal na druhý ze tří výtahů a byl do něho vtažen zároveň s celou skupinou lidí. Ve výtahu se zdržel vyvolání čísla svého patra; prostě čekal, napůl odvrácený od obsluhujícího zřízence. V šestém patře si vzpomněl: ten zřízenec je Wally Planetsky, jehož naposledy viděl ve

službě u příjmu do okresní věznice v nejhořejším patře budovy okresního soudu. Tehdy byl Planetsky postarší a šedivější; teď je starý, bělovlasý a silná ramena má hodně shrbená. *O tempus!* Groverům Doodlovým rostou panděra a poldové odcházejí do výslužby a obsluhují hotelové výtahy.

Ale stejně si dal Ellery pozor, aby v desátém patře vystoupil bokem, obrácený k Wallymu Planetskymu zády.

Nějaký pán s aktovkou obchodního cestujícího, který vypadal jako J. Edgar Hoover, vystoupil zároveň s ním.

Pán zahrnul vlevo, takže Ellery zahrnul vpravo.

Hledal mezi nesprávnými čísly pokojů tak dlouho, dokud ten pán neodemkl jedny dveře a nezmizel za nimi. Potom se Ellery rychle vrátil kolem výtahů, všiml si, že jeho spolucestující do desátého patra vešel do čísla 1031, a pospíchal dál. Červený turecký koberec tlumil jeho kroky.

Viděl, že se blíží číslu 1010, a krátce se ohlédl, aniž zvolnil chůzi. Ale chodba za ním byla prázdná a žádná hlava se provinile nestáhla zpátky do pokoje. U čísla 1010 se Ellery zastavil a znovu se rozhlédl.

Nic.

Zkusil dveře. Nebylo zamčeno. Není to tedy bluf.

Ellery prudce strčil do dveří a otevřel je. Vyčkával.

Když se nic nestalo, vešel a okamžitě za sebou zavřel.

Uvnitř nikdo nebyl.

Zdálo se, jako by tam nikdo nevkročil už pár týdnů.

Byl to jednolůžkový pokoj bez koupelny. V jednom rohu stálo bílé umývadlo s viditelnou odpadovou trubkou, nad umývadlem byla dřevěná příčka na ručník. O kus dál dveře do skříně ve zdi.

Pokoj obsahoval nezredukovatelné minimum zařízení, předepsané hoteliérskou živností. Byla v něm úzká postel s hnědavým přehozem purpurově vzorkovaným, noční stolek, příliš vycpané křeslo, stojací lampa, psací stolek a prádelník s naškrobenou bavlněnou dečkou. Nad prádelníkem viselo zrcadlo a na protější stěně, nad postelí, zaprášený barvotisk označený jako *Východ slunce v horách*. Jediné okno bylo zastřeno hladkou a řídkou záclonkou v barvě surového hedvábí, která sahala tradiční dva palce nad velký a loupající se radiátor. Podlaha byla pokrytá ode zdi ke zdi zeleným měkkým kobercem, úplně

vybledlým. Na nočním stolku stál telefon a na psacím stolku skupinka džbánu na vodu, sklenice z tlustého skla a čtvercového skleněného podnosu se žlábkovanými okraji. Na prádelníku se opíral o zrcadlo jídelní lístek nadepsaný *Lovecký salónek, Hollisův hotel,...* *Vybrané pokrmy pro náročné labužníky.*

Ellery se podíval do skříně ve zdi.

Byla prázdná až na nový papírový pytel na špinavé prádlo na polici pro klobouky a kuriózní nádobu na podlaze, jejíž identifikování mu chvíli trvalo. Konečně ji s potěšením identifikoval. Byla to nádoba, kterou starší generace bez cavyků nazývala „hrnec hromů“. Vrátil ji jemně zpátky na místo. Tohle byl Wrightsville z té nejlepší stránky.

Ellery zavřel dveře skříně a rozhlédl se kolem.

Bylo jasné, že vyděrač si nenajal pokoj obvyklým způsobem: přička na ručníky byla prázdná, okno bylo pevně zavřené. Přesto anonym, který volal Sally, věděl už včera ráno, že pokoj 1010 bude k dispozici pro dostaveníčko. Bylo pro něho nezbytné zajistit přístup do pokoje. Rezervoval si jej tedy zaplacením v hotovosti předem. Ale přímo, oficiálně, se tam nenastěhoval. Na odemknutí dveří proto vyděrač užil běžného univerzálního klíče, jaký se dostane v železářství; pokoje v Hollisově hotelu dosud nepokročily do stadia patentních zámků.

To všechno svědčí, uvažoval Ellery Queen, usedaje pohodlně do vycpaného křesla, o pěkně opatrném darebákovi. Neukáže se osobně. Ovšem ke kontaktu dojít musí. Přejde tedy nějaký vzkaz.

Ellery hádal, jak dlouho asi bude muset čekat a jakým způsobem ten vzkaz bude doručen. Seděl uvolněně v křesle a nekouřil.

Po deseti minutách vstal a začal slídit kolem. Znovu nahlédl do skříně ve zdi. Poklekl a podíval se pod postel. Zotvíral zásuvky prádelníku.

Vyděrač možná čeká, aby se ujistil, že nablízku není policie nebo nějaký ukrytý společník. Nebo možná v emisarovi, kterého poslala Sally, poznal pána s jistou zkušeností v takovýchhle záležitostech, polekal se a stáhl se.

Dám mu ještě deset minut, rozhodl se Ellery.

Zvedl jídelní lístek.

Vepřová pečené s jablkovými vdolečky á la Henri...

Vtom zazvonil telefon.

Ellery zvedl sluchátko dřív, než stačil telefon zazvonit podruhé.

„Ano?“

„Dejte peníze do pravé horní zásuvky prádelníku. Zavřete za sebou dveře. Pak jděte do Uphamova hotelu, pokoj číslo 10. Vejděte rovnou dovnitř. Dopisy tam najdete v pravé horní zásuvce prádelníku,“ řekl hlas v telefonu.

Ellery opakoval: „Uphamův hotel, pokoj –“

„Dopisy v tom pokoji budou osm minut, právě tak dlouho, abyste tam stačil dojít, když vyjdete hned teď.“

„Ale jak mám vědět, že nejste –“ Ve sluchátku to cvaklo.

Ellery zavěsil, skočil k prádelníku otevřel pravou horní zásuvku, hodil do ní obálku s penězi, přirazil zásuvku, vyběhl z pokoje a zavřel za sebou dveře. Chodba byla prázdná. Zaklel a stiskl tlačítko na přivolání výtahu. První výtah se objevil skoro okamžitě. Nebyl v něm nikdo kromě obsluhy, zrzavého a pihovatého mládence. Ellery mu vtiskl do ruky dolarovou bankovku.

„Přímo dolů do haly. Žádné zastávky!“ Nebyl čas na finesy.

Byla to rychlá jízda.

Ellery se vrhl do davu v hale a vylovil jednoho poslíčka.

„Chceš si snadno vydělat deset dolarů?“

„Jistě, pane.“

Ellery mu dal desetidolarovku. „Vyjed' rovnou do desátého patra – jak nejrychleji můžeš – a dávej pozor na dveře pokoje číslo 1010, jestli tam někdo vejde. Dělej třeba, že leštíš kliky, nebo co chceš. Jinak nedělej a neříkej nic, jenom tam čekej. Číslo 1010. Vrátím se za patnáct minut.“

A vyrazil ven na náměstí.

Uphamův hotel byl ve Washingtonově ulici, padesát kroků od náměstí. Jeho dřevěné patrové pilíře byly viditelné od vchodu Hollisova hotelu. Ellery se prodíral davem, kolujícím po náměstí. Přešel přes Lincolnovu ulici, minul Bonton, lékárnu, která patřivala Myronovi Garbackovi, i Newyorský obchodní dům. Washingtonovou ulici přeběhl na červenou...

Ten hlas v telefonu byl k zbláznění. Stále mu šeptal v uchu. „Dejte peníze do pravé horní zásuvky...“ I šepot může leccos prozrazovat.

Jenže tenhle šepot... Hedvábný papír!

V tom to je. Hlas šeptal přes hedvábný papír. To mu dalo tu chřaptivost, chvějivost a chrčivost, úplně jej to deformovalo a zbavovalo pohlaví i věku.

Pokoj číslo 10 v Uphamově hotelu. To bude v přízemí. Pár pokojů je v západním křídle.

V západním křídle... Jak Ellery pospíchal dál, nějaké drobná ručka zatřukala na jakési dveře. Z nějakého důvodu se mu stále vynořoval příjemný černý obličej, mladý muž v uniformě armády Spojených států. Desátník Abraham L. Jackson! Desátník Jackson a jeho svědectví v případě Davyho Foxe. Jak doručoval těch šest lahví hroznové šťávy, když ještě byl poslíčkem v Loganově tržnici. Loganova tržnice... Pořád tam ještě je, za Uphamovým hotelem, na rohu Washingtonovy a Slocumské, se vchodem ze Slocumské. Jackson tenkrát... Co to tenkrát Jackson udělal a proč se to tak vtíravě připomíná teď, po tolika letech? Nesl tenkrát karton s lahvemi do dodávkového auta v zadní uličce za tržnicí... ano... to tehdy vypovídal... v uličce, kterou má tržnice společnou s požárními východy kina Bijou a... *s postranním vchodem Uphamova hotelu. Postranní vchod! V západním křídle budovy! To je ono! Způsob, jak se do hotelu dostat nepozorovaně. Když krácel kolem hlavního vchodu hotelu, mrkl Ellery na hodinky. Šest a půl minuty. Je tady ta zadní ulička...*

Zahnul do ní a doběhl zbytek cesty k postranním dveřím.

Chodba s kobercem v barvě revoluční modři a vytapetovaná vlajkově červenou ilustrací revolučních občanů na mostě Svornosti byla opuštěná. O dvoje dveře dál byly dveře s číslem 10.

Byly zavřené.

Ellery k nim doběhl a bez váhání otočil knoflíkem kliky. Dveře povolily, Ellery se vrhl dovnitř a k prádelníku a vyšklubl pravou horní zásuvku. Ležel v ní svazek dopisů.

Šest minut a pár vteřin poté se Ellery vynořil ze třetího výtahu v desátém patře Hollisova hotelu. Celou cestu tam běžel. „Chlapče!“

Poslíček vystrčil hlavu ze dveří označených nápisem POŽÁRNÍ VÝCHOD. „Tady jsem, pane.“

Ellery k němu přiběhl celý udýchaný. „Tak co?“

„Vůbec nic.“

„*Nic?*“

„Nic, pane.“

Ellery si chlapce důkladně prohlédl. V jeho mladistvém obličejí nevpátral nic jiného než zvědavost.

„Nikdo do čísla 1010 nevešel?“

„Ne, pane.“

„A nikdo odtamtud samozřejmě nevyšel.“

„Nikdo, pane.“

„Nespustil jsi ty dveře z očí?“

„Ani jednou.“

„Jsi si tím jistý?“

„Namouduši.“ Chlapec ztišil hlas. „Vy jste detektiv?“

„Hm... tak něco.“

„Nějaká slečna, co?“

Ellery se záhadně usmál. „Myslíš si, že kdyby se k té desítce přidala ještě pětka, že bys na tohle všechno dokázal zapomenout?“

„Vyzkoušejte mě!“

Ellery počkal, až chlapec zmizí ve výtahu. Pak se rozběhl k číslu 1010. Obálka s penězi byla pryč.

Když má člověk svou chytrost jako provozní inventář a nechá se přechytračit, je to rána. Když se nechá přechytračit ve Wrightsvillu, je to drtivá rána.

Ellery krácel pomalu zpátky do Horní Dadeovy ulice.

Jak jen si vyděrač ty peníze vzal?

V čísle 1010 se neschovával, Ellery ten pokoj prohledal předtím i potom. Skříň ve zdi byla prázdná. Zásuvky prádelníku byly prázdné (logika musela počítat i s trpaslíky). Nikdo nebyl pod postelí. Koupelna u pokoje nebyla. Nebyly tam dokonce ani spojovací dveře do vedlejšího pokoje. Vyděrač se sotva mohl dostat dovnitř oknem – lidská moucha by přilákala dole na náměstí takový dav jako novoroční noc na newyorském Times Square.

A přesto se ten chlap dostal do čísla 1010 po Elleryho odchodu a zase ven, dřív než se Ellery vrátil. Podařilo se mu dostat se odtamtud

dokonce ještě předtím... předtím, než poslíček zaujal své stanoviště v desátém patře. Samozřejmě.

Ellery zavrtěl hlavou nad svou vlastní naivitou. Jestli poslíček nelhal, odpověď tkvěla v prostém časovém sledu. Pokoj byl pod dohledem stále, až na krátkou chvilku mezi okamžikem, kdy Ellery vstoupil do výtahu, aby sjel dolů, a okamžikem, kdy poslíček z výtahu nahoře vystoupil.

V tom intervalu vyděrač jednal.

Zatelefonoval z Hollisova hotelu, buďto z jiného pokoje v desátém či devátém patře, nebo jedním z domácích telefonů dole v hale. Určil časový limit na vyzvednutí dopisů. Prohnané! Kdyby byl čas o jeho slovech uvažovat, došlo by se k názoru, že buďto dopisy v prádelníku čísla 10 v Uphamově hotelu vůbec nejsou, nebo, jsou-li tam, vyděrač tam sotva bude riskovat příchod po uplynutí stanoveného počtu minut, aby si je zase odnesl. Jenže on Ellerymu nedopřál na úvahy čas. A měl ještě další výhodu. Ať už měl Ellery čas na úvahu nebo neměl, jakožto zástupce Sally byl stěží v takovém postavení, aby mohl neuposlechnout instrukce. Celý smysl vyděračské epizody z hlediska oběti byl získat dopisy zpátky. Za tím účelem musela oběť riskovat i ztrátu peněz bez získání dopisů. S tímhle vyděrač mohl počítat. A také s tím počítal.

Vešel prostě do čísla 1010 po Elleryho odchodu, vzal si peníze a opět odešel, dřív než poslíček dorazil do desátého patra. Vyděrač potom pravděpodobně klidně sešel po požárních schodech do některého z nižších pater a odtamtud sjel výtahem dolů.

Ellery uvažoval, jestli se má vrátit do Hollisova hotelu a zjišťovat, jak byl pokoj 1010 rezervován, a jestli má zajít zpátky do Uphamova hotelu pro případ, že vyděrač nechal nějakou stopu tam. Ale potom pokrčil rameny a nastoupil do Howardova roadsteru. Mohl totiž také narazit na nějakého podezřavého recepčního a padnout nakonec do rukou policejního náčelníka Dakina nebo nějakého reportéra *Zpravodaje*, který teď patřil Diedrichovi Van Hornovi. Policii a novinářům se musel vyhnout.

Nešlo mu dobře na rozum, jakým šílenstvím se vlastně zapletl do celého tohoto hrozného podniku.

Ellery zaparkoval Howardův roadster před *Horkým koutkem* u silnice číslo 16 a vešel dovnitř. Bylo tam nabito a hlučno. Pomalu došel až ke druhému boxu od konce po levé straně a řekl: „Nevadí vám, když si přisednu?“

Pivo před Sally bylo nedotčené, ale před Howardem stály tři prázdné sklenky od whisky.

Sally byla bledá a rtěnka ji dělala ještě bledší. Měla na sobě svetr a sukni myší barvy a starý gabardénový plášť přes ramena. Howard byl v tmavošedém obleku. Oba k Ellerymu upřeně vzhledli.

„Posuňte se dál, Sally,“ řekl a posadil se vedle ní zády do lokálu. Číšník v bílé zástěře se přehnal kolem s poznámkou: „Hned budu u vás, lidičky,“ a Ellery bez ohlednutí odpověděl: „Není naspěch.“ Šoupl něco levou rukou Sally do klína a pravou rukou se chopil její sklenice s pivem.

Sally se podívala dolů.

Tváře jí zahořely.

„Proboha, Sally!“ zamumlal Howard.

„Ach, Howarde!“

„Podej mi je.“

„Pod stolem,“ řekl Ellery. „Haló, číšníku! Dvě piva a ještě jednu whisky.“ Číšník popadl prázdné sklenice a začal utírat stůl špinavým hadrem. „Nechte sakra ten hadr,“ zavrčel Howard. Číšník vyvalil oči a běžel pryč.

Ellery ucítil nějakou ruku ve své. Byla malá, hebká a horká. Pak se rychle odtáhla. Howard vydechl: „Všechny čtyři. Všechny čtyři, Sally, Ellery –“

„Víš jistě, že jsou všechny? A ty pravé?“

„Ano.“

A Sally přikývla. Hleděla na Howarda žhavýma očima.

„Jsou to originály, ne kopie?“

„Ano,“ opakoval Howard.

A Sally znovu přikývla.

„Podej mi je pod stolem.“

„Tobě?“

„Howarde, ty by ses hádal i s pánembohem,“ zasmála se Sally.

„Pozor!“

Číšník před ně bojovně vrazil dvě piva a whisky. Howard zašmátral v zadní kapse po penězích.

„Já to zaplatím,“ řekl Ellery číšníkovi. „Drobné si nechte.“

„Díky! Díky, šéfe.“ Obměkčený číšník odešel.

„Tak co, Howarde,“ řekl Ellery, a pak po chvíli: „Podej mi tamhleten popelník.“ Vzal popelník do ruky, rozhlédl se kolem jako by nic, a když se podíval zpátky, popelník stál na lavici v boxu mezi ním a Sally. „Oba pijte a mluvte spolu.“

Sally se trochu napila piva, opírala se lokty o stůl, usmívala se a řekla obrácená k Howardovi: „Ellery, za vás a za tohle budu každý večer až do smrti na kolenou děkovat Bohu. Každý večer a každé ráno. Nikdy vám to nezapomenu, Ellery. Nikdy.“

„Podívejte se sem dolů,“ vyzval ji Ellery.

Sally se podívala. Na velkém skleněném popelníku byla hromádka malých útržků.

„Vidíš to, Howarde?“

„Vidím!“

Ellery si zapálil cigaretu, pak vzal hořící zápalku do levé ruky a upustil ji do popelníku.

„Pozor na kabát, Sally.“

Opakoval tu zápalnou oběť čtyřikrát.

Když ti dva odešli, každý zvlášť, Ellery se zahloubal nad svým třetím pivem. Sally odešla první, s hlavou vzhůru a krokem tak lehkým jako let těch ptáků nad jezerem Quetonokis. V takové ryzí úlevě je něco, uvažoval Ellery, co dává sametovou podšívku i té nejdrsnější skutečnosti.

Pokud šlo o Howarda, ten se choval před odchodem hlučně a rozjásaně. Dopisy byly získány zpátky, jsou spálené, nebezpečí pominulo. To říkal Sallyin krok i Howardův tón.

Nemá smysl brát jim iluzi.

Ellery si v duchu probíral události toho odpoledne.

Vyděrač ponecháním dopisů v Uphamově hotelu riskoval, že budou odneseny dřív, než on si vybere své výkupné. Udělal by tohle nějaký vyděrač s trochou sebeúcty? Co kdyby obálka v prádelníku v

Hollisově hotelu obsahovala jenom listy čistého papíru? Originály dopisů by se vrátily majitelce a vyděrač by za svou námahu neměl vůbec nic. Takže si samozřejmě předem pořídil fotokopie. Vrácení originálů ho tedy stálo pouze bezvýznamnou maličkost. Fotokopie by mu posloužily téměř úplně stejně, zvlášť v tomhle případě. Howardův rukopis je velice výrazný: zvláštní, droboučké, jakoby ryté písmo, poznatelné na první pohled.

Nemá smysl říkat jim to teď.

Chod' si dneska ve slunci, Sally. Zítra bude zamračeno.

A co když se vyděrač ozve znovu, Howarde, co potom? Když jsi byl nucen poprvé krást, jak uspokojíš jeho druhý požadavek?

A je tu ještě něco. Ellery se zamračil do svého piva. Je tu ještě něco jiného.

Nevěděl přesně, co vlastně. Ale ať to je cokoli, Elleryho to zneklidňovalo. Zase to staré mrazení v zádech. Mrazení osudu.

Je v tom nějaká špatnost. Ne to cizoložství, ani ta vyděračská epizoda, nic z toho, nač dosud narazil ve Van Hornově domácnosti. Tyhle věci jsou samozřejmě „špatné“, ale je tu ještě nějaká jiná špatnost, zahrnující všechno ostatní. Nějaká velká špatnost, na rozdíl od řady menších špatností, dílčích špatností. O tohle tu jde! Když se pokoušel izolovat zdroj svého neklidu, vyvstávalo mu mlhavě uspokojující řešení z čiré představy nějaké *všezahrnující* špatnosti, ve které jsou tyhle jednotlivé špatnosti pouhými součástmi. Jako by byly dílky nějaké skládky, celkového plánu.

Plánu?

Ellery rázem dopil pivo.

Ať to je cokoli, rozvíjí se to dál. Ať to je cokoli, může to skončit jenom špatně. Ať je to cokoli, Ellery musí zůstat nablízku.

Vyrazil z *Horkého koutku* poklusem a při jízdě zpátky na Severní výšinku překračoval povolenou rychlost. Měl skoro pocit, jako by se ve Van Hornově domě dalo něco, čemu by mohl včasným návratem zabránit.

Ale nenašel tam nic neobvyklého, ledaže je něco neobvyklého na pocitu úlevy a náhlého uvolnění z napětí.

Sally u večere překypovala živostí. Oči jí jiskřily, zuby blýskaly. Velkolepá jídelna jí byla plná a Elleryho napadlo, jak je Sally na místě

na jednom konci tabule naproti Diedrichovi a jaká by to byla škoda, kdyby tam neseděl Diedrich, nýbrž Howard. Diedrich byl v sedmém nebi a dokonce i Wolfert cosi poznamenal o Sallyině rozjařenosti. Zdálo se, že to bere osobně, jeho poznámka vyzněla jedovatě. Ale Sally se mu prostě vysmála.

I Howard byl v dobré náladě. K radosti svého otce vykládal hovorně o projektu galerie.

„Začal jsem si dělat náčrtky. Vypadá to dobře. Vypadá to ohromně. Myslím, že z toho opravdu něco bude.“

„To mi něco připomíná,“ ozval se Ellery. „Víš, že jsem ještě neviděl tvůj ateliér? Je to posvátná půda, nebo...?“

„Vidíš! Máš pravdu! Pojď se mnou nahoru!“

„Pojďme tam všichni,“ přidala se Sally s významným a důvěrným pohledem na manžela.

Ale Wolfert vyštěkl: „Slíbil jsi, že teď večer připravíš to jednání s Hutchinsonem, Diedrichu. Řekl jsem mu, že s ním zítra proberu ty papíry.“

„Ale dnes je sobota, Wolfe. A zítra neděle. Nemůže to počkat do pondělka ráno?“

„Chtějí to v pondělí ráno rovnou rozjet.“

„A sakra!“ zamračil se Diedrich. „No dobrá. Miláčku, odpusť. Bohužel dnes večer budeš muset dělat hostitelku i hostitele.“

Ellery očekával něco ohromného a ohromujícího, s gargantuovskými drapériemi v královském rozmachu a obrovské bloky kamene, rozestavěné kolem v různých stádiích zrození sochy – všechno jako sochařský ateliér v hollywoodském filmu. Nenašel však nic takového. Ateliér byl prostorný, ale prostý, nikde žádné obrovské kamenné bloky („Nemyslíš jako architekt, Ellery,“ zasmál se Howard. „Tahle podlaha by je sotva unesla!“) a drapérie působily docela rozumně. Bylo tu plno drobných armatur, pomůcek, modelovacích stojanů i nástrojů – svorek, svěráků, škrabek, dlát, palic a dalších instrumentů, a Howard vysvětloval jejich rozdílné použití na dřevo, na řezbářské práce se slonovinou i na práci s kamenem. Kolem stála spousta malých modelů a povalovala se spousta hrubých náčrtků.

„Tady dělám přípravnou práci,“ vysvětloval Howard. „Vzadu za domem mám něco jako velkou stodolu, to ti ukážu zítra, když budeš

chtít, Ellery. Hotové věci dělám tam, myslím v kamení. Je tam solidní podlaha, která unese velkou váhu. Taky nemusím tahat bloky sem dovnitř a můžu dokončovat věci tam. Představ si, jak bych sem zvedal třítunové bloky mramoru!“

Howard si už načrtl řadu skic postav pro galerii. „Jsou ještě hrozně zběžné,“ řekl, „jenom pro vizuální představu. Do detailů jsem se ještě nepustil. Napřed si udělám podrobnější náčrtky a potom se dám do modelování v plastelině. Budu tady v podkroví trčet ještě moc dlouho, než budu moci pokračovat v tom ateliéru vzadu.“

„Dieds mi říkal, Howarde,“ poznamenala Sally, „že se chystáš tam vzadu něco přestavět.“

„Ano. Myslím, že se tam musí zesílit podlaha a v západní zdi chci dát vybourat další okno. Potřebuju co nejvíc světla. A daleko větší vzdálenost. Uvažuji o tom, že dám západní zeď vůbec zbourat a rozšířit ateliér aspoň o polovičku.“

„To aby se tam vešly všechny tvoje sochy?“

„To ne, ale kvůli perspektivě. Problém u dekorativní monumentální sochařiny je docela jiný než u sochařských portrétů nebo dokonce u takových věcí, jaké dělal Michelangelo. K jeho sochám se musíš přiblížit, abys je opravdu ocenil – abys vychutnal jejich texturu, detaily v obrysu a podobně. Při pohledu zdálky mají sochy tohoto druhu tendenci rozmazávat se, ztrácet tvar. Můj problém je odlišný. Musím svoje sochy plánovat pro pohled z odstupu, pod širým nebem. Technicky musí být ostré a jasné – výrazné siluety, profily. Proto právě vypadají řecké sochy pozoruhodně líp venku – proto vlastně jsem pro neoklasicismus. Jsem zkrátka kameník pro venek.“

Z Howarda se tady stával jiný člověk. Jeho zmatek a introvertní pozorování byly ty tam, čelo se mu vyjasnilo, hovořil s autoritou, ba dokonce s půvabem. Ellery se začal trochu stydět sám za sebe. Až dosud pokládal Diedrichovu „koupi“ galerie za dost znechucující projev bohatství. Teď v ní začínal vidět příležitost pro mladého talentovaného umělce, aby vytvořil něco, co opravdu bude stát za to. To byl nový prvek v jeho kalkulacích, a velice se mu zalíbil.

„Všechny tyhle důkazy tvůrčí činnosti,“ usmál se Ellery, „mě volají zpátky k mému vlastnímu pipání ve vedlejším domku. Pokládali byste vy dva za projev neurvalosti, kdybych se tam vytratil a týral

chvíli svůj psací stroj?“

Zatvářili se patřičně zkroušeně a Ellery je opustil ve chvíli, kdy se skláněli s hlavami u sebe nad nějakou skicou, Howard živě vykládal a Sally naslouchala s rozzářenýma očima a s vlhkými pootevřenými rty.

Takže je všemu konec, co? pomyslel si kousavě Ellery. Všechny důkazy se vždycky neprojeví ve formě dopisů. Byl rád, že Diedrich je o dvě podlaží níže ve své pracovně.

Ellery si zrovna říkal, že by vyděrači patřilo, aby Diedrich objevil pravdu sám prostým pohledem na ty dva a vzal tím fotokopiím všechnu platnost, hrozivost i cenu... když vtom ji znovu uviděl.

Zahýbal právě obloukem schodiště mezi nejvyšším a prvním patrem. Zahlédl jenom stín stínu, ale ten stín stínu měl tvar nahrbeného hřbetu rozzlobené kočky, takže poznal, že je to ta stará žena.

Seběhl nehlučně po pár schodech do prvního patra a přitiskl se naplocho ke stěně.

Šourala se pomalu chodbou, srpovitě ohnutá stařena s kuklou šálu na hlavě, a mumlala si přitom něco neuvěřitelného.

„Hříšní tam přestanou páchat nepravosti a zemdlení tam dojdou spočinutí.“

Zůstala stát na samém konci chodby před nějakými dveřmi. K Elleryho úžasu zašmátrala pod hávem a vytáhla nějaký klíč. Vsunula ten klíč do zámku. Když dveře odemkla, strčila do nich, až se otevřely, ale Ellery za nimi nic neviděl. Jenom obdélník nicoty.

Pak se dveře zavřely a on slyšel cvaknutí zámku z neviditelného éteru.

Ta stařena tady bydlí!

Bydlí tady, a nikdo se o ní za dva a půl dne nezmínil. Ani Howard, ani Sally, ani Diedrich, ani Wolfert – ani Laura či Eileen. Proč to? A kdo ta stařena je?

Ta stařena se vtírala do Elleryho vědomí a opět mizela jako nějaká čarodějnice ve snu. Host nehost, pomyslel si Ellery vzrušeně, sbíhaje ze schodů, teď se přesvědčím, jaké jsou to tady pekelné kejkle.

Pátý den

Ellery právě dorazil na úpatí schodiště, když uslyšel někoho běžet, ohlédl se a uviděl Sally, jak se k němu vrhá jako křídlatý Superman.

„Co se děje?“ zeptal se rychle.

„Já nevím.“ Sally se ho chytila za paži, aby neztratila rovnováhu, a on cítil, jak se roztrásla. „Odešla jsem od Howarda hned po vás a šla jsem do svého pokoje. Diedrich mě zavolal domácím telefonem, abych hned přišla dolů do jeho pracovny.“

„Diedrich?“

Sally byla podeššená.

„Myslíte si, že...?“

Howard se s dupotem přihnal dolů, celý bílý.

„Otec mě právě volal domácím telefonem!“

A pak se objevil Wolfert, staromódní koupací plášť mu plandal kolem hubených nohou a ohryzek mu vyčníval jako spolknutá kost.

„Diedrich mě probudil. Co se stalo?“

Pospíchali všichni do pracovny a jejich různě zabarvená mlčení se spolu srážela.

Diedrich už na ně netrpělivě čekal. Listiny na jeho psacím stole byly shrnuty stranou. Vlasy mu trčely jako vykřičníky.

„Howarde!“ Popadl Howarda a objal ho. „Howarde, říkali, že se to nedá zjistit, ale přísámbohu, zjistilo se to!“

„Diedsi, já bych tě uškrtila!“ zasmála se dopáleně Sally. „Vyděsil jsi nás málem k smrti. Co se zjistilo?“

„To je hrůza! Málem jsem si srazil vaz, jak jsem se hnul ze schodů,“ bručel Howard. Diedrich mu položil ruce na ramena a podržel si ho na délku paží. „Synu,“ prohlásil slavnostně, „objevili, kdo jsi!“

„Diedsi.“

„Objevili, kdo jsem,“ opakoval Howard.

„O čem to mluvíš, Diedrichu?“ zeptal se Wolfert nevrle.

„O tom, co jsem právě řekl, Wolfe. Ach, pan Queen do toho není zasvěcený, co?“

„Snad abych radši pokračoval v cestě do domku, pane Van Horne,“

řekl Ellery. „Právě jsem tam šel –“

„Ne, ne. Howard jistě nebude nic namítat. Abyste věděl, pane Queene, Howard je můj adoptivní syn. Byl jako nemluvně ponechán na mém prahu nějakým... no, až do dneška,“ zasmál se Diedrich, „to mohl klidně být nějaký čáp. Ale sedněte si, sedněte, pane Queene. A ty Howarde, ulehči těm svým jedenáctkám, než se pod tebou podlomí. Sally, pojď si mi sednout na klín. Tohle je kolosální chvíle! Wolfe, usměj se! Ta záležitost s Hutchinsonem může počkat.“

Nějak se všichni usadili a Diedrich blaženě vykládal Ellerymu, co ten už věděl. Podařilo se mu vyjádřit patřičné překvapení a současně pozorovat koutkem oka Howarda. Ten seděl bez pohnutí. Ruce měl na kolenou. Jeho výraz byl zarážející. Sevřela se mu ústa obavou? Jeho oči hleděly skelně a ve skrání mu nepravidelně bušil nějaký drobný tamtam.

„V roce 1917, když se Howard octl u mě,“ řekl Diedrich s rukou na Sallyiných vlasech, „jsem angažoval jednu detektivní kancelář ve snaze vypátrat jeho rodiče. Nebyla to vlastně ‚kancelář‘ – nebo to spíš byla kancelář s jedním zaměstnancem. Majitelem byl starý Ted Fyfield. Šel do výslužby jako policejní náčelník a zařídil se sám pro sebe. No, prakticky jsem Fyfielda tři roky podporoval svými honoráři za jeho práci — včetně doby, kdy jsem byl ve válce – vzpomínáš si, Wolfe? A když Fyfield za celou dobu nenašel žádnou stopu, vzdal jsem se pátrání.“

Dalo se těžko odhadnout, jestli Howard vůbec poslouchá. Sally si toho také všimla. Zmátlo ji to a tvářila se ustaraně.

„Je až komické, jak úplná maličkost může někdy sehrát nejdůležitější roli,“ pokračoval Diedrich bodře. „Přede dvěma měsíci jsem se dal ostříhat u Joea Lupina v tom holičství Hollisova hotelu –“

„Lazebnický salón,“ zamumlal Ellery nostalgicky. Joe Lupin se objevil v případě Haightových prostřednictvím své manželky Tessie, která pracovala v salónu krásy na Dolnoměstské hlavní. Šlo o Lazebnický salón Hollisova hotelu, majitel Luigi Marino, a Ellery si vzpomněl, že Marinovu hlavu s kšticí jako pepř a sůl zahlédl odpoledne skloněnou nad něčí namydlenou tvář ve chvíli, kdy obezřele procházel hotelovou halou.

„– a dal jsem se tam do řeči s J. C. Pettigrewem, který seděl pod

horským sluncem ve vedlejším křesle. Víš, miláčku, to je ten z realitní kanceláře...”

Ellery dosud viděl čtyřiačtyřicítý pana J. C. na desce psacího stolu v jeho realitní kanceláři na Dolnoměstské hlavní. Tak ho zastihl, když přijel do Wrightsvillu poprvé; ty podrážky a to slonovinové párátko!

„Řeč se stočila na starousedlíky, kteří už nejsou mezi námi, a někdo – myslím Luigi – se zmínil o Tedovi Fyfieldovi, který už je po smrti hezkou řádku let. J. C. zvedl hlavu a prohlásil: ‚0 mrtvých jen dobře, ale ten Fyfield, to byl rošťák a mizera!‘ A pak líčil, jak Tedovi vyplatil celé jmění v honorářích a penězích na výlohy za vypátrání nějakého ptáčka, který mu zdrhl z jednoho realitního jednání a nechal ho ve štychu, ale potom J. C. zjistil, že mu Ted podával úplně vymyšlená hlášení po celou dobu, co hrabal jeho peníze za ‚pátrání‘ – a ukázalo se, že Ted dokonce ani nevytáhl z Wrightsvillu paty a nehnul prstem, aby si ty peníze zasloužil. J. C. mu prý pohrozil, že se postará, aby mu byla zrušena jeho koncese soukromého detektiva, a ten starý darebák honem ty peníze vrátil. No, bylo mi z toho všelijak, protože jsem sám vyplatil Fyfieldovi za ty tři roky malé jmění. Pak se ukázalo, že skoro každý, kdo byl u holiče, má na Teda Fyfielda nějakou špatnou vzpomínku, a když se všichni vypovídali, dělalo se mi z toho zle. Nesnáším, když mě někdo vodí za nos, to můžu vyletět z kůže. A co je horší, spoléhal jsem na Fyfielda ve věci, která... která zkrátka byla pro nás pro všechny moc důležitá.“

Sally se na čele prohloubily vrásky. Objala manžela kolem krku a řekla lehce: „Ty ses měl stát spisovatelem, miláčku. Máš smysl pro *detaily*! Ale co je na tom tak vzrušujícího?“

Wolfert seděl jako naložený do láku.

„Tak tedy,“ prohlásil Diedrich sveřepě, „vsadil jsem na jedno vnuknutí. Rozhodl jsem se podívat se na celou tu záležitost znovu, vzhledem k možnosti, že mě Fyfield před třiceti lety dřel z kůže a ve skutečnosti vůbec po ničem nepátral. Pověřil jsem tou věcí jednu důvěryhodnou agenturu v Connhavenu.“

„To jsi mi nikdy neřekl,“ Zaznělo to upjatě a nově, podivným hlasem, vůbec ne Howardovým.

„Ne, synu, poněvadž jsem si myslel, že to má pranepatrnou šanci – po třiceti letech! – a nechtěl jsem v tobě probouzet nějaké naděje,

dokud se nedovím něco určitého.

No, a vidíte, tahle pranepatrná šance vyšla. Fyfield mě skutečně tenkrát dřel z kůže, ten –“ Sally mu zakryla rukou ústa. Diedrich se ušklíbl. „Před několika minutami mě volali z Connhavenu. Šéf té detektivní agentury. Vypátrali to, synu. Sami nemohou uvěřit svému vlastnímu štěstí – když se toho případu ujímali, tvrdili mi, že utrácím jejich čas a svoje peníze. Ale já vsadil na svoje vnuknutí – a vyšlo nám to.“

„Kdo jsou moji rodiče?“ zeptal se Howard stejně upjatým tónem.

„Synu...“ Diedrich zaváhal. Potom řekl ohleduplně: „Jsou po smrti, synu. Je mi to líto.“

„Po smrti,“ opakoval Howard. Bylo možno pozorovat, jak se s tou zprávou rve: jsou po smrti, jeho otec i matka jsou po smrti, nežijí už, nikdy už je neuvidí, nedoví se, jak vypadali – je to špatné nebo dobré?

„Já toho tedy nelituju,“ řekla Sally.

Seskočila manželovi z klína, usadila se na jeho psacím stole a začala si hrát s nějakým papírem. „Nelituju toho, protože kdyby byli naživu, Howarde, víš, co by to bylo za hrozný zmatek? Ty bys pro ně byl úplně cizí člověk a oni pro tebe také. Všem by to jenom zamotalo hlavu a nikomu ze zúčastněných by to ani v nejmenším neprospělo. Vůbec toho nelituju, Howarde. A ty toho taky nelituješ!“

„Ne.“ Howard zíral do prázdna. Ellerymu se to nelíbilo. Howardovy oči byly stále skelnější. „No dobrá, jsou po smrti,“ řekl Howard po chvíli. „Ale kdo byli moji rodiče?“

„Tvůj otec, Howarde, byl farmář,“ odpověděl Diedrich. „A tvoje matka byla farmářova žena. Hrozně chudí lidé, synu. Žili na primitivní farmě asi deset mil odsud – mezi Wrightsvillem a Přístavem věrnosti. Pamatuješ, Wolfe, jak bezútešně to tam vypadalo před třiceti lety?“

Wolfert řekl: „Tak farmář to byl.“ Způsob, jakým to řekl, vyvolal v Ellerym touhu nacpat mu jeho umělý chrup do chřtánu. Sally ho probodla pohledem a i Diedrich se zamračil.

Ale Howard zůstal k tónu hlasu netečný. Prostě seděl a zíral na svého nevlastního otce.

„Podle informací, které opatřila ta kancelář, byli příliš chudí na to, aby si mohli najmout někoho na výpomoc,“ pokračoval Diedrich. „Tvoji rodiče si museli všechno dělat sami. Stěží z půdy vydobyli dost

na ubohé živobytí. Potom tvoje matka měla děcko. Tebe.“

„A báb, pohodila mě na nejbližší práh,“ Howard se usmál a Ellery by byl v tu chvíli radši viděl, aby dál zíral do prázdna.

„Narodil ses v noci za hrozné letní bouřky,“ opětoval Diedrich Howardův úsměv, ale netvářil se už nijak šťastně. Byly teď na něm patrný rozpaky, lítost i mírně podráždění, jako by měl zlost sám na sebe, že špatně odhadl Howardovu reakci. A začal mluvit rychleji. „Connhavenská detektivní kancelář byla s to rekonstruovat události té noci ze záznamů, které se našly, a ta bouřka je důležitá.“

U tvé matky, Howarde, byl při porodu jeden wrightsvillský lékař, nějaký doktor Southbridge, a když ses narodil a ty i tvoje matka jste byli v pořádku, doktor se ve své bryčce vypravil zpátky do města uprostřed té nejhorší bouřky. Cestou se jeho kůň nejspíš splasil po nějakém zablesknutí, protože koně, doktora Southbridge i bryčku pak našli na dně jedné rokle blízko u silnice. Bryčka byla rozbitá, kůň měl zlomené dvě nohy a doktor rozdrčený hrudník – našli ho už mrtvého. Neměl tedy možnost zaregistrovat tvé narození na radnici. Detektivní kancelář se domnívá, že to byl jeden z důvodů pro to, co tvoji rodiče udělali. Zřejmě cítili, že jsou příliš chudí na to, aby tě jaksepatří vychovali – žádné jiné děti neměli – a když se dověděli o neštěstí doktora Southbridge, uvědomili si, že neměl čas tvé narození zaregistrovat, a viděli v tom příležitost svěřit tě do péče někomu v lepším postavení, kdo tedy neměl možnost vystopovat tvůj původ zpátky k nim.

O tvém narození věděli zřejmě jenom oni a doktor Southbridge, a ten byl mrtev.

Proč tě nechali právě na našem prahu, to už se ovšem nikdo nedoví. Pochybují, že by to nějak souviselo s námi osobně – spíš se rozhodli pro zámožně vyhlížející dům. Těm dvěma chudým farmářům se asi náš dům takový zdál.“

„Tohle může být pravda za předpokladu,“ usmál se Howard, „že to všechno dělali v zájmu malého Bezejmenného. Ale jak víš, že to neudělali prostě proto, že toho malého Bezejmenného nechtěli?“

„Howarde, mlč prosím tě a přestaň se drásat!“ vybuchla Sally. Byla hrozně ustaraná, znepokojená a dopálená na Diedricha.

Diedrich honem pokračoval: „Ti detektivové v Connhavenu to

takhle dali dohromady, protože objevili diář doktora Southbridge. Je to kapesní notes, který v pohřebním ústavu našli v doktorových šatech a uložili jej s jeho ostatními věcmi, které nakonec skončily na půdě nebožtíkova starého domu, kde jej detektivové objevili. Je v něm zápis doktorovou rukou, pořízený zřejmě ještě na farmě, zápis o narození mužského potomka farmářově ženě, datovaný shodně s datem tvého narození, Howarde, které udával lístek přišpendlený k tvé dečce, když jsem tě našel. Měl jsem ten lístek celá ta léta schovaný a ten detektiv mi tvrdí, že rukopis na tom lístku je nade vši pochybnost rukopis toho farmáře – podařilo se jim vyhrabat jeho vzor na jedné staré hypotéce. A to je, Howarde,“ uzavřel Diedrich s úlevným povzdechem, „celá ta historie. Teď si můžeš přestat lámat hlavu, kdo jsi byl,“ – zajiskřilo mu v očích – „a začít být tím, kdo jsi.“

„A to je první radostná věc, kterou jsem dnes večer od tebe slyšela, Diedsi!“ zvolala Sally. „Co kdybychom si teď všichni dali trochu kávy?“

„Počkej,“ zarazil ji Howard. „Kdo tedy jsem?“

„Kdo tedy jsi?“ Diedrich zkřivil tvář. Pak srdečně zahlaholil: „Jsi můj syn, Howard Hendrik Van Horn. Kdo bys proboha byl?“

„Já myslím, kdo jsem byl? Jak jsem se jmenoval?“

„To jsem neřekl? Jmenoval by ses Waye.“

„Waye?“

„W-a-y-e.“

„Waye.“ Howard jako by to jméno ochutnával. „Waye...“ Pak zavrtěl hlavou, jako by pro něj nemělo vůbec žádnou chuť. „Neměl jsem žádné jiné jméno?“

„Ne, synu. Nejspíš ti žádné nedali. Tu starost nechali – a to bylo rozumné – těm, kdo tě budou vychovávat. Žádné křestní jméno dítěte se aspoň v zápisníku doktora Southbridge neobjevilo.“

„Křestní jméno. Byli křesťani?“

„Copak na tom záleží?“ řekla Sally. „Křesťani, židi, mohamedáni – jsi to, jak jsi byl vychovaný. A nechme toho už!“

„Byli křesťani, synu. Jakého vyznání, to nevím.“

„A říkáš, že jsou mrtví?“

„Ano.“

„Jak zemřeli?“

„Hm... myslím, že Sally má pravdu,“ Diedrich náhle vstal. „Už jsme se o tom namluvili dost.“

„Jak zemřeli?“

Wolfertovi se leskly oči. Běhaly od Diedricha k Howardovi jako malá čiperná zvířátka.

„Asi deset let po tom, co tě nechali u mě, vypukl na jejich farmě požár. Oba při něm uhořeli.“ Diedrich si promnul obličej dost podivným gestem únavy. „Tohle mě opravdu mrzí. Bylo to ode mne hloupé.“

Howardův skelný pohled Elleryho fascinoval. Najednou ho napadlo, že je možná svědkem začátku záchvatu amnézie. To pomyšlení ho znepokojilo.

Řekl rychle: „Howarde, taková věc člověkem pochopitelně otřese a vyvede ho z míry, ale Sally měla prve pravdu. Bude nejlepší, když –“

Howard se na něj ani nepodíval. „Nezůstalo po nich něco, otče? Nějaká stará fotografie nebo něco takového?“

„Synu...“

„Odpověz mi, sakra!“

Howard byl na nohou a potácel se. Diedrichem to zřejmě otrásl. Sally mu konejšivě stiskla ruku, ale nespouštěla oči z Howarda.

„Tak tedy... po tom požáru, Howarde, nějaký příbuzný tvé matky zařídil pohřeb a odvezl si těch pár věcí, které oheň nezničil. Farma byla úplně zadlužená hypotékou –“

„Jaký příbuzný? Kdo to je? Kde ho můžu najít?“

„Není po něm ani stopy, Howarde. Brzy potom se odtud odstěhoval. Detektivní kancelář nezjistila nic o jeho pobytu.“

„Mhm,“ zamumlal Howard. A potom se zeptal vážnoucím drsným hlasem: „A kde jsou pohřbení?“

„To ti můžu povědět, synu,“ řekl Diedrich překotně. „Jsou vedle sebe na hřbitově v Přístavu věrnosti. Co abychom si teď dali tu kávu, Sally?“ zaburácel. „Mně by udělala dobře a Howard –“

Ale Howard byl na cestě z pracovny. Kráčel s očima dokořán, s rukama trochu pozdviženýma a ustavičně klopýtal. Slyšeli jeho potácivé kroky stoupat po schodech. A po chvílce bouchnutí dveří z nejhořejšího patra.

Sally byla tak podrážděná, až si Ellery pomyslel, aby z ní nevyhrklo něco nediskrétního.

„Diedsi, to bylo strašně nerozvážné! Víš přece, jak i to nejmenší citové vzrušení Howarda vykolejí!“

„Ale, miláčku,“ namítl Diedrich zkroušeně, „já myslel, že mu to prospěje, když se to doví. Vždycky po tom tak toužil.“

„Aspoň sis o tom napřed mohl promluvit se mnou!“

„Promiň, miláčku.“

„Promiň! Viděl jsi jeho obličej?“

Zmateně se podíval na svou ženu. „Sally, já ti nerozumím. Vždycky jsi zastávala názor, že by bylo dobré, kdyby se Howard dověděl o...“

Sally. Muž kterého sis vzala, je chytrý.

„Nemám sice do toho co mluvit,“ promluvil Ellery bodře, „a nikdo mě nežádal, abych přišel se svou troškou do mlýna, ale, Sally, já myslím, že pan Van Horn udělal jedinou možnou věc. Pro Howarda je to samozřejmě šok. Otráslo by to i vyrovnanější osobností. Jenže nezapomínejte, že nejasnost původu byla jedním z hlavních důvodů Howardova neštěstí. Až se z toho šoku vzpamatuje –“

Sally pochopila. Ellery to poznal ze způsobu, jak sklopila víčka a jak ovládla chvění svých rukou. Ale byla dosud ženským způsobem dopálená. Snad ještě dopálenější než dřív.

Řekla jenom: „No, možná se mýlím. Odpusť mi to, miláčku.“

A pak řekl Wolfert Van Horn něco opravdu šokujícího. Seděl až dosud předkloněný, s kostnatými koleny vystrčenými vzhůru a s trupem nakloněným daleko vpřed. Ted' se vztyčil jako čertík ve škatulce, koupací plášť se mu otevřel a odhalil jeho chlupatý a neduživý hrudník.

„Diedrichu, jaký má tohle vliv na tvoji závěť?“

Jeho bratr na něj zůstal zírat. „Na co?“

„Nikdy jsi neměl smysl pro praktické podrobnosti.“ Wolfertův hlas ted' zněl spíš kovově než kysele; ozvalo se v něm něco jako skřípání pily. „Na tvoji závěť přece! Závěť může sehrát náramně důležitou roli. V takovéhle situaci může způsobit spoustu těžkostí –“

„V takovéhle situaci? Wolfe, já si nejsem vědom žádné ‚situace‘.“

„Tobě se snad zdá všechno – normální?“ usmál se Wolfert svým

vcucnutým úsměvem. „Máš tři dědice – mě, Sally, Howarda. Howard je adoptovaný syn. Sally se teprve nedávno stala tvou manželkou –“ Ellery skutečně slyšel ironické uvozovky kolem posledního slova.

Diedrich seděl úplně klidně.

„– a jak tomu rozumím, jsme podílníci rovným dílem.“

„Wolfe, já to nechápu. O co jde?“

„Z jednoho tvého dědice se najednou vyklube člověk jménem Wayne,“ zazubil se Wolfert. „To by mohlo některým advokátům vadit.“

„Já myslím,“ ozvala se Sally, „že se půjdeme s panem Queenem projít do zahrady, Diedsi.“ Ellery už napůl vstal z křesla, ale Diedrich řekl tiše: „Nechod'te,“ a sám vstal, přistoupil k bratrovi, zůstal u něho stát a díval se na něj shůry, a jeho bratr trochu nervózně ucouvl a vycenil svůj šedivý umělý chrup.

„Nemohlo, Wolferte, a nebude. Howardova totožnost je v mé závěti patřičně potvrzená. Jeho legální jméno je Howard Hendrik Van Horn. A tím taky zůstane, ledaže by si je chtěl změnit on sám.“ Diedrich se tyčil s neobvyklou mohutností. „Já ale nechápu, Wolfe, proč s tím vůbec začínáš. Víš dobře, že nemám rád dvojsmysly. Co máš na mysli? Co za tím vlastně vězí?“

Z Wolfertových ptačích oček opět zableskl ten pekelný žár. Bratři na sebe upřeně zírali, jeden vsedě, druhý vstoje. Ellery je slyšel dýchat, Diedricha zhluboka a Wolferta jako by si opovržlivě odfrkával. Byl to jeden z těch nekonečných okamžiků vrcholné krize, o jakých se píše celé historie, a kdy zatřepetání muších křídel může uvést do pohybu lavinu. Nebo to alespoň tak vypadalo, protože se nedalo říci, že Wolfert skutečně něco ví. Byl od přírody tak záludný, že i jeho nevědomost se zdála plná jakéhosi prohnitého významu, vyzářovala z něho nepříjemná tajemství mrtvol.

Pak ten okamžik pominul a Wolfert vrzavě vstal. „Diedrichu, jsi blázen zatracená,“ řekl a odkráčel z pracovny jako strašák v pohádkovém příběhu.

Diedrich zůstal stát ve stále stejném postoji a Sally k němu přišla, stoupla si na špičky, políbila ho na tvář, pak dala Ellerymu dobrou noc očima a vyšla také ven.

„Vy ještě nechod'te, pane Queene.“

Ellery se u dveří otočil.

„Nevyšlo to tak, jak jsem čekal.“ Zaznělo to plačtivě a Diedrich se zasmál svému vlastnímu tónu a pokynul k jednomu křeslu. „Život s námi všelijak mává, vidíte? Posad'te se, pane Queene.“

Ellery zalitoval, že Howard a Sally odešli nahoru.

„Vzpomínám si, že jsem před vámi svého bratra hájil,“ pokračoval Diedrich s úšklebkem, „s odůvodněním, že je nešťastný. Zapomněl jsem se zmínit, že neštěstí mívá rádo společnost. Mimochodem, pokročil jste už nějak ve věci těch pětadvaceti tisíc dolarů?“

Ellery div nenadskočil.

„Totiž... pane Van Horne, vždyť jsem na to měl jenom čtyřicet hodin.“

Van Horn přikývl. Obešel psací stůl, posadil se za něj a začal se probírat nějakými papíry. „Laura mi řekla, že jste byl dnes odpoledne venku. Myslel jsem si...“

Zatracená Laura! pomyslel si Queen.

„Ano, jenomže...“

„Taková jednoduchá záležitost,“ poznamenal Diedrich starostlivě. „Totiž myslel jsem si, že to bude hračka...“

„Někdy ty nejjednodušší případy bývají nejtěžší,“ odpověděl Ellery.

„Pane Queene,“ řekl Diedrich pomalu, „*vy víte, kdo ty peníze vzal.*“

Ellery zamrkal. Měl zlost na sebe, na Van Horna, na Sally, na Howarda i na Wrightsville – ale hlavně na sebe. Mohl si domyslet, že muž tak prozíravý jako Diedrich se nedá obalamutit nějakým čarováním, dokonce ani čarováním vynikající queenovské kvality.

Ellery se rychle rozhodl.

Neřekl nic.

„Víte to, ale nechcete mi to povědět.“

Mohutná postava za psacím stolem se odvrátila v otáčivém křesle, jako by Diedrich náhle pocítil potřebu samoty. Ale na zádech jeho saka se objevily dlouhé pokroucené záhyby a sama jeho nehybnost prozrazovala síly, které v něm pracují.

Ellery neříkal nic.

„Musíte mít vážný důvod, proč mi to nechcete povědět.“ Náhle

vyskočil. Ale pak se jeho mohutné tělo uklidnilo a Diedrich zůstal stát s rukama sepjatýma za zády a hleděl ven do tmy.

„Velice vážný, důvod,“ opakoval.

Ellery nemohl dělat nic než sedět.

Diedrichova mocná ramena poklesla a ruce se sevřely v jakési křeči: působilo to podivně, jako smrt.

Kdyby v tomhle okamžiku Van Horna pitvali, zjistilo by se, že zemřel na pochybnosti. Neví nic a domýšlí si všechno – totiž všechno, jenom ne pravdu. U člověka, jako je Diedrich Van Horn, se tohle může podobat umírání.

Potom se postava obrátila zpátky a Ellery viděl, že ať už v Diedrichovi zemřelo cokoli, už si to rozpitval a odhodil to.

„Jsem dost starý na to,“ řekl s pochmurným úsměvem, „abych uměl poznat, kdy jsem poražen. Vy to víte, ale nechcete mi to povědět, a tím to končí. Pane Queene, pusťte celou tu věc z hlavy.“

Ellery se zmohl jen na: „Děkuju vám.“

Hovořili potom pár minut o Wrightsvillu, ale nebyla to zdařilá konverzace. Ellery při první příležitosti vstal a řekli si dobrou noc.

Ale u dveří se Ellery pojednou zastavil v půli kroku.

„Pane Van Horne!“

Diedrich se zatvářil překvapeně.

„Málem jsem zase zapomněl. Nevadilo by vám, kdybyste mi pověděl,“ řekl Ellery, „kdo proboha je ta hrozně stará paní? Ta, kterou jsem jednou viděl na zahradě a potom nahoře, jak vchází do jedné tmavé ložnice?“

„Vy chcete říct, že –“

„Nepovídejte mi,“ skočil mu Ellery rázně do řeči, „že jste o ní nikdy neslyšel. Nebo zaječím a uteču vám rovnou do noci.“

„Můj ty smutku! To vám o ní nikdo neřekl?“

„Ne, a mě to dohání k šílenství.“

Diedrich se rozesmál a nemohl přestat. Konečně si utřel oči, zatápal po Elleryho paži a vyzval ho: „Pojďte zpátky a dejte si brandy. Ta paní je moje matka.“

Nebyla v tom žádná záhada. Christina Van Hornová se blížila ke stovce let nebo spíš jejích sto let se blížilo k ní, protože Christina Van

Hornová neměla žádné ponětí o čase a v takovém stavu jako dnes byla už přes čtyřicet let – bytost uvězněná a bloudící v pustých prostorách své mysli.

„Důvod, proč se nikdo z nás o ní nezmínil,“ začal Diedrich nad sklenkou brandy, „je nejspíš v tom, že ona s námi vlastně ‚nežije‘ v obvyklém smyslu. Žije v jiném světě – ve světě mého otce. Začala se chovat podivínsky po otcově smrti, když jsme s Wolfertem byli ještě kluci. Místo aby nás vychovávala, starali jsme se my čím dál tím víc o ni. Pochází z velmi přísné rodiny holandských kalvinistů, ale když si vzala otce, žila skutečně s pekelným ohněm a po otcově smrti pokračovala v té jeho...“ Diedrich zatápal po výrazu „... jeho zuřivé zbožnosti, jako by tím vzdávala poctu jeho památce. Fyzicky je máti báječný exemplář. Doktoři žasnou nad její životní energií. Žije si naprosto nezávisle. Mezi nás se nechce míchat, dokonce ani jíst s námi nechce. Většinou si v pokoji ani nesvítí. Bibli zná skoro nazpaměť.“

Diedricha překvapilo, že Ellery viděl jeho matku na zahradě.

„Nevychází ze svého pokoje někdy celé měsíce. Je dokonale schopná starat se sama o sebe a skoro komicky trvá na svém soukromí. Nenávidí Lauru a Eileen,“ zasmál se Diedrich, „a nedovolí jim vejít do svého pokoje. Jídlo pro ni musejí nechávat na podnose přede dveřmi a stejně tak čisté prádlo a podobně. Měl byste ten její pokoj vidět, pane Queene – udržuje si tam čistotu sama. Z podlahy by se tam dalo jíst!“

„Moc rád bych se s ní setkal, pane Van Horne.“

„Opravdu?“ Diedricha to potěšilo. „Tak pojďte se mnou.“

„V tuhle hodinu?“

„Matka je noční sůva. Do půlnoci je vzhůru, většinu spánku si vynahradí ve dne. Je obdivuhodná. Ostatně, jak jsem vám říkal, čas pro ni nic neznamená.“ Cestou po schodech nahoru se Diedrich zeptal: „Viděl jste ji zblízka?“

„Ne.“

„Tak nebudte překvapen, až ji uvidíte. Máti přestala držet krok se světem ten den, co tatík umřel. Vypadla prostě z řady a zůstala stát na začátku století, zatímco všichni ostatní pokračovali dál.“



„Odpusťte, ale to zní jako byste mluvil o postavě z nějakého románu.“

„Máti by vystačila na pět románů,“ zasmál se Diedrich. „Nikdy nejela v autu, nebyla v biografu, nesáhla by na telefon, popírá existenci letadel a rádio pokládá za čarodějnictví. Vlastně si často myslím, že máti věří, že žije ve skutečném očištcí, kterému předsedá osobně Dábel.“

„Co by asi říkala televizi?“

„Na tohle bych nerad vůbec myslel!“

Našli starou paní v jejím pokoji s neotevřenou biblí na klíně.

Whistlerův obraz prabáby rodu – to byla Elleryho první myšlenka. Její tvář byla mumifikovaná, scvrklá verze tváře Diedrichovy, dosud s mocnou čelistí a s hrdými lícními kostmi, volně potaženými bledou kůží. Středem její bytosti, stejně jako bytosti Diedrichovy, byly její oči. Musely kdysi být, stejně jako oči jejího staršího syna, neobyčejně krásné. Byla oblečená do šatů z černé smuteční látky a hlavu, o které Ellery předpokládal, že je skoro lysá, měla zahalenou černým šálem. Její ruce měly jakýsi ochablý, ale samostatný život. Silné, ztuhlé, zamodralé a kloubnaté prsty se pohybovaly sice nepatrně, ale bez ustání po biblí na jejím klíně. Na stole vedle ní ležel podnos, jehož se sotva dotkla.

Bylo to, jako by se octli v jiném domě, v jiném světě, v nějakém vzdáleném čase. Pokoj nijak nesouvisel s ostatkem panského sídla. Byl chudý a starobylý, s otlučeným a velmi hrubým ručně vyrobeným nábytkem, tapety na stěnách zežloutly věkem a z háčkovaných koberečků na podlaze se vytratily skoro všechny barvy. Nebyly tam téměř žádné ozdoby. Krb byl ze zčernalých cihel, s ručně přitesanou římsou. Holandská vitrína s několika kousky otlučeného a nijak pozoruhodného majolikového nádobí stála nevhodně za širokou postelí s prohnutou pelestí.

Nikde v ničem tu nebylo nic krásného.

„V tomhle pokoji můj otec zemřel,“ vysvětlil Diedrich. „Vzal jsem prostě všechno s sebou, když jsem vybudoval tenhle dům. Máti by nikdy nebyla šťastná v něčem jiném... Máti?“

Zdálo se, že ta stará paní má z jejich návštěvy radost. Zamžourala vzhůru na svého syna a pak na Elleryho a její zvadlé rty se pootevřely

v jakémsi úsměvu. Ale vzápětí si Ellery uvědomil, že její potěšení je v podstatě potěšením kázeňského pedanta, který si chystá rákosku.

„Jdeš zase pozdě, Diedrichu!“ Její hlas byl pozoruhodně silný a hluboký, ale jaksi podivně kolísal – jako rádiový signál, který se střídavě vytrácí a zase ozývá. „Pamatuj, co ti říká otec. *Umej se, dbej na čistotu. Ukaž mi ruce!*“

Diedrich poslušně natáhl velké tlapy a stará paní se jich chopila, zamžourala na ně a obrátila je hřbety vzhůru. Při té inspekci si patrně všimla masívnosti rukou, které držela ve svých spárech, neboť její výraz zjihl, vzhlédla k Diedrichovi a řekla: „Už brzo, synu. Už brzo.“

„Co brzo, máti?“

„Budeš mužem!“ vybafla a pak se kdákavě zasmála vlastní vtipnosti. Náhle její pohled střelil po Ellerym. „Tenhle za mnou moc často nechodí, Diedrichu. Ani ta holka.“

„Myslí, že jste Howard,“ vysvětlil šeptem Van Horn. „Mimochodem, zdá se, že si není s to zapamatovat, že Sally je moje žena. Často jí říká Howardova žena – máti, tohle není Howard. Ten pán je jeden přítel.“

„Není to Howard?“ Tahle novinka ji zřejmě zarmoutila. „Přítel?“ Mžourala stále na Elleryho jako ztělesněný otazník. Náhle se zvrátila zpátky do svého houpacího křesla a prudce se rozhoupala.

„Copak, máti?“ zeptal se jí Diedrich.

Odmítla odpovédět.

„Přítel,“ řekl Diedrich znovu. „Jmenuje se –“

„Také i ten!“ vykřikla jeho matka a Ellery se zachvěl, jak byl její pohled divoký. „*Také i ten, s nímž jsem byl v přátelství, jemuž jsem důvěřoval a kterýž jídal chléb můj, pozdvihl paty proti mně!*“

Ellery se znepokojením poznal čtyřicátý první žalm. Pokládala ho omylem za Howarda a slovo „přítel“ pustilo její myšlenky ze řetězu k představě, která se Ellerymu zdála podivuhodně významná.

Stařena se přestala houpat, vyštěkla: „Jidáš!“ tónem plným jedu a znovu se dala do houpání.

„Zdá se, že jste se jí nějak znelíbil,“ řekl Van Horn rozpačitě.

„Zřejmě,“ zamumlal Ellery. „Radši půjdu. Nemá smysl ji rozčilovat.“

Diedrich se sklonil nad drobnou stoletou paní, něžně ji políbil a oba

se obrátili k odchodu.

Ale Christina Van Hornová ještě neskončila.

Houpala se s energií, která Elleryho trochu znechucovala, a vyvřískla: „*Učinili jsme smlouvu se smrtí!*“

Poslední, co Ellery uviděl, když jeho hostitel zavíral dveře, byly divoké oči drobné stařeny, z nichž na něj sršely blesky.

„Znelíbil jsem se jí dokonale,“ zasmál se Ellery. „Co myslela tím posledním šípem na rozloučenou, pane Van Horne? Připadal mi dost smrtící.“

„Je stará,“ řekl Diedrich. „Cítí, že její smrt se blíží. Nemluvila o vás, pane Queene.“

Ale když Ellery hledal cestu přes temnou zahradu k domku pro hosty, vrtalo mu hlavou, jestli ta stará paní náhodou neměla na mysli někoho docela jiného. Ty blesky z očí na rozloučenou někam mířily.

Právě když docházel k domku, začal padat jemný déšť.

Šestý den

A Ellery nemohl usnout.

Přecházel neklidně po domku. Za širokým vyhlídkovým oknem se veselil Wrightsville. Ve výčepech Doleního Města bylo jistě nabitó; ve sportovním společenském klubu se jistě pořádal sobotní ples v nedbalém gala; Sosnový háj asi poskakoval při improvizovaném džezu; Ellery skutečně viděl perlový třpyt *Horkého koutku* a *Zájezdní krčmy* Gusa Olesona na stříbrném řetízku silnice číslo 16; a solidní záře nad Výšinkou mu oznamovala, že Granjonovi, F. Henry Milknikin s chotí, dr. Emil Poffenberger s chotí, Livingstonovi a Wrightovi mají dnes večer hosty.

Wrightovi... všechno mu připadalo tak dávno, tak něžně nevinné. A to právě bylo k smíchu, poněvadž když se to dalo, nebylo to tehdy ani něžné, ani nevinné. Ellery usoudil, že jeho vzpomínky už prošly obvyklou metamorfózou, vyvolanou čarodějnou mocí času.

Nebo snad to, co nebylo něžné ani nevinné, se takové zdálo v kontrastu k současné skutečnosti?

Proti téhle teorii se však postavil zdravý rozum. Zločiny cizoložství a vyděračství nebyly určitě ohavnější než úskočná vražda.

Tak proč tedy cítil v případech Van Hornových nějaký zvláštní druh zla? Ano, zla. *Učinili jsme smlouvu se smrtí, a s peklem máme srozumění... jelikož jsme položili lež za útočiště své, a pod faleš jsme se ukryli... Zvlášť když bude tak krátké lůže, že se nebude lze natáhnouti, a přikrytí tak úzké, že se v ně nelze zahalit.*

Ellery se zamračil. Izaiáš hrozil kmeni Efraim Hospodinem. Stará Christina špatně citovala Písmo. *Nebo jako na hoře Perazim povstane Hospodin, jako v údolí Gabaon hněvati se bude, aby dělal dílo své, neobyčejné dílo své, aby vykonal skutek svůj, neobyčejný skutek svůj.*

Ellery měl nanejvýš popuzující pocit, že se snaží uchopit cosi stejně nehmatatelného jako kluzkého. Nic nedávalo smysl.

Je na tom stejně špatně jako ta mumifikovaná stařena ve svém hrobě vedle v domě.

Odložil bibli, kterou našel na polici s knihami, a obrátil se ke svému vyčítavému psacímu stroji.

Po dvou hodinách si přečetl, co naklepal. Byl to samý štěr. Dvě stránky a jedenáct řádek třetí stránky, s četným přeškrtaváním, řadou x a s trojnásobnými změnami slova, a nic v tom nezpívalo. Na jednom místě, kde chtěl napsat *Sanborn*, napsal ve skutečnosti *Vanhorn*. Jeho hrdinka, která byla až dosud rozumně emancipovaná na dvou stech a šesti stránkách, se náhle proměnila v postarší skautskou vedoucí děvčat.

Ellery roztrhal práci dvou hodin, přikryl psací stroj, nacpal si dýmku, nalil si skotskou a vyšel ven na otevřenou verandu.

Už lilo jako z konve. Bazén vypadal jako měsíc a zahrada se proměnila v černou mycí houbu. Ale pod stříškou verandy bylo sucho, takže si Ellery sedl do bambusového křesla s vyplétaným sedadlem a pozoroval útok lijáku.

Viděl odtud vodní bombardování severní terasy velkého domu a dlouho se oddával prostému pozorování jen proto, aby rozptýlil svůj neklid. Dům byl černý jako jeho myšlenky. Jestli ta stará žena je ještě vzhůru, tak u sebe zhasla světlo. Napadlo ho, jestli také nesedí ve tmě jako on, a co si tak může myslet...

Jak dlouho Ellery takhle seděl, to nedokázal povědět. Ale když se to stalo, stál najednou na nohou a dýmka ležela v rozsypaném popelu na zemi vedle prázdné sklenky.

Usnul a najednou ho něco zburcovalo.

Pořád ještě přšelo, zahrada se proměnila v bažinu. Ellery si vzdáleně vzpomínal na jakési zahřmění.

Ale pak to uslyšel znovu, přes hukot deště.

Nebylo to žádné zahřmění.

Bylo to túrování automobilového motoru.

Nějaký vůz vyjížděl kolem velkého domu, od jihu, ve směru Van Hornovy garáže.

A teď se objevil.

Byl to Howardův roadster.

Někdo se snažil zahřát studený motor krátkým podupáváním na plynový pedál při sešlápnuté spojce. Ať je to kdo chce, pomyslel si Ellery, moc toho o autech neví. Ať je to kdo chce. Určitě to je Howard.

Howard

Když vůz vyjel napůl na krytou příjezdovku u vchodu do domu, motor zhasl.

Howard.

Ellery uslyšel náhlé zakňučení startéru. Motor se nerozběhl a startér po chvíli přestal kňučet. Ellery zaslechl, jak se otevřely dveře roadsteru a jak někdo vyskočil na štěrk příjezdovky. Nějaká tmavá postava rychle obešla kapotu a zdvihla ji. Za okamžik se objevil úzký paprsek a zatápal v motoru.

Byl to skutečně Howard. Nemohlo dojít k omylu, byl to jeho dlouhý trenčkot a klobouk se širokou střechou, jaký Howard rád nosil.

Kam se to chystá? V rychlých pohybech postavy ozářené reflektory auta bylo něco šíleného. Kam se to chystá Howard tak pozdě v noci, v prudkém lijáku, s tak šíleným spěchem?

Ellerymu náhle vytanul před očima Howardův obličej, jak ho viděl před několika málo hodinami: ta sevřená ústa, ty skelně zírající oči, bušení tamtamu ve skrání, když jeho otec líčil, co objevila ta connhavenská detektivní agentura. Vzpomněl si na jeho klopýtání z pracovny, na jeho kolísavé kroky stoupající k ateliéru. *Třeba jsem svědkem začátku dalšího záchvatu amnézie...*

Ellery se vrhl do domku a nezdržoval se rozsvěcením. Najít plášť mu netrvalo víc než patnáct vteřin, a když zase vyběhl, v běhu se navlékal do rukávů. Ale motor už řval, kapota byla zavřená a roadster se rozjížděl.

Ellery běžel louž nelouž přes zahradu a už už otevíral ústa, aby vykřikl. Ale neudělal to, nemělo to smysl. Howard by ho stejně neslyšel v hukotu motoru a bouřky a světla reflektorů už zahýbala na odkrytou vozovku.

Ellery přímo letěl.

Doufal jen, že v některém voze v garáži budou klíčky u zapalování. První vůz... Klíčky tam jsou!

Ellery blahořečil Sally, když vyrážel v jejím otevřeném autě z garáže.

Byl už navlhlý cestou od domku, ale po deseti vteřinách za volantem promokl od hlavy k patě. Střecha vozu byla dole, a tak se

pokusil najít tlačítko, které by ji zvedlo. Za několik okamžiků se vzdal toho pokusu, už na tom stejně nezáleželo, nemohl už promoknout víc a stav klikací se vozovky vyžadoval soustředěnou pozornost.

Nikde před sebou neviděl žádnou známku Howardova roadsteru. Zastavil smykem těsně za výjezdem ze soukromé vozovky, na Severní výšině, připravený okamžitě zahrnout tím či oním směrem.

Vpravo, směrem na Výšinku, nebylo vidět nic.

Ale vlevo, směrem k severu, mizela v dálce zadní světla.

Ellery prudce strhl Sallyin vůz vlevo a šlápl na plyn.

Napřed si myslel, že Howard míří k horám, k Mahagoniím, možná k jezeru Quetonokis, které znamenalo pokání, nebo k Farizejskému jezeru, kde došlo k původnímu hříchu. Howarda možná v záchvatu amnézie žene jakési temné nutkání zpátky ke scéně emocionální krize. Což ovšem platí jen tehdy, jestli zahlédl opravdu zadní světla jeho vozu. Jestli ne, jestli Howard zahrnul po Severní výšině k jihu a mířil do města, ztratil se Ellerymu nadobro.

Ellery sešlápl plyn ještě víc.

Při rychlosti pětasedesáti mil začal ta světla dohánět.

Jestli zjistím, že je to vůz nějakého opilce ze severu státu, až vedle něho dostanu smyk a skončím svou dráhu mateřské chůvy v márnici, pomyslel si, dostanu, co mi patří.

Proudy deště mu chrstaly po nose. Ve střevících měl tak mokro, že mu pravá noha ustavičně klouzala z plynu.

Ale vzdálenost mezi vozy se zmenšovala, dokonce s velkou rychlostí, a najednou uviděl, jak se před ním rozzářila brzdová světla, a sám také dupl na brzdu. Proč ten vůz zpomaluje?

Signál na křižovatce mu to zodpověděl ve chvíli, kde vůz před ním zahrnul ostře vlevo. Na okamžik se octl v reflektorech jeho vlastního vozu a Ellery poznal, že je to opravdu Howardův roadster. Ten však vzápětí zmizel ve tmě.

Ellery ve tmě a v dešti přehlédl silniční ukazatel. Ale nalevo byl západ, což znamenalo, že objíždějí Wrightsville. Udržoval tedy mezi sebou a červeným světlem neměnnou vzdálenost. Howard zvolnil na pouhých pětadvacet mil za hodinu – další hádanka – ale Ellerymu to aspoň umožnilo vypnout dálkové reflektory, aby nebyl tak nápadný.

Takže Howard nejede k žádnému z jezer.

Kam tedy?

Nebo Howard sám neví?

Elleryho napadlo, že poprvé nepovažuje svůj výlet do Wrightsvillu za zbytečný. Najednou mu bylo jasné, proč Howard zpomalil. Určitě něco hledá.

Potom zadní světla roadsteru zmizela podruhé. Takže to Howard našel. Ellery to našel chvíli po něm.

Bylo to rozcestí. Na rozcestí byl malý místní ukazatel cesty a na něm stálo:

PŘÍSTAV VĚRNOSTI

2 míle

Odbočka byla hlinitá vozovka, která se za chvíli proměnila v hluboké a přilnavé bláto.

Nejenom lnula ke kolům, celá vozovka se zdvihala a kličkovala jako liška na útěku. Po třiceti vteřinách ztratil Ellery Howarda z dohledu.

Queen začal klít a funěl jako velryba, protože měl s vozem plné ruce práce.

Tachometr poklesl na 18, pak na 14 a nakonec na 9 mil za hodinu.

Svíral zarytě volant a nedbal už, jestli Howarda chytne nebo ne. Na sedadle měl jezírko a při každém řazení rychlosti to šplouchalo. Po zádech mu stékaly studené potůčky. Dávno už znovu rozsvítil dálkové reflektory, ale neviděl nic jiného než nekonečnou pruhovanou clonu deště a mokrých stromů po obou stranách. Minul pár ubohých stavení, krčících se u cesty.

Minul také Howardův roadster, dřív než si uvědomil, co to je.

Nebylo tam žádné městečko. Bylo to méně než dvě míle od rozcestí. Proč zastavil Howard právě tady, v samém středu nicoty?

Třeba lidé postižení ztrátou paměti mají svou vlastní logiku. Ha-ha.

Howard nejenom zastavil, otočil roadster tak, že teď směřoval předkem k jihu.

Ellery tedy na úzké cestě donutil otevřený vůz couváním a popojížděním, aby také směřoval k jihu. Přiměl prokluzující kola k zastavení nějakých pětadvacet kroků od roadsteru, vypnul

zapalováními reflektory a vylezl z vozu.

Okamžitě zapadl do bláta až po ozdobné jazyky svých sportovních polobotek.

V roadsteru Howard nebyl.

Ellery si sedl na jeho stupátko a unaveně si mnul zmáčený obličej zmáčenou rukou. Kde k čertu je ten Howard?

Ne že by na tom záleželo. Teď nezáleželo na ničem jiném než na jisté nedosažitelné rozkoši, totiž na vaně s horkou vodou a na suchém oblečení. Ale jen tak z vědeckého zájmu: kam se Howard poděl? Aha, stopy kroků!

Jenže v tomhle blátě by všechny stopy zmizely stejně jako v moři.

A Ellery ostatně neměl baterku.

No co, pomyslel si, pár minut tady počkám. Jestli se zatím Howard neukáže, vzal to d'as. Není tu nic vidět. Měsíc nesvítí...

Z přísného zvyku však vstal, i když nerad, otevřel dveře roadsteru a zašmátral po palubní desce.

Právě když objevil, že si Howard odnesl klíčky, uviděl to světýlko.

Bylo to plaché světýlko, poskakovalo a dělalo pukrlata a na krátké okamžiky mizelo docela. Ale vždycky se zase znovu objevilo. Na chvílku se pak zastavilo, potom znovu poskočilo a udělalo pukrle, znovu zmizelo a objevilo se zase o pár kroků dál.

Provádělo tyhle kejkle hodně daleko, ne vpředu či vzadu na blátivé silnici, nýbrž stranou od roadsteru.

Že by tam bylo nějaké pole?

Občas se světýlko drželo těsně u země. A někdy zase bylo ve výši pasu muže. Pak se ustálilo na delší chvíli a Ellery zahlédl temnou masu vrcholící širokým kloboukem.

Howard si svítí baterkou!

Ellery se brodil blátem kolem roadsteru s rukama vztaženýma před sebe. V přihrádce palubní desky vozu, kterým přijel, byla pravděpodobně baterka, jenže dojít pro ni mohlo znamenat, že by mu něco ušlo. A navíc tu ještě byla možnost, že světlo by Howarda zaplašilo.

Elleryho ruce nahmataly za roadsterem nějakou mokrou kamennou zídku. Ta mu sahala do pasu. Přehoupl se přes ni a přistál parádně v nějakém trnitém křoví.

V tomhle okamžiku zahrnul Queen do svého proklínání dokonce i nebesa.

Potom však, poněvadž byl v jádře úplný nezmar, se vymotal z obětí trnitých šlahounů a pustil se tápavě a klopýtavě za světýlkem.

To místo bylo naprosto nevyzpytatelné. Ellery poznal, že vystupuje na malé kopečky a sklouzává dolů na druhé straně. Narážel do nějakých tvrdých a mokrých předmětů. Přes jeden z nich upadl a zjistil, že leží na zemi zarostlé býlím. A občas se mu do cesty přিপletl nějaký strom, se kterým se obvykle nejdřív setkal nosem.

Byl to snad nejzáhadnější terén, po jakém se kdy pokoušel chodit ve tmě, plný pastí pro nohy. Chůzi mu obzvlášť ztěžovala nutnost nespouštět ani na okamžik z očí to světýlko. Kdyby tak to zatracené světýlko zůstalo stát na jednom místě! Jenže ono se pořád trhaně pohybovalo v jakémsi tanci. Ellery ke svému svrchovanému podráždění zjistil, že se k tomu světlu nijak nepřibližuje.

Tancovalo v dálce jako bludička, lákající nešťastné poutníky do léčky, a nebylo ani o chloupek blíž.

Poutníkova špička nohy se do čehosi zachytila a on upadl podruhé. Ale tentokrát se při pádu stalo něco s jeho hlavou. Uletěla mu rovnou z krku, vybuchla plamennou explozí a on určitě zemřel, poněvadž všechno zmizelo – déšť i chlad i Howard i tančící světýlko, prostě všechno.

Nejspíš ho zachránila Prozřetelnost, kterou předtím proklínal, aby ho zahanbila svou dobrotivostí, neboť když Ellery otevřel oči, světlo nebylo víc než deset kroků od místa, kde ležel. A namouduši! To světlo, které se teď ustálilo, držela postava v trenčkotu a se širákem na hlavě, tedy Howard. Osvětlení stačilo k tomu, aby Ellery poznal, na čem leží, oč zakopl a co ho udeřilo do hlavy.

Zakopl o pravoúhlý kopeček zarostlý býlím, v jehož hlavách stál mramorový sloupek s kamennou holubicí.

To ta holubice ho udeřila do spánku, a zatímco ležel omráčený, Howard obešel zhruba kruh a našel pouze pár kroků od ležícího Elleryho ty hroby, které hledal. Byli v Přístavu věrnosti, na hřbitově.

Ellery se zvedl na kolena. Mezi ním a Howardem stál mramorový pomníček. Ale i kdyby Ellery klečel nekrytý, nehrozilo by nebezpečí,

že ho Howard uvidí – stál totiž k němu zády a byl úplně zabrán do pohledu, který mu ukazovalo světlo baterky.

Ellery se držel pomníčku neznámého a jenom pozoroval, co se bude dít.

Howard se náhle vrhl vpřed. Světlo opsalo bláznivý půlkruh. Pak se znovu ustálilo a Ellery viděl, že se Howard sehnul pro hrst bláta, bláta z jednoho hrobu.

A tím blátem teď mrštil se satanskou energií přímo proti širokému náhrobnímu kamenu.

A znovu se sklonil, světlo znovu zakroužilo, znovu se ustálilo a Howard znovu hodil hrst bláta.

Ellerymu to připadalo jako přísné logické rozuzlení celé té noční mýry: člověk jede míle autem v bičujícím lijáku noční tmou, aby mohl házet bláto na široký náhrobní kámen. A když se baterka snesla na zem a její paprsky se zaměřily na blátem potřísněný náhrobek a Howard vytáhl z kapsy trenčkotu dláto a palici a skočil k náhrobku, aby mu zasadil prudké rány, od kterých pršely čárky, tečky a vykřičníky mezi kurzívou deště v okolní tmě... i to se zdálo přirozenou činností sochaře tápajícího po konečné podobě Neznáma.

Ellery přišel k sobě na temném hřbitově. Howard byl pryč.

Zbylo z něho jenom světýlko, které se pomalu vzdalovalo směrem k hliněné cestě. A když Ellery vstal, zmizelo i to světýlko.

Chvilí poté uslyšel tlumený řev motoru roadsteru. A potom se vytratil i ten. Elleryho překvapilo, že přestalo pršet.

Opřel se ve tmě o sloupek s mramorovou holubicí. Na sledování Howarda už bylo příliš pozdě.

Ale i kdyby to byl ještě stihl, nerozjel by se za ním. Ani duchové všech nebožtíků, ležících pod jeho promoklým nohama, by jej neodtáhli ze svého pohřebiště. Něco ještě musí udělat a za tím účelem by tady v případě potřeby stál třeba do svítání. Možná, že se ukáže měsíc.

Rozepjal si mechanicky mokrý svrchník a zašmátral zablácenými prsty v kapsách saka po pouzdru na cigarety. Bylo stříbrné a jeho obsah se jistě nenamočil. Našel je, otevřel, vytáhl si suchou cigaretu, strčil si ji mezi rty, vrátil pouzdro do kapsy a zatápal po zapalovači...

Zapalovač!

Držel zapalovač v ruce a chránil plamínek v misce dlaní, už když přeskakoval tři kopečky k místu, kde Howard vymítal svého démona. Tam zůstal stát.

Bylo nutné, aby se sklonil až k zemi. Ten náhrobek byl totiž nejubožejší z ubohých, žalostný pomníček z měkkého a drolivého kamene, ne vyšší než obrůstající býlí, ale široký přes dva hroby, nahoře zaoblený a uprostřed rozčísnutý jako desky Mojžíšovy. Počasím a vlastní ubohostí chátal ten kámen počestně, ale sochařovo dláto mu teď zasadilo poslední surové rány, takže se hroutil nad oběma hroby jako zavražděná věc.

Některá písmena na něm padla za oběť zuřivému dlátu. Co zbývalo, dalo se těžko přečíst. Ellery postřehl nějaké číslice, data narození a úmrtí, ale ta byla nečitelná. Taky tam bývalo nějaké motto, o němž Ellery po trpělivém zkoumání rozhodl, že původně znělo: CO BŮH SPOJIL. Nebyla však žádná pochybnost o jménech pochovaných. Přes vršek náhrobního kamene se kostrbatými, ale zřetelnými velkými literami táhl nápis:

ÁRÓN A MATTIE WAYE

Ellery zajel s otevřeným vozem do Van Hornovy garáže a bez překvapení zaparkoval vedle Howardova roadsteru. Nicméně se mu ulevilo. Rozhodl se, že Howard může počkat, a rozběhl se kolem velkého domu k domku pro hosty.

Nechal své blátem ztuhlé svrchní oblečení na verandě, ostatek ze sebe shodil cestou do koupelny a napařoval si tam kůži pod sprchou, dokud mu ztuhlost chladem nevyprchala z kostí a svaly opět nezvláčnely. Rychle se vyfrotýroval, oblékl se do čistých a suchých šatů, zastavil se v obývacím pokoji, jen co si tam našel baterku a lokl si skotské, a pak se pustil řádnoucí tmou k domu.

Vystoupil tiše nahoru kolem spících dveří. Nikde se nesvítilo. Kráčel opatrně, tápal po cestě, baterku nerozsvěcel. Na nejhořejším odpočívadle ji však rozsvítil. Řádka slabých blátivých stop na tmavém koberci vedla od schodiště k Howardově ložnici. A dveře do ložnice byly napůl otevřené.

Ellery se v nich zastavil.

Stopy bláta se klikatily k posteli. Na posteli ležel oblečený Howard a spal.

Ani se nenamáhal sundat si trenčkot.

Jeho promoklý klobouk trůnil v kaluži vody na polštáři.

Ellery zavřel dveře a zasunul zástrčku.

Zatáhl žaluzie.

Potom rozsvítil.

„Howarde!“

Šťouchl do spáče.

„Howarde!“

Howard zachroptěl cosi nesrozumitelného, převalil se s hlavou zvrácenou nazad a chrápal. Byl ve stavu jakési strnulosti. Ellery do něho přestal šťouchat.

Radši ho napřed svléknu z těch šatů, pomyslel si, nebo ještě chytí zápal plic.

Rozepnul mokrý trenčkot. Látka byla nepromokavá, takže podšívka zůstala suchá. Ellery tahal, až stáhl jeden rukáv, a potom se mu podařilo dostatečně nadzvednout Howardovo těžké tělo, aby trenčkot uvolnil a stáhl rukáv s druhé paže. Zul potom Howardovi boty i ponožky, svlékl mu kalhoty, zabláčené a promoklé až ke kolenům, použil pokrývky jako ručníku a vytřel Howardovi nohy do sucha – postel byla stejně celá rozválená.

Pak si vzal do práce Howardovu hlavu.

Při masáži se Howard zavrtěl.

„Howarde?“

Howard se začal zmítat, jako by s něčím zápasil. Sténal. Ale neprobudil se. A když ho Ellery celého osušil, upadl znovu do spánku podobného komatu. Ellery se napřímil a zamračil se. Pak uviděl na prádelníku to, co hledal, a došel pro láhev whisky.

Howard otevřel oči.

„Ellery.“

Oči měl podlité krví a lesklé.

Zahrnul pohledem postel, své vlastní polosvlečené tělo i mokré zabláčené šatstvo na podlaze.

„Ellery?“

Zatvářil se zmateně. A pak najednou vyděšeně. Sevřel Ellerymu paži.

„Co se stalo?“ Měl těžký jazyk, vyslovil to namáhavě.

„To mi pověz ty, Howarde.“

„Došlo k tomu, ne? Nebo ne?“

Ellery pokrčil rameny. „K něčemu došlo, Howarde. Na co se pamatuješ naposledy?“

„Jak jsem přišel nahoru z pracovny. Jak jsem se chvíli poflakoval kolem.“

„Ano, to vím. Ale potom?“

Howard stiskl pevně víčka. Pak zavrtěl hlavou. „Nepamatuju se.“

„Přišel jsi nahoru z pracovny, chvíli ses poflakoval kolem –“

„Kde?“

„Kde?“

„Aha, na to se ty ptáš,“ zasmál se Howard zmateně. „Co to se mnou je? Poflakoval jsem se tamhle po ateliéru.“

„Po ateliéru. A potom – nic?“

„Ani poněti. Pusto a prázdno, Ellery. Zrovna tak jako...“ Zarazil se.

Ellery přikývl. „Jako v těch jiných případech, co?“

Howard se vyhoupl nahýma nohama z postele. Roztrásl se. Ellery vytáhl z postele spodní pokrývku a přehodil mu ji přes stehna.

„Je ještě tma.“ Howard zvýšil hlas. „Nebo je to jiná noc?“

„Ne, pořád ta stejná noc. To, co z ní zbývá.“

„Další záchvat. Co jsem prováděl?“

Ellery ho zkoumavě pozoroval. „Někam jsem šel. Kam jsem šel? Viděl jsi to? Sledoval jsi mě? Jenže ty jsi suchý!“

„Sledoval jsem tě, Howarde. Převlékl jsem se.“

„Co jsem prováděl?“

„Počkej! Zabal si nohy do té pokrývky a já ti to povím – určitě si nic nepamatuješ?“

„Vůbec nic! Co jsem dělal?“ Ellery mu to pověděl.

Když skončil, Howard potřásl hlavou, jako by si ji chtěl provětrat. Poškrabal se ve vlasech, promnul si zátylek, zatahal se za nos, zmateně se zahleděl na zabláčené šatstvo na podlaze.

„Opravdu si z toho nic nepamatuješ?“

„Ne.“

Howard k Ellerymu vzhledl.

„Těžko tomu můžu uvěřit.“ Pak odvrátil pohled. „Zvlášť tomu, že jsem...“

Ellery zdvihl trenčkot a zalovil v jedné jeho kapse.

Když Howard uviděl dláto a palici, zbledl jako stěna.

Pak slezl z postele a začal bos přecházet po ložnici.

„Jestli jsem byl schopen tohohle, tak jsem schopen všeho,“ mumlal vzrušeně. „Bůhví, co jsem při těch ostatních záchvatech vyváděl. Nemám právo pobíhat volně po světě!“

„Howarde.“ Ellery se spustil do lenošky u postele. „Nikomus jsi neublížil.“

„Ale proč? Proč jsem znesvětil jejich hroby?“

„Šok ze zjištění, kdo jsi, tě teď znovu vykojil, protože jsi měl předtím celý život z toho odhalení hrůzu. V tom stavu ztráty paměti jsi projevil hluboký odpor, strach a nenávisť, jaké jsi zřejmě vždycky pociťoval vůči rodičům, kteří tě zavrhl... Beru to ovšem z psychologické stránky.“

„Žádné nenávisti si nejsem vědom!“

„Ovšemže ne.“

„Nejsem si vědom, že bych kdy nějakou cítil!“

„Ne vědomě.“

Howard zůstal stát ve dveřích do vedlejšího ateliéru. Pár vteřin upřeně zíral do té tmavé místnosti. Potom vešel dovnitř a Ellery slyšel, jak se tam pohybuje. Za chvíli kroky ustaly a rozsvítilo se tam.

„Ellery, pojď sem!“

„Neměl by sis vzít něco na nohy?“ Ellery se namáhavě zvedal z lenošky.

„Čert vzal moje nohy! Pojď sem!“

Howard stál vedle modelovacího stojanu. Na stojanu byla plastelínová figurka vousatého Jupitera.

„Co je?“ zeptal se Ellery zvědavě.

„Říkal jsem ti, že jsem se tady večer poflakoval, když jsem přišel nahoru z pracovny. A tohle je jedna z věcí, které jsem udělal.“

„Ten Jupiter?“

„Ne, ne. Myslím tohle.“ Howard ukázal na podstavec modelu. Někaký ostrý nástroj tam do plastelíny vyryl:

H. H. WAYE

„Na to se pamatuješ, žes to udělal?“

„Určitě! A dokonce se pamatuju proč.“ Howard se řezavě zasmál. „Chtěl jsem vidět, jak se vyjímá moje pravé jméno. Vždycky jsem svoje výtvary podepisoval *H. H. Van Horn*. Musel jsem i teď užít stejné iniciály – nedali mi žádné první ani prostřední jméno. Ale to *Waye* bylo moje. A víš co?“

„Co, Howarde?“

„*Mně se to líbilo.*“

„Líbilo se ti to?“

„Líbilo. A pořád se mi to líbí. Tam dole, když otec to jméno poprvé vyslovil, mi to napřed nic neříkalo. Ale potom, jakmile jsem přišel sem nahoru, nějak mi to jméno přirostlo k srdci. Podívej!“ Howard odběhl ke zdi a ukázal na řadu skic připíchnutých na kreslicí prkno. „Líbilo se mi tak, že jsem se podepsal *H. H. Waye* na všechny náčrtky, které jsem zatím pro galerii udělal. A div jsem se nerozhodl vzít si to za své umělecké jméno. Ellery, bylo by se mi tak líbilo, kdybych své rodiče nenáviděl?“

„Vědomě? To je docela možné! Abys tu svoji nenávist zatajil sám před sebou, Howarde.“

„Zamiluju se do jména svých rodičů a pak se mi zatmí v hlavě a jednu deset mil v lijáku, abych jim naplival na hroby?“ Howard klesl na židli a jaksí zešedl. „Takže z toho plyne tenhle závěr,“ řekl po chvíli. „Když jsem v normálním stavu, jsem jeden člověk. Ale když se mi zatmí v hlavě, stane se ze mě někdo jiný. Při vědomí jsem docela dobrý. V záchvatu amnézie jsem něco jako maniak nebo ďábel. Doktor Jekyll a pan Hyde!“

„Zase to dramatizuješ.“

„Myslíš? Rozbít náhrobní kámen svých rodičů je sotva rozumný čin. Je to hanebnost. Víš stejně dobře jako já, že bez ohledu na to, jak se jednotlivé kultury od sebe liší, mají všechny společnou úctu k rodičům. Ať už se tomu říká uctívání předků nebo cti otce svého i

matku svou!“

„Howarde, běž si radši lehnout.“

„Když můžu zneuctít hroby svých rodičů, proč bych nemohl spáchat vraždu? Znásilnění? Žhářství?“

„Howarde, moc mluvíš. Běž si lehnout!“

Ale Howard křečovitě sevřel Ellerymu ruku. „Pomoz mi! Dávej na mě pozor! Neopouštěj mě!“ Měl vyděšené oči.

Přenesl svou oddanost z Diedricha na mne. Vidí teď otce ve mně.

Ellery nějak dostal Howarda do postele. Zůstal u něho, dokud Howard neupadl do vyčerpaného spánku.

Potom se doplahočil dolů a ven z domu a strávil příšernou hodinu v garáži odstraňováním bláta ze Sallyina vozu i z roadsteru.

Nedělní ráno už nahlíželo okny domku pro hosty, když se Ellery svalil do postele.

Sedmý den

A sedmého dne odpočíval po vši té práci, kterou neudělal, jmenovitě na svém románu, a pokoušel se myslet na jistého nakladatele a na to, jak ten muž bude s nelibostí mávat smlouvou.

Ale udělal dost práce v záležitosti jistého psaní, i když ne psaní vyžadovaného jeho závazkem, a teď se provinile kochal skončením té záležitosti. Byl v kostele.

Zatím neměl ani zdání, jaké souvislosti mělo tohle všechno nabýt. Pro ten den mu stačilo kázání důstojného pána Chicheringa u sv. Pavla v Rokli, jehož hlas zněl jako hlas prorokův – burácel uměřeně, neboť zněl v kostele ortodoxnější větve anglikánské církve, ale duch kázání byl Jeremiášův, soudil a nabádal a kvílel: „*Vnitřnosti mé zkormouceny jsou, srdce mé vadne ve mně; vykřikuje ve mně srdce mé!*“ což bylo slyšet až do poslední lavice. „*Duše má nemůže se utišiti. Všecek okršlek zemský bude zpustošen... Trýzní se duše má pro to mordování,*“ při čemž se Howard málem vytratil a Wolfert se šklebil a Sally zavřela oči, kdežto Diedrich seděl tiše a tvářil se sveřepě. Ale důstojný pán Chichering po shrnutí svého kázání bez varování opustil Jeremiáše, aby v evangeliu sv. Lukáše – kapitola 6, verš 38 – načal nový text: „*Dávejte, a budeť vám dáno. Míru dobrou, natlačenou a setřesenou a překypující dají v lůno vaše; touž zajisté měrou, kterouž měříte, bude vám zase odměřeno.*“ Brzy se totiž ukázalo, že jistý člen chrámové správy daroval pro presbytář nový svatostánek, jelikož dosavadní svatostánek byl hrozně opotřebovaný, a dále se ukázalo, že tento štědrý služebník Páně nese dobře známé jméno – „říkám dobře známé nikoli ve světském smyslu, ačkoli i v něm,“ burácel muzikálně páter Chichering, „nýbrž v očích Otce nebeského, neboť tento bohobojný křesťan vykonal svůj dobrý skutek ne skládáním sobě pokladů na zemi... nebo spíš skládal sobě poklady na zemi, poněvadž jak jinak by mohl v souladu s Kázáním na hoře vykonat to, co vykonal, že totiž složil sobě poklady v nebi, kdež ani mol ani rez nekazí? A já myslím, že dobrý Pán mi odpustí, když zatroubím v trubku a oznámím vám, že náš dobročinný bratr v Kristu je Diedrich Van Horn!“ Načež shromáždění věřících zašumělo, natahovalo krky a

usmívalo se na služebníka Páně, jenž se příkrčil v lavici Van Hornových a loupal očima po svém faráři bez jakékoli pokory. Tato epizodka však posloužila k rozptýlení chmur vyvolaných předchozí farářovou jeremiádou. Závěrečný chorál přímo zahřměl a po skončení bohoslužby se všichni cítili mocně duchovně povzneseni.

I Ellery odcházel od sv. Pavla v Rokli v povznesené náladě.

Ostatek dne byl rovněž věnován dobrým skutkům, jako byl pečený krocán s kaštanovou a drůbkovou nádivkou *á la Laura*, kandované jamy, suflé s citrónovou zmrzlinou a tak dále. A po obědě byl puštěn Mendelssohnův *Eliáš*, který zanechal Sally slavnostně vážnou a Diedricha vzrušeného. Howard koupil novou desku s touto skladbou už před několika týdny a Ellery od něho pokládal za taktické, že si její první přehrání ponechal na dnešek, kdy každý ze svých tajných důvodů cítil potřebu zpytovat svědomí. A pak přišel společenský večer v nejlepší wrightsvillské tradici – rozesmáté dámy a dobrotiví pánové, kteří ovládali konverzační klišé a občas dokonce řekli něco zajímavého. Ellery se s nikým z nich nikdy předtím nesetkal, za což byl – z nejasné příčiny – povděčen.

Den dokonce i příjemně skončil. Nedělní večery ve Wrightsvillu končí časně. V půl dvanácté už všichni odešli a Ellery byl o půlnoci v posteli.

Ležel ve tmě a myslel na to, jak krásně se všichni celý den chovali, i Howard, ba i Wolfert. Myslel na to, kolik je v lidech dvojznačnosti, a jak je jí zapotřebí pro snesitelnou existenci. A nakonec se pomodlil, aby Pán neodnímal jeho duši, dokud nedokončí ten zatracený román, při čemž si přísně poručil, že se do toho románu musí pustit s neoblomnou horlivostí hned ráno; a potom už skákal do jezera Quetonokis ve starém koupacím plášti, aby vylovil čtyři chlupaté dopisy probleskující na jílovitém dně u paty bílé nahé sochy Sally, která měla, vůbec ne absurdně, obličej Diedrichův.

V pondělí dopoledne v 10.51 psací stroj právě chrлил zuřivým tempem dobrá, čerstvě pečená slova, když se dveře domku rozletěly, Ellery nadskočil, bleskem se otočil a uviděl Sally a Howarda, jak se hrnou do dveří.

„Zase volal!“

Jako by náhle neděle vůbec neexistovala, jako by se znovu vrátila sobota v Hollisově hotelu!

Ellery se přesto zeptal: „Kdo zase volal, Sally?“

„Ten vyděrač.“

„Ten mizera nenažranej,“ přidal se Howard sklesle. „Ta proklátá svině chamtivá.“

„Zase tím šeplavým bezpohlavním hlasem?“

„Ano.“

„Povězte mi, co říkal.“

„Telefon brala Laura. Chtěl paní Van Hornovou. Vzala jsem sluchátko a on řekl: ‚Díky za peníze. Teď je na řadě druhá splátka.‘ Napřed jsem nechápala. ‚Copak jste to nedostal všechno?‘ zeptala jsem se a on odpověděl: ‚Dostal jsem pětadvacet tisíc. Teď chci víc.‘ Já na to řekla: ‚O čem to mluvíte? Vždyť jsem dostala to, co jste mi prodal –‘ (Nechtěla jsem vyslovit slovo ‚dopisy‘, protože Laura nebo Eileen mohly poslouchat), – a to je pryč. Zničeno.‘ A on na to: ‚Mám kopie.‘“

„Kopie!“ ušklíbl se Howard. „Co může dělat s kopiemi? Já bych ho poslal někam, Sally!“

„Slyšel jsi někdy o fotokopiích?“ zeptal se Ellery.

Howard se zatvářil, jako když ho někdo praští.

„Mám kopie,“ řekl ten hlas,“ pokračovala Sally bez dechu, „a ty poslouží stejně jako originály. Teď nabízím ke koupi ty kopie.““

„A dál?“

„Řekla jsem mu, že už nemám peníze. Řekla jsem mu spoustu věcí. Aspoň jsem se o to pokoušela. Jenže on mě neposlouchal.“

„Kolik tentokrát chce, Sally?“ Ellery v duchu zaúpěl, proč se lidé nevyvarují tohohle vyděšeného výrazu po katastrofě prostě tím, že si nechají poradit před ní.

„Pětadvacet tisíc dolarů. Zase!“

„Dalších pětadvacet tisíc!“ zařval Howard. „Kde máme sakra vzít dalších pětadvacet tisíc? Myslí snad, že si ty peníze tiskneme?“

„Mlč, Howarde. Sally, odpovězte to všechno.“

„Říkal, abych nechala pětadvacet tisíc dolarů v čekárně na wrightsvillském nádraží v jedné z těch samoobslužných schránek na úschovu zavazadel, které tam právě nedávno zavedli.“

„Ve které schránce?“

„V čísle 10. Řekl, že klíček bude dnes ráno v první poště, a taky v ní byl. Právě jsem pro něj doběhla k silnici do naší schránky na dopisy.“

„Byl adresovaný vám, Sally?“

„Ano.“

„Brala jste ten klíček do ruky?“

„No ano, vytáhla jsem ho z obálky a prohlédla si ho. Howard taky. To jsme neměli?“

„Asi na tom nezáleží. Tenhle ptáček je příliš opatrný na to, aby nechával otisky prstů. Máte tu obálku?“

„Já ji mám!“ Howard se pokradmo rozhlédl, než vytáhl obálku z kapsy a podal ji Ellerymu.

Byla to laciná hladká obálka, naprosto obyčejná – standardní zboží papírnických oddělení v každém americkém jednotkovém obchodě. Adresa byla napsaná na stroji. Na chlopni obálky nebylo nic. Ellery si bez komentáře strčil obálku do kapsy.

„A tady je ten klíček,“ řekla Sally.

Ellery se na ni podíval.

Sally se zarděla.

„Říkal, že se pak má položit na vršek těch schránek, nad číslo 10. A zastrčit dál z dohledu, až ke zdi.“ Stále ještě klíček nabízela. Ellery si ho nevzal.

Sally jej po chvíli ostýchavě položila na psací stůl před něj.

„Určil pro tuhle druhou splátku nějakou časovou lhůtu?“ zeptal se Ellery, jako by se nic nestalo.

Sally se dívala nevidoucíma očima vyhlídkovým oknem na Wrightsville. „Peníze musejí být v té schránce na nádraží dnes odpoledne v pět hodin, jinak prý pošle fotokopie Diedrichovi dnes večer. Diedrichovi do kanceláře, řekl mi, kde bych je nemohla zachytit.“

„V pět hodin. To znamená, že je chce vybrat v době dopravní špičky, kdy je na nádraží největší nával,“ uvažoval Ellery. „Vlaky do Slocumu, Bannocku a Connhavenu... Ten to nějak žene, co?“

„Člověk by si myslel, že mu ten vyděrač dá nějakou šanci,“ poznamenala Sally.

„Co jste od vyděrače čekala – sportovního ducha?“

„Já vím. Varoval jste nás.“ Sally se na Elleryho stále ještě nedívala.

„Nic vám nepředhazuju, Sally. Chci prostě naznačit pravděpodobný vývoj v budoucnosti.“

„V budoucnosti!“ Howard vyskočil. Ellery se zaklonil s křeslem a zvědavě k němu vzhlédl. „V jaké budoucnosti? O čem to mluvíš?“ naléhal Howard.

Teprve teď se Sally na Elleryho podívala.

„Přece si nemyslíš, že tímhle skončí?“

„Ale –!“

„Sally, neřekl nic o tom, že vám ty fotokopie dá, vidíte?“

„Ne.“

„Ale i kdyby. Mohl si od těch čtyř dopisů dát udělat deset sad kopií. Nebo rovnou sto. Možná tisíc.“

Žena a muž se na sebe němě podívali.

Nebyl to pěkný pohled a Ellery se s křeslem otočil k obloze. Náhle mu jich obou přišlo líto. Tak líto, že jim odpustil jejich stupidity a slabosti a zamyslel se nad několika vlastními. Jak se ukázalo, byl by udělal líp, kdyby zůstal objektivní, neodpouštějící a cynický, jenže Ellery byl beznadějně sentimentální, když se do něčeho zapletly jeho emoce, a ti dva byli mladí a v ošklivé kaši.

Otočil se s křeslem zpátky. Sally byla stočená ve velké lenošce v embryonální poloze a obličej si zakrývala rukama. Howard si naléval drink s výrazem naprostého soustředění.

„Tohle je teprve začátek,“ řekl jim Ellery tiše. „Vyděrač bude žádat víc. A víc. A pořád víc. Vezme si všechno, co máte, všechno, co můžete ukrást, a nakonec ty důkazy prodá Diedrichovi. Neplaťte mu. Jděte spolu za Diedrichem ještě dnes dopoledne. Povězte mu to. Všechno.“

Dokážete to, oba dva? Nebo jeden z vás?“

Sally si ještě víc zabořila obličej do dlaní. Howard zíral do sklenice whisky. Ellery si povzdechl.

„Já vím, je vám, jako byste stáli před popravčí četou. Ale to je mnohem horší než naše skutečnost. Jednou ranou –“

„Vy si myslíte, že se bojím.“ Sally spustila ruce. Předtím plakala,

ale teď byla rozzlobená, rozzlobená jako v sobotu večer, jenomže dnes dopoledne to bylo z jiného důvodu. „Říkám vám, že myslím především na Diedricha. Byla by to jeho *smrt*.“ Vyskočila z lenošky. „Je mi už jedno, co bude se mnou,“ prohlásila vášnivě tlumeným hlasem. „Chci jenom na tohle všechno zapomenout. Začít znovu. Vynahradit mu to. Určitě to dokážu. Když bude potřeba, postarám se, aby Howard někam odjel. Budu *nemilosrdná*. Ellery – vy nevíte, jak umím být nemilosrdná. Ale musím k tomu dostat šanci.“ Odvrátila se. „Možná,“ řekla zastřeně, „že nechá do příštího pokusu uplynout delší dobu. Jestli se vůbec ještě ohlásí...“

„Tahle obálka, Sally,“ poklepal si Ellery na kapsu, „byla orazítkovaná na wrightsvillské poště v 5.30 v sobotu odpoledne. *Pouhé dvě hodiny po tom co jsem mu zaplatil těch prvních pětadvacet tisíc*. To znamená, že ji musel poslat okamžitě, jak si vzal tu obálku v Uphamově hotelu. Vypadá pravděpodobně, že by nechal ‚uplynout delší dobu‘, než přijde s třetím požadavkem?“

„Třeba toho nechá vůbec!“ vzplanula Sally. „Až si uvědomí, že už nic nemáme, tak možná přestane. Třeba zatím... třeba ho zatím sklátí smrt!“

Ellery řekl: „A co ty na to, Howarde?“

„Otec se to nesmí dovědět.“ Howard hodil whisky do sebe.

„Tak tedy zaplatíte.“

„Ano!“

„Musíme,“ řekla Sally.

Ellery si propletl prsty na břicho a zeptal se: „Čím?“

Howard mrští sklenkou od whisky vši silou do krbu. Roztříštila se o cihlové obložení ve spršku třípytivých střípků.

„Jako diamanty,“ zamumlal Howard. „Kéž by to byly.“

„Sally!“ Ellery si vyplašeně poposedl. „Co chcete udělat?“

„Hned jsem zpátky,“ odpověděla Sally podivným tónem.

Na zahradě se dala do běhu. Pozorovali, jak běží kolem bazénu a přes terasu do domu.

Howard zakroutil hlavou. „Nic mi teď nehraje dohromady,“ řekl omluvně. „Mrzí mě to s tou sklenicí, Ellery. Chovám se jako kluk, co?“ Vzal si jinou sklenici a nalil si další drink. „Ať žije zločin!“

Ellery ho pozoroval, jak hází whisky do sebe.

Howard se slepě odvrátil.

Tři minuty nato se Sally objevila na terase. Ruku měla vraženou do pravé kapsy kabátku svého kostýmu. Usedlým krokem prošla přes terasu a přes zahradu, až na verandě domku pro hosty zase zrychlila a uvnitř pak za sebou zabouchla dveře.

Howard na ni vytřeštil oči.

Sally k němu vztáhla pravou ruku.

Na ní se pohupoval diamantový náhrdelník.

„Vzala jsem ho ze sejfu.“

„Tvůj náhrdelník, Sally?“

„Je můj.“

„Ale nemůžeš se přece vzdát svého náhrdelníku!“

„Jsem si jistá, že se za něj dá sehnat pětadvacet tisíc. Diedse musel stát snad sto tisíc.“ Obrátila se na Elleryho. „Chtěl byste se na něj podívat?“

„Je velkolepý, Sally.“ Ellery se ani nepohnul.

„Ano, je krásný.“ Její hlas zazněl pevně. „Dieds mi ho dal k našemu poslednímu výročí.“

„Ne,“ namítl Howard. „Ne, je to moc riskantní.“

„Howarde!“

„Určitě ho bude postrádat, Sally. Jak bys to vysvětlila?“

„Tys riskoval, abys opatřil těch prvních pětadvacet tisíc.“

„Jenže já, ne...“

„Ať jsi je sehnal, kde jsi je sehnal, je o tom někde nějaký záznam. Někaký lístek nebo něco. Určitě jsi riskoval. Teď je řada na mně. Howarde, vezmi si ho!“

Howard se zarděl. Ale náhrdelník si vzal.

Slunce proudící dovnitř vyhlídkovým oknem zachytilo jeho fasety a rozjiskřilo je. Howardova ruka se zdála být v plamenech.

„Jenomže... musí se za něj sehnat hotovost.“ zamumlal. „A já... já nevím, jak to zařídit.“

Nepraktický Howard. Závislý Howard.

„Víš moc dobře,“ poznamenal Ellery z otáčecího křesla, „že je to naprosto imbecilní.“

Howard se k němu hladově obrátil.

„Ellery, nikdy na tobě už nebudu nic chtít –“

„Mám tomu rozumět, že chceš, abych tenhle náhrdelník odnesl do zastavárny, Howarde?“

„Ty – ty se přece v takových věcech vyznáš,“ vykoktal Howard.
„Já ne.“

„Ano, a právě proto pokládám celý tenhle nápad za šílenství.“

„Ale my musíme sehnat ty peníze,“ řekla Sally tvrdě.

Ellery pokrčil rameny.

„Ellery!“ Ted’ naléhavě prosila. „Udělejte to pro mě. Jako laskavost. Je to můj náhrdelník. Beru si to na zodpovědnost. Howard má pravdu – nikdy už na vás nebudeme chtít, abyste se do téhle záležitosti zaplétal. Ať se stane cokoliv. Ale neudělal byste ještě tuhle věc?“

„Dovolte, abych se vás na něco zeptal, Sally,“ řekl Ellery důrazně.

„Proč to neuděláte vy sama?“

„Mohli by mě ve městě vidět. Dieds, nebo Wolfert, nebo někdo z jejich zaměstnanců. Jak vcházím do zastavárny nebo z ní vycházím. Vy nevíte, jak to na takovém malém městě chodí. Okamžitě by se to rozhlásilo po celém Wrightsvillu. Dieds by se o tom určitě doslechl – o to by se už někdo postaral. To vám je jistě jasné.“

A Howard se hned přidal: „A to platí i o mně, Ellery.“

Nenapadlo ho to, dokud s tím nezačala Sally. A ted’ po tom skočil

„Nebo by se o tom mohl zmínit ten zastavárník, nebo –“

Ellery vytáhl obočí.

„Řekněme si to na rovinu. Vy chcete, abych tenhle náhrdelník dal do zástavy, ale neuvedl, že je váš, Sally?“

„O to právě jde. Dieds by se nemohl dovědět –“

„Tohle nechápu. Vůbec ne.“ Ellery se tvářil zachmuřeně.
„Takovýhle náhrdelník – ten musí být ve Wrightsvillu slavný. I kdyby ho neznal zastavárník, jakmile ho uvidí někdo jiný, okamžitě –“

„Ale Dieds ho koupil v New Yorku,“ skočila mu Sally dychtivě do řeči. „A já jsem ho ještě nikde neměla. Ani doma, Ellery, když jsme měli hosty. Mám ho teprve pár měsíců. Schovávám si ho na nějakou zvláštní příležitost. Nikdo ve městě ho nezná –“

„Nebo bys ho mohl zastavit někde jinde,“ přidal se snaživce Howard.

„Na cestu mimo Wrightsville už není čas, Howarde. Vy dva si zřejmě myslíte, že cizí člověk může vkročit do zastavárny, položit na pult náhrdelník za sto tisíc a odkráčet s pětadvaceti tisíci zastavárních dolarů bez nejmenšího vyptávání. Ve městě je jenom jeden zastavárník, starý Simpson na náměstí, takže to ani nemůžu zkoušet na víc místech. Simpson bude chtít důkaz o vlastnictví zastavované věci. Nebo plnou moc majitele. Bude muset sehnat hotové peníze. A to okamžitě.“ Ellery zavrtěl hlavou. „Není to jenom stupidní. Je to skoro nemožné.“

Ale teď se na něj vrhli oba a podporovali se vzájemně ve své argumentaci s takovou rozhodností, až ho to rozladilo.

„Vždyť jste mi sám říkal, že znáte J. P. Simpsona,“ argumentovala Sally. „Z té doby, kdy jste byl ve Wrightsvillu na návštěvě u Wrightů. V případě Haightových –“

„Simpsona jsem neznal, Sally. Setkali jsme se krátce při procesu se Jimem Haightem. Byl svědkem obžaloby.“

„Ale na tebe se bude pamatovat, Ellery!“ zvolal Howard. „Jsi přece někdo. Na tebe tady ve městě nezapomněli!“

„Možná, ale ty opravdu čekáš, že Simpson bude mít pětadvacet tisíc dolarů v šuplíku?“

„Je to jeden z nejbohatších lidí ve městě,“ navázala Sally triumfálně. „Má jedno z největších kont ve Wrightsvillské národní bance. A příležitostně půjčuje velké sumy. Zrovna loni se Sidonie Glannisová dostala do strašné kaše s nějakým frajerem, který jí zamotal hlavu – šlo přitom taky o nějaké dopisy – a pak ji vydíral o bůhví kolik. Sidonie měla spoustu šperků po své matce a ty u Simpsona zastavila, aby tomu chlapovi zaplatila dřív, než dá ty dopisy Claudovi – tedy Claudovi Glannisovi, to byl Sidoniin manžel. Nevím, kolik jí Simpson dal, ale slyšela jsem, že hodně přes patnáct tisíc dolarů. Toho chlapa chytili a celá historie vyšla najevo a Claude Glannis si prostřelil hlavu, ale ještě dřív, než toho vyděrače zatkli – je teď zavřený – kdekdo ve městě o tom věděl a –“

„Proč si tedy myslíte, že se kdekdo ve městě nedoví o tomhleto?“

„Protože vy jste Ellery Queen,“ odsekla. „Stačí, když Simpsonovi řeknete, že ve Wrightsvillu vyšetřujete nějaký ohromně tajný případ, že bydlíte u Van Hornových, aby se to zamaskovalo, že sice nemůžete

prozradit jméno své klientky, ale musíte dát do zástavy její náhrdelník, zkrátka něco takového. Vidíte? Dokonce vám píšu váš dialog, Ellery. Prosím vás, udělejte to!“

Všechny rozumné buňky v Elleryho těle ho nabádaly, aby vstal, sbalil si zavazadla a ujel prvním vlakem z Wrightsvillu kamkoli jinam.

Místo toho však řekl: „Ať to dopadne jak chce, varuju vás teď oba předem, že už dál nechci mít nic společného s tímhle dětinským a nebezpečným nesmyslem. Nežádejte na mně, abych od nyníška zavíral oči před něčím, co není plná pravda. To odmítnu. – A teď mi laskavě dejte klíček od té schránky a ten náhrdelník.“

Ellery se vrátil z města krátce po jedné hodině.

Už ho vyhlíželi, protože sotva si sundal klobouk, hned se objevili ve dveřích domku pro hosty.

„Hotovo,“ prohlásil a zůstal stát, vyzýváje je svým mlčením, aby odešli.

Ale Sally vešla dál a klesla do lenošky.

„Povězte nám o tom,“ prosila. „Jak to šlo?“

„Povedlo se to, Sally.“

„Neříkala jsem vám to? Co říkal Simpson?“

„Pamatoval se na mě,“ zasmál se Ellery. „Je to skličující, jak jsou lidé lehkověrní. Zvláště ti mazaní. Pořád na to zapomínám a pokaždé, když na to zapomenu, tak se spletu... Simpson to zařídil sám od sebe, ani jsem mu skoro nemusel nic naznačovat. Předpokládá, že mám v práci něco kolosálního, ohromně tajného a ohromně důležitého. Div se nepřetrhl, jak se hrnul do spolupráce.“ Znovu se zasmál.

Sally pomalu vstala z lenošky.

„Ale ty peníze,“ připomenul Howard. „Měl jsi nějaké potíže s těmi penězi?“

„Ani v nejmenším. Simpson zamkl svůj podnik a vypravil se do banky osobně. Vrátil se s nabitou taškou.“ Ellery se obrátil k vyhlídce na Wrightsville. „Udělal to na něho náramný dojem. Ten náhrdelník, já, jeho vlastní role v něčem, v čem zřejmě vidí jakési mezinárodní souvislosti...“

A peníze jsou už na nádraží ve schránce číslo 10. Klíček je na

nejhořejší schránce, docela vzadu u zdi. Příliš vysoko, než aby si ho někdo všiml náhodou. Vyděrač to měl všechno dobře vyspekulované. Máte vy dva ponětí, jak mi asi je?“ uzavřel svou řeč Ellery.

Pak se obrátil k nim.

„Máte?“

Stáli před ním, jen se na něj dívali, sobě se pohledem vyhýbali, a po chvíli se přestali dívat i na něj.

Potom Sally pootevřela rty.

„Děkovat nemusíte,“ zarazil ji Ellery. „Vadilo by vám teď moc, kdybyste mě nechali pokračovat v práci?“

V pondělí se nepřipojil k rodině u večeře. Laura mu přinesla podnos, který poslušně vyprázdnil před jejíma očima, načež jej odnesla.

Pracoval pak dlouho do noci.

V úterý ráno ukládal právě Ellery své holicí potřeby, když na něj zavolal čísi hlas z obývacího pokoje: „Queene? Jste vzhůru?“

Ellery by nebyl víc překvapen, kdyby to byl hlas profesora Moriartyho. Šel ke dveřím v nátečnicku, dosud s břitvou v ruce.

„Doufám, že nevyrušuju.“ Wolfert Van Horn to ráno překypoval přátelstvím, horlivostí, cenil chrup a ruce měl chlapecky zabořené do kapes.

„Ne, to jste vy? Jak se máte po ránu?“

„Výborně, prostě výborně. Viděl jsem, že máte otevřené dveře, a nedalo mi to, musel jsem se přesvědčit, jestli jste vzhůru. Nesvítíl jste skoro celou noc?“

„Pracoval jsem asi do půl čtvrté.“

„To jsem si myslel!“ Wolfert se usmíval na psací stůl plný papírů. Tohle je jediný člověk, kterého jsem kdy viděl, pomyslel si Ellery, který dokáže vypadat poťouchle s očima dokořán. „Tak takhle tedy vypadá psací stůl spisovatele. Báječně, báječně! Takže jste se moc nevyspal, Queene.“

Takže my si budeme na něco hrát.

„Skoro vůbec ne,“ usmál se Ellery. „Člověk se do něčeho zabere, pane Van Horne – všechno je v něm napjaté jako natažené péro – a někdy trvá dlouho, než se to péro rozvine.“

„A já si vždycky myslel, že spisovatelé si žijí jako volní ptáci. Ale stejně jsem rád, že jste vzhůru.“

Už je to tady.

„Neviděl jsem vás od neděle. Jak se vám líbí Chichering?“

Ještě ne.

„Vážný pán, takovým vážným způsobem.“

„Ha-ha, pravda. Je zaměřen jen na věci ducha. Připomíná mi trochu mého otce,“ Wolfertův smích zněl jako odsudek, „tatík byl ovšem ortodoxní dogmatik. Děsival Diedricha i mě, až se nám klepala kolena. Ale já tady klábosím, jako by ani jeden z nás neměl nic na práci.“ Teď Wolfert ztlumil hlas, naklonil svou sekyrovitou hlavu a ťal. „Dnes jste se asi nechystal s rodinou snídat, pane Queene, že? Včera jste s námi nevečeřel a já myslel...“

Ellery odpověděl úsměvem. „Je dnes ráno na jídelním lístku něco speciálního, pane Van Horne?“

K jeho zděšení Wolfert zamrkal.

„Extra speciálního!“

„Vajíčka na benediktýnce?“

Wolfert zařval smíchy a plácl se do stehů. „Výborně! Ne, něco daleko lepšího!“

„To tedy určitě přijdu.“

„Radši vás upozorním předem. Můj bratr je divný pavouk. Nenávidí ceremonie. Když ho chce člověk přimět k proslovení nějaké řeči, aby si vzal na pomoc státní policii. Chápete?“

„Ne.“

„Tak se honem oblečte, pane Queene. To bude cirkus!“

Ellery Queen nicméně nepocítil žádné nadšení.

Wolfert Van Horn se mazlil a pipal se svým tajemstvím po celou dobu snídaně, pochechtával se, obracel se k bratrovi s nejasnými nápověďmi a choval se tak pozoruhodně jinak, než bylo jeho zakyslým zvykem, že si toho všiml dokonce i Howard, ponořený do svých vlastních problémů, a zeptal se překvapeně: „Co se mu to stalo?“

„Podívej, synu,“ poznamenal Diedrich suše, „darovanému koni na zuby nekoukej.“

Všichni se zasmáli, Wolfert nejhlasitěji.

„Nedělej drahoty, Wolfe,“ řekla Sally s úsměvem. „Tak ven s tím!“

„S čím?“ opáčil Wolfert nevinně. „Ha-ha!“

„Nepospíchej na něho, miláčku,“ brzdil ji manžel. „Wolf si tak málokdy dovolí zasmát se...“

„No dobrá, tohleto mě přesvědčilo,“ řekl Wolfert a zamrkal na Elleryho. „Zbavím tě tedy toho soužení, Diedrichu.“

„Mě? Ach tak, legrace jde na můj vrub.“

„Teď se drž!“

„Držím se.“

Ztuhla i Sally. Ztuhl Howard.

Najednou zlotřilec prchá, i když ho nikdo nepronásleduje.

„Kam myslíš, že dneska večer půjdeš, Diedrichu?“

„Kam půjdu? Kam jinam než domů?“

„Chyba. Sally,“ zamával Wolfert svým šálkem, „ještě kávu!“ Sally mu ji nalila nepřilíš jistou rukou.

„Jdi, prosím tě,“ zavrčel Howard. „K čemu takové tajnosti?“

„To víš, Howarde, ty jsi v tom taky. Ha-ha-ha!“

„Jen klid, synu,“ zasáhl Diedrich. „Tak co, Wolfe? Kam dnes večer půjdu?“

Jeho bratr se opřel kostnatými lokty o stůl, usrkl si kávy, postavil šálek a zavrtěl upejpatě ukazováčkem. „Nemám ti to teď vlastně říkat —“

„Tak mi to neříkej,“ Diedrich rázně odstrčil svou židli.

„Jenže je to moc krásné na to, abych si to nechával pro sebe,“ pospíšil si Wolfert. „A dovíš se to stejně teď dopoledne v kanceláři. Posílají delegaci, aby tě pozvala.“

„Aby mě pozvala? Kam, Wolfe? A na co? Jaká delegace?“

„Všechny ty staré krůty z výboru pro galerii výtvarného umění – Clarice Martinová, Hermy Wrightová, paní Mackenzieová, Emmy Dupréová a ostatní z té party.“

„Ale proč? Na co mě chtějí pozvat?“

„Na dnešní gala představení.“

„Jaké gala představení?“ zeptal se Diedrich poplašeným tónem.

„Bratře,“ oznámil Wolfert triumfálně, „řekl jsi mi, že doufáš, že ten výbor nebude dělat tyátr kolem té tvé dotace. Jenže, vážený pane, dnes

večer budete čestným hostem na velkém banketu ve velkém plesovém sále Hollisova hotelu – při děkovné večeři na počest mecenáše umění, dobrodince kultury nebo co to vlastně je, muže, který umožnil stavbu té slavné galerie – na počest Diedricha Van Horna! Hip-hip! Jupí!“

„Děkovná večeře,“ řekl Diedrich sklesle.

„Ano, vážený. Polévka, předkrmy, projevy, celá paráda. Dnes večer se Van Hornovi stávají veřejným vlastnictvím! Velký muž uprostřed, jeho krásná manželka po jeho pravici, jeho talentovaný syn po levici – všichni v plném gala!“ Wolfert se znovu zasmál a znělo to jako zavrčení. „Chtěj se z tohohle vyvlíknout, Diedrichu! Vlastně ti prozradím ještě jedno tajemství.“ A znovu to doprovodil tím svým zamrknáním. „To já jsem je k tomu zbuntoval!“

Ještě štěstí, pomyslel si Ellery, že Diedrich reaguje v souladu se svým charakterem. Jeho rozmrzelost a Wolfertovo potěšení z ní umožnilo Sally překonat výraz uštvaneho zvířete a Howard, který seděl s pokleslou čelistí, se snažil zavřít ústa.

Zatímco Diedrich bouřil a burácel – ať prý ho vezme čert, jestli tam půjde – a Wolfert ho pošťoval – banket je připravený, večeře objednaná, pozvánky jsou rozeslané – Sally i Howard se dokázali vzpamatovat.

Takže když bylo po všem a Diedrich rozhodil rukama a řekl Sally: „Zdá se, že jsme v tom, miláčku. No má to aspoň jednu světlou stránku – dá ti to příležitost vyparádít se. Vezmi si ten diamantový náhrdelník, co jsem ti dal, Sally.“ Sally se dokázala usmát a odpovědět: „Přirozeně, miláčku,“ a nastavit tvář k polibku – přesně tak, jako by ozdobit se náhrdelníkem, který ležel v sejfů J. P. Simpsona, byla ta nejlákavější představa.

Diedrich a Wolfert odešli. Tři spiklenci zůstali sedět. Přišla Laura a začala sklízet nádobí od snídaně. Sally na ni zavrtěla hlavou a Laura se odklidila s prásknutím dveřmi.

„Já myslím,“ řekl konečně Ellery, „abychom radši šli někam jinam.“

„Do ateliéru.“ Howard vstal.

Nahoře se Sally zhroutila. Třásla se po celém těle. Oba muži mlčeli. Howard stál široce rozkročený, jenom vnější podoba člověka. Ellery přecházel sem a tam před malým Jupiterem.

„Nezlobte se na mě.“ Sally se vysmrkala. „Mám zřejmě geniální schopnost šlápnout vedle. Howarde, co si teď počneme?“

„Taky bych rád věděl.“

„Přijde mi to jako nějaký trest.“ Sally svírala postranní opěradla lenošky a promluvila unaveně ke stropním trámům. „Sotva člověk vyvázne z jednoho kouta, už je zahnaný do druhého. Je to až legrační. Určitě bych se smála, kdyby to potkalo někoho jiného. Jsme jako dva strachem šílení brouci, kteří se snaží vydrápat z krabičky od sirek. *Jak mám vysvětlit, kam se ten náhrdelník poděl?*“

Ellery neřekl, že nad tímhle se měla zamyslet, když se rozhodla dát diamanty do zástavy.

„Doufala jsem, že to tak nespěchá,“ povzdechla si. „Doufala jsem, že něco vymyslím, až přijde čas. A už je to tu. Tak brzy...“

Ano, řekl si Ellery, to je na tomhle problému pozoruhodné. Ten tlak. Tlak událostí, které se hrnou jedna přes druhou. Teď se nahromadily v prostoru, který je pro ně malý. Něco musí povolit. Neobyčejný faktor tlaku. Neobyčejný faktor... Ta věta se mu pořád opakovala, až si jeho vědomí všimlo její naléhavosti. Neobyčejný faktor...

Howard taky něco opakoval, znovu a znovu, nijak nadšeně.

„Cos to říkal, Howarde?“

„Na tom nezáleží,“ odpověděla Sally. „Howard myslel, že bych snad mohla říct, že ten náhrdelník byl v mé lakované kazetě a že byl ukraden s ostatními šperky v červnu.“

„A zatím se neobjevil, Sally! O to jde!“

„Howarde, tímhle moc nepomáháš. Dala jsem tenkrát Diedsovi úplný seznam šperků v té kazetě. Náhrdelník na tom seznamu nebyl, protože nebyl v kazetě. Co bych podle tebe měla říct – že jsem na něj *zapomněla*! Navíc byl celou tu dobu v sejfu dole. Řekla jsem ti, že jsem pro něj šla dolů do pracovny. Dieds ho tam musel vidět, chodí do sejfu často. A pokud vím, Wolfert taky.“

„Wolfert.“ Howard se toho chopil s mračnou zuřivostí. „Kdyby nebylo toho – toho kostrouna, nemuselo k tomuhle dojít!“

„Nech toho, Howarde.“

„*Počkej!*“

„Na co?“

„Ne, počkej, počkej.“ Howard promluvil tiše, ale téměř odbojně. „Jedno východisko by tu bylo, Sally. Ne že by se mi líbilo, ale...“

„Jaké východisko?“

Howard se na ni podíval.

„Jaké východisko, Howarde?“ Byla opravdu zmatená.

Odpověděl velice opatrně. „Dalo by se inscenovat... vloupání.“

„Vloupání?“ Napřímila se v lenošce. „Vloupání?“ Úplně se zhrozila.

„Ano! Včera večer. Nebo během noci. Otec ani Wolfert dnes ráno v pracovně nebyli. To vím určitě. Mohli bychom říct... Otevřeme sejf. Necháme jeho dveře otevřené. Rozbijeme tabulku v zasklených dveřích. Potom, Sally, můžeš zavolat otce do kanceláře...“

„Howarde, co to povídáš?“

Howard zapomněl, že Sally není informovaná o tom prvním vloupání. Jí to teď začíná vrtat hlavou. On si to uvědomuje. A chce to zamluvit.

„Tak navrhně něco ty,“ řekl stručně.

Sally se podívala na Elleryho, ale vzápětí – rychle – pohled odvrátila.

„Ellery,“ ozval se Howard velice rozvážně, „co si o tom myslíš ty?“

„Spoustu věcí, Howarde. Ale nic příjemného.“

„Ano, já vím, ale mám na mysli –“

„Nevyjde to.“

„Ale co jiného můžeme udělat?“

„Můžete povědět pravdu.“

„To ti teda děkuju!“

„Ptal ses mě a já ti odpovídám. Celá tahle záležitost je už tak zapletená, tak beznadějná, že nic jiného nezbývá.“ A pak dodal s pokrčením ramen: „Vlastně ani nikdy nezbývalo.“

„Ne, nemůžu mu to říct. Neudělám to. Nemůžu mu tak ublížit!“

Ellery se na něj podíval.

Howard uhnul očima. „No dobrá, ať je po tvém. Nechci ublížit ani sobě.“

„To není můj důvod,“ zaúpěla Sally. „Já na sebe nemyslím. Nemyslím, opravdu ne!“

„Zdá se,“ prohlásil Ellery do ticha, „že jsme dospěli k jakémusi konci.“

„Nemůžeš nám nic navrhnout?“ vyhrkl Howard.

„Howarde, už jsem ti to řekl. Tou návštěvou v zastavárně jsem skončil. Jsem naprosto a neoblomně proti všemu. Když už ti nedokážu zabránit, abys jednal jako blázen, můžu tě aspoň v tom bláznovství přestat podporovat. Je mi líto.“

Howard stroze přikývl. „Sally?“

Sally vstala z lenošky.

Ellery se za nimi táhl do Diedrichovy pracovny z psychologického nutkání, které se unaveně snažil analyzovat. Bylo by rozumné, aby se sebral a odešel. A přece vytrvale dál sledoval jejich nemotorné bloudění v kruhu, jako by se už stal součástí jejich problému. Snad to dělá ze zvědavosti. Nebo ze zvědavosti a z jakési zvrácené loajality, nebo z nějaké zvláštní svědomitosti, jako by ho souhlas s jedním jednáním nutil vytrvat až do konce, ačkoli původní ujednání bylo už dávno překonáno dalšími, s nimiž neměl nic společného.

Vešli do pracovny. Sally se opřela zády o dveře a Ellery zůstal stát v koutě.

Nikdo z nich neřekl ani slovo.

Howard složil na několikrát kapesník. Bylo to jako pantomima. S tím kapesníkem v ruce otevřel Diedrichův sejf. Omotal si kapesník kolem ruky a šmátral divoce v sejfu, až tam všechno zpřevracel. Pak vytáhl sametovou kazetu. Otevřel ji. Byla prázdná.

„V tomhle byl, ne?“

„Ano.“

Howard upustil otevřenou kazetu na zem před sejfem. Sejf nechal otevřený.

Co teď? Scéna nepostrádala jisté akademické zajímavosti.

Howard krácel k zaskleným dveřím na terasu. Cestou popadl na otcově psacím stole litinové těžítko.

„Howarde,“ zarazil ho Ellery. „Co je?“

„Jestli vyrábíš důkaz, který má naznačit, že lupič přišel zvenčí, nemyslíš, že by bylo moudřejší rozbít tabulku z terasy?“

Howard se zatvářil zaraženě. Pak zrudl. A potom otevřel zasklené

dveře rukou omotanou kapesníkem, prošel ven, zavřel dveře a rozbil těžátkem tabulku nejbliž klice. Sklo se vysypalo na podlahu pracovny.

Howard se vrátil dovnitř. Tentokrát nechal dveře otevřené. Zůstal stát a rozhlížel se kolem.

„Zapomněl jsem na něco? V pořádku, Sally. Teď ty.“

„Co, Howarde?“ Podívala se na něj nevidoucím pohledem.

„Teď je řada na tobě. Zatelefonuj mu.“ Sally polkla.

Obešla manželův psací stůl, vyhnula se střeptům, posadila se do otáčivého křesla, přitáhla si telefon k sobě a vytočila číslo. Žádný z mužů nepromluvil.

„Pana Van Horna, prosím. Ne, *Diedricha* Van Horna. Ano, tady Sally Van Hornová.“ Čekala.

Ellery přistoupil blíž k psacímu stolu.

„Sally?“ Slyšel ten mocný hlas ztlumeně ze sluchátka.

„Diedsi, můj náhrdelník je pryč!“

Howard se odvrátil a zašmátral po cigaretě.

„Náhrdelník? Pryč? Co tím myslíš, miláčku?“

Sally propukla v slzy.

Ani všechny tvé slzy z toho nesmyjí jediné slovo.

„Právě jsem si šla vzít ten náhrdelník ze sejfu na dnešní večer a...“

„Není v sejfu?“

„Ne!“

Plač, Sally, plač!

„Třeba sis ho dala jinam a zapomněla jsi na to, miláčku.“

„Sejf je otevřený. Dveře na terasu...“

„Och.“

To bylo velice zvláštní och, paní Van Hornová. Vy nevíte, co ví on, a jaké má podezření. Teď opatrně.

„Diedsi, co si mám počít?“

Plač, Sally, plač!

„Sally, miláčku. Nech toho. Řekni panu Queenovi – je tam?“

„Ano!“

„Dej mi ho k telefonu. A přestaň plakat, Sally.“ *Pořád ten divný tón.* „Je to jenom náhrdelník.“

Za pouhých sto tisíc dolarů.

Ellery si telefon vzal.

„Haló, pane Van Horne.“

„Podíval jste se po –“

„V zasklených dveřích je rozbitá tabulka. Sejf ve zdi je otevřený.“

Van Horn se nezeptal na střepy skla. Čekal.

Ale Ellery čekal také.

„Řekněte radši mé ženě, aby se na nic nesahalo. Jedu rovnou domů.

Dohlédl byste zatím na všechno, pane Queene?“

„Samozřejmě.“

„Díky.“

Diedrich zavěsil.

Ellery rovněž.

„Tak co?“ Howardova tvář ztratila všechnu podobu. Sally prostě seděla.

„Požádal mě, abych na všechno dohlédl. Nikdo na nic nemá sahat. On jede rovnou domů.“

„Nikdo nemá na nic sahat!“ Sally se zvedla.

„Já myslím,“ řekl Ellery po chvilce, „že se to chystá ohlásit policii.“

Policejní náčelník Dakin zestárl. Dříve byl hubený, teď křehký. Kůže mu svraskla, vlasy mu zpopelavěly. Jeho velký nos se zdál ještě větší. Ale jeho oči byly dosud jako dvě tabulky matovaného skla.

Dakin vešel mezi dvěma bratry a bylo pro něho příznačné, že ačkoli věděl o přítomnosti Elleryho, jeho pohled napřed zaletěl k rozbité tabulce, potom k otevřenému sejfu a teprve za třetí k Ellerymu. Ale pak zvlídněl, přistoupil k Ellerymu a potřásl mu rukou.

„Zdá se, že se spolu setkáváme jedině při nějakém maléru,“ zvolal. „Proč jste mi nedal vědět, že jste mezi námi?“

„Já se tady víceméně schovávám, pane náčelníku. A Van Hornovi mi poskytli útočiště. Píšu tady knihu.“

„Řekl bych, že jste se mohl v zájmu těchhle lidiček mezi jednotlivými odstavci trochu rozhlédnout,“ zazubil se Dakin.

„Stydím se, to mi věřte.“

Náčelník wrightsvillské policie stál a mnul si hubenou bradu.

„Tak diamantový náhrdelník, co? Á, dobrý den, paní Van Hornová.“ Pokynul Howardovi.

Sally řekla: „Ach, Diedsi,“ a Diedrich ji objal paží.

Wolfert ve dveřích neříkal nic. Ustavičně se rozhlížel, jako by po něčem na zob. Hledá červy, napadlo Elleryho.

Náčelník Dakin došel k zaskleným dveřím, mrkl na střepey na podlaze a na zubatou díru v tabulce.

„Druhé vloupání od června,“ poznamenal. „Zdá se, že na vás má někdo spadeno, paní Van Hornová.“

„Doufám, že tentokrát budu mít stejné štěstí, pane Dakine.“

Dakin přešel pomalu k sejfu.

„Objevil jste něco vy, pane Queene?“ zeptal se Diedrich. Měl vysunutou bradu.

„Ten případ je docela jasný, pane Van Horne, jak vám jistě řekne náčelník Dakin. Mimochodem, mě nepotřebujete, když je tady Dakin. Mám k náčelníkovým schopnostem velkou úctu.“

„To děkuju,“ řekl Dakin a vzal do ruky sametovou kazetu. Diedrich sverepě přikývl, jako by tím říkal: *Já taky*.

Vzteká se až hrůza, pomyslel si Ellery. Napřed pětadvacet tisíc, teď diamantový náhrdelník. To se mu sotva dá mít za zlé. Dakin si dal načas. Dakin si vždycky dával načas. Měl takovou dopalující rozvážnost jako stoupající příliv. Člověk sotva vidí, jak se zvedá, a přece ví, že nakonec všechno pohltí, až uzná za vhodné, a že ho nic nemůže zastavit.

Sally a Howarda fascinoval.

„Paní Van Hornová.“

Sally sebou trhla. „Ach! Všichni jste tak zticha. Copak, pane Dakine?“

„Kdy jste ten náhrdelník viděla naposledy?“

„Asi před měsícem,“ vyhrkla Sally rychle.

Příliš rychle.

„Ale ne, miláčku,“ zamračil se Diedrich. „Před čtrnácti dny, nepamatuješ se? Vytáhla jsi ho ze sejfu, abys ho ukázala –“

„Millii Burnettové. Máš pravdu.“ Sally znachověla. „Zapomněla jsem, Diedrichu. To jsem hloupá.“

„Před čtrnácti dny.“ Dakin stál a zažíval ten fakt. „Viděl ho někdo potom?“

„Co ty, Howarde?“ řekl Diedrich.

Ošklivá tvář byla jako z kamene.

„Já?“ zasmál se nervózně Howard. „Já, otče?“

„Ano.“

„Jak bych ho mohl vidět? Nemám žádný důvod chodit do sejfu.“

Diedrich řekl chraptivě: „Myslel jsem, jestli jsi ho neviděl náhodou, synu.“

Hlodá v něm podezření. Nemá jistotu. Má podezření, a to ho ubíjí. Ubíjí ho mít podezření, ale nevědět. Howard? Nemožné. Sally? Nemyslitelné. Jenže...

Diedrich se odvrátil.

„Já se do sejfu díval v pondělí ráno,“ ozval se jeho bratr.

„Včera?“ Diedrich Wolferta provrtal pohledem. „Víš to jistě?“

„Jistě to vím jistě.“ Wolfert se usmál svým vyzáblym úsměvem.

„Musel jsem si zkontrolovat ty Hutchinsonovy papíry a otevřel jsem sejf. Náhrdelník v něm byl.“

„V téhle kazetě, pane Van Horne?“ zeptal se Dakin.

„V téhle kazetě.“

„Kazeta byla otevřená?“

„Ne... ale –“

„Tak jak víte, že náhrdelník byl v ní?“ zeptal se Dakin mírně.

„Musíme být opatrní v těchhle věcech, pane Van Horne. Rozumějte, shromažďuju fakta. Nebo jste snad náhodou tu kazetu otevřel, pane Van Horne?“

„Abych pravdu řekl, tak ano.“ Lalůčky Wolfertových chlupatých uší zfialověly.

„Otevřel jste ji?“

„Jenom jsem se do ní podíval, nic víc.“ Wolfert zuřil. „Myslíte snad, že lžu?“

Diedrich zaburácel: „Co na tom záleží? K vloupání došlo během noci, ta skleněná tabulka byla včera večer v pořádku. Co záleží na tom, kdy kdo ten náhrdelník viděl naposledy?“

Už ho to mrzí. Mrzí ho, že si k tomu zavolal Dakina. Udělal to z roztrpčení. Ted' toho trpce lituje.

Policejní náčelník řekl: „Budu vás o průběhu tohoto případu informovat, pane Van Horne.“ A než pochopili, že řekl něco konkrétního a hrozivého, byl Dakin pryč.

Diedrich se nevrátil do města. Wolfert ano, ale Diedrich zůstal většinu dne ve své pracovně za zavřenými dveřmi. Ellery se k nim jednou přiblížil, protože hledal nějakou příručku, ale když slyšel kroky svého hostitele, přecházející bezcílně sem a tam, vrátil se zase do domku pro hosty. Howard se zavřel nahoře v ateliéru. Sally byla ve svém pokoji.

Ellery pracoval.

V pět hodin se Diedrich objevil ve dveřích domku.

„Á, dobré odpoledne.“

Diedrich vybojoval svou bitvu a vyhrál ji. Rýhy v obličeji se mu prohloubily, ale ovládal se.

„Viděl jste tu deputaci těch starých kvočen?“

„Z toho výboru? Ne, neviděl. Pracoval jsem...“

„Hora přišla k Mohamedovi. Co jsem měl dělat? Připadal jsem si jako blázen. Ovšem musíme tam jít.“

„Každému jeho trápení,“ zasmál se Ellery.

„Z čeho to je? Z knihy Jobovy?“ odpověděl Diedrich s pousmáním.

„Tatík ji vždycky citoval. To se ví. *Člověk je narozen pro soužení, jako jiskry vzlétají vzhůru.* Někteří z nás se tváří, jako bychom byli napadeni acetylénovými hořáky... Podívejte, pane Queene, nechci vás vyrušovat, ale napadlo mě, že jsme vás ani slovem nepozvali, abyste šel s námi na tu zatracenou děkovnou večeři. Samozřejmě bychom rádi, abyste –“

„Bohužel se budu muset omluvit,“ vpadl mu Ellery do řeči, „ačkoli je to od vás ohromně laskavé, že mě počítáte k rodině.“

„Ne, ne. Hrozně rádi bychom vás měli s sebou.“

„Ani tu nemám večerní oblek.“

„Mohl byste si vzít můj druhý frak.“

„V tom bych se ztratil. Ostatně, pane Van Horne, dneska patří scéna vám.“

„Mám tomu rozumět, že chcete zůstat tady a dát co proto psacímu stroji?“

„Moc zabrat jsem mu ještě nedal. Upřímně řečeno, chci zůstat doma.“

„Kéž bych si to s vámi mohl vyměnit!“

Oba se tomu družně zasmáli a Diedrich po chvíli mávl na pozdrav a

odešel.

Silný muž.

Ellery pozoroval, jak Van Hornovi odcházejí. Diedrich, velkolepý ve fraku a s hedvábným cylindrem, přidržel dveře Sally, která měla na sobě plášťenku z horského norka a na prsou připnutou gardénii, bílou toaletu s vlečkou a cosi pavučinkovitého přes hlavu. Za nimi šel Wolfert, který vypadal jako pomocník pořadatele pohřbů. Předjel velký cadillac, limuzína s Howardem za volantem. Diedrich se Sally se usadili vzadu, Wolfert vklouzl vedle Howarda. Wrightsvillská smetánka zřídka kdy zaměstnávala šoféry.

Velký vůz se přehnal po příjezdovce, projel zatáčkou a zmizel.

A Ellery měl dojem, že nikdo z nich při tom všem neproněsl jediné slovo.

Vrátil se ke svému psacímu stroji.

V půl osmé se objevila Laura. „Paní Van Hornová mi řekla, že budete večeřet doma, pane Queene.“

„Ach, Lauro! Nemusíte se obtěžovat.“

„Jaképak obtěžování,“ řekla Laura. „Najíte se v jídelně, pane Queene, nebo si přejete, abych vám přinesla podnos sem?“

„Podnos, rozhodně podnos. Nedělejte si se mnou starosti. Stačí mi cokoli.“

„Prosím, pane.“ Ale Laura otálela.

„Ano? Copak, Lauro?“ Tahle osoba mu šla čím dál tím víc na nervy.

„Pane Queene, je něco... něco v nepořádku? Mám na mysli –“

„V nepořádku, Lauro?“

Laura si oždibovala zástěru. „Paní Van Hornová ve svém pokoji celý den plakala a pan Diedrich byl takový... A pak se dnes dopoledne vrátil s policejním náčelníkem a vůbec.“

„No, jestli je něco v nepořádku, Lauro, nám do toho nic není, nemyslíte?“

„Ne. Není, pane Queene.“

Když se pak Laura vrátila s podnosem, měla rty semknuté do tenoučké čárky. Ellery usoudil, že Laura právě objevila pihu na kráse svého idolu.

Práce mu šla od ruky. Stránky odletovaly jedna za druhou a Ellery neslyšel nic než rachocení psacího stroje.

„Ellery!“

Překvapilo ho, když vedle sebe uviděl Howarda. Neslyšel ani, jak se otevřely dveře.

„Už jste zpátky, Howarde? Kolik je vlastně hodin?“

Howard byl prostovlasý. Večerní plášť měl rozepnutý a konce bílé šály se mu pohupovaly. Jeho oči Ellerymu všechno připomněly.

Odsunul se od psacího stroje.

„Máš přijít do našeho domu.“

„Howarde, co se děje?“

„Právě jsme se vrátili z té večere. Našli jsme tu Dakina, čekal na nás.“

„Dakina? *Dakin* je tady? Zabral jsem se tak –“

„Dakin mě sem poslal pro tebe.“

„Pro mě?“

„Ano.“

„Neříkal proč?“

„Ne. Jenom abych tě přivedl.“

Ellery si zapnul límeček košile a sáhl po saku.

„Ellery.“

„Co?“

„Má s sebou Simpsona.“

Simpson.

„Toho zastavárníka?“

„Toho zastavárníka.“

Ellery si okamžitě spustil v mozku roletu.

J. P. Simpson byl plešatící venkovánek s očima jako kuličky vína, který pořád vypadal, jako by k něčemu čichal. Umolousaný svrchník měl upjatý a klobouk svíral pevně v ruce. Seděl na krajíčku Diedrichovy velké lenošky. Když Ellery s Howardem vkročili dovnitř, vyskočil a odcupital za lenošku.

Sally stála ve stínu blízko zasklených dveří, dosud v kožešinové pláštěnce. Rukama v bílých rukavičkách mačkala ozdobné menu.

Diedrich měl ve tváři ten zmatený výraz jako dřív. Svrchník a cylindr upustil na podlahu. Šála – stejně jako Howardovi – mu dosud visela kolem krku. Vlasy měl rozčuchané. A byl přehnaně klidný.

Wolfert vykukoval za svým bratrem.

Náčelník Dakin se opíral o knihovnu.

„Dakine.“

Dakin se odstrčil od knihovny a sáhl si do kapsy.

„Myslel jsem, že bychom u tohotohle měli mít vás, pane Queene.“

„U čeho to?“

Jako bych to nevěděl.

„Už ho tu máte,“ řekl Diedrich drsně. „Tak oč jde, Dakine?“

Dakinova ruka se vynořila z kapsy s diamantovým náhrdelníkem.

„Je tohle váš náhrdelník, paní Van Hornová?“

Památeční menu padlo na podlahu.

Sally se pro ně shýbla, ale Dakin byl rychlejší. Zvedl je a galantně jí je podával, a Ellery si pomyslel, jak nádherně tenhle člověk pracuje. Jak se octl po jejím boku, aniž to bylo nápadné. Je ho skutečně pro Wrightsville škoda.

„Díky,“ řekla Sally.

„Je to on, paní Van Hornová?“

Sally nechala jiskřící náhrdelník viset přes ruku v rukavičce.

„Ano,“ hlesla. „Ano. Je.“

„Podívejme, Dakine,“ řekl Diedrich, „kde jste ho našel?“

„Ať vám to poví pan Simpson, pane Van Horne.“

Zastavárník ze sebe vzrušeně vychrlil: „Půjčil jsem na něj peníze! Včera. Včera odpoledne.“

„Rozhlédněte se kolem, pane Simpsono,“ protáhl policejní náčelník. „Poznáváte v někom tady tu osobu, která vám ho dala do zástavy?“

Simpson rozhořčeně ukázal prstem na Elleryho.

Dokonce i Wolfert byl překvapen. Ovšem Diedrich byl ohromen.

„Tenhle pán tady?“ zeptal se nevěřící.

„Queen. Ellery Queen. Ano, on!“

Ellery se ušklíbl. Říkal jim přece, že to nevyjde. Teď se v tom vezou. Pohlédl smutně na Sally a na Howarda. Sally svírala náhrdelník a upřeně zírala na diamanty. Howard se pokoušel tvářit

překvapeně.

Jak je to všechno pošetilé!

„Pan Queen že dal do zástavy tenhle náhrdelník?“ říkal právě Diedrich. „Pan Queen?“

„Namluvil mi, že je to pro nějakou klientku, nebo takové nějaké cancy,“ rozčiloval se malý zastavárník. „Tahal mě za nos! Napálil mě! Pořád říkám, že těmhle Newyorčanům není co věřit. Čím větší pán, tím prohnanější. Pořád samý kradený zboží – proč jste mi to neřek, pane Queene? Proč jste mi neřek, že je to ukradený paní Van Hornové?“ Nadskakoval za lenoškou.

Diedrich se zasmál. „Já vážně nevím, co mám říct, co si mám myslet. Pane Queene...?“ Bezradně se odmlčel.

Je řada na vás, chlapci a děvčata... Ellery se znovu podíval na Howarda.

A stalo se něco divného.

Howard odvrátil oči.

Howard odvrátil oči...

Musel přece zachytit ten pohled!

Ellerymu se znovu podařilo upoutat Howardovy oči.

A Howard je znovu odvrátil.

Ellery rychle pohlédl na Sally.

Ale Sally se tvářila, jako že počítá diamanty.

To není možné. Nemohou být takhle perfidní. Howarde! Sally!

Tentokrát ji Ellery přinutil, aby vzhlédla.

Sally se podívala skrz něho.

Ellerymu se náhle sevřelo hrdlo. Když ucítil ten tlak, poznal, co to znamená. Dostal vztek. Větší vztek než kdy v životě. Takový vztek, že nevěřil své schopnosti promluvit.

Diedrich si ho teď prohlížel už nikoli bezradně, teď spíš tázavě a s jistou radostí, která ten tázavý pohled prozářila a rychle jej zaostříla.

Je rád. Tohohle se bude držet. Zmítal se ve vlnách, teď mu z ničehož nic přiletěl záchranný kruh a on se ho chápe.

Ellery si záměrně zapálil cigaretu.

„Pane Queene.“ Dakin promluvil uctivě. „Nemusím vám jistě připomínat, že tohle všechno vypadá velmi divně. Jsem pevně přesvědčen, že to můžete vysvětlit, ale –“

„Tak! Jen ať to vysvětlí!“ křičel Simpson.

„Vysvětlil byste to laskavě, pane Queene?“ Ohromně uctivé vybídnutí.

Ellery sfoukl zápalku. Kouřil. A čekal.

Dakinovy oči se zastřely.

„No? Pane Queene!“ To byl Diedrich. A drsně.

Chytil se té záchrany.

„Prej píše knihu, že to říkal?“ vybuchl Wolfert Van Horn. Pohupoval se a poskakoval ubožáckou radostí

„Pane Queene.“ To byl znovu Diedrich. *Ted' budeme fér. Dostanu příležitost promluvit před vynesením rozsudku. No, ať se propadnu, jestli to udělám...* „Pane Queene, řekněte prosím vás něco!“

„Co můžu říct?“ usmál se Ellery. „Že jsem ponížen? Uražen? Rozzuřen? Ohromen?“

Diedrich o tom chvilku přemýšlel a řekl mírně: „Tohle může být velice chytré.“

„Myslíte, pane Van Horne?“

„Protože teď, když na to tak myslím, vzpomínám si na jistá fakta. Jiná fakta.“

„Jako třeba?“

„Na to vloupání. V pátek ráno.“

Dakin se rychle ozval: „O co jde, pane Van Horne?“

„Do mého sejfu se někdo vloupal někdy v časných hodinách v pátek ráno, Dakine. Zmizelo pětadvacet tisíc dolarů.“

Skoč, Sally! Ano, podívej se na něj. Ach, zase stranou. Tak rychle.

„To jste nám neoznámil, pane Van Horne,“ řekl Dakin a zamžoural.

„Diedrichu, to jsi neřekl ani mně,“ přidal se Wolfert. „Proč...?“

„Vy jste tu byl tehdy taky, pane Queene,“ pokračoval Diedrich.

Ellery zamýšleně přikývl.

„Ta tabulka v zasklených dveřích byla tehdy taky rozbitá, Dakine. Dal jsem ji spravit koncem týdne. Ale tenkrát poprvé byla rozbitá odsud zevnitř, z pracovny. Musím se přiznat... tehdy jsem si myslel, že to byl někdo domácí – totiž... jedna ze služebných.“

Tohle je vás nedůstojné, Diedrichu. Jedna ze služebných? No, co jiného můžete říct?



„Jenže teď... Ten způsob rozbití té první tabulky mohla být mazaná finta. Prostě trik.“

„Aby to vypadalo jako práce amatéra?“ Dakin pokýval hlavou. „To je docela možné, pane Van Horne.“

„Co na něj jenom tak vejráte?“ zaječel Simpson. „Je to snad nějaký pánbů? Podfouknul mě! Je to podvodník!“

Diedrich se zamračil a zamnul si bradu. „Simpson, jste si *jistý*, že vám ten náhrdelník dal do zástavy pan Queen?“

„Jestli jsem si jistý? Van Horne, můj byznys je pamatovat si tváře. Můžete na to vsadit svůj drahej život, že jsem si jistý. Určitě! Vyklopil jsem mu poctivý americký peníze, a spoustu peněz. Zeptejte se jeho! Zeptejte se!“

„Máte úplnou pravdu, Simpson.“ Ellery pokrčil rameny. „Dal jsem vám do zástavy náhrdelník paní Van Hornové... ano.“

„Omluvte mě,“ hlesla Sally a zamířila ven z místnosti.

„Sally,“ řekl Diedrich a ona se zarazila v půli kroku, po chvíli se otočila a Ellery spatřil v její hezké tváři nesmírně podivný výraz. Sally stála na pokraji rozhodnutí. Ellery pochmurně uvažoval, jestli se odhodlá skočit, nebo jestli uteče. „Musíme se tomu podívat pořádně na kloub,“ řekl Diedrich drsně. „Prostě tomu nemůžu věřit. Queene, vy přece nejste žádný podvodníček. Jste někdo. Musel jste mít zatraceně pádný důvod, abyste udělal takovouhle věc. Nepovíte mi, co za tím vězí? Prosím vás.“

„Ne,“ odpověděl Ellery.

„Ne?“ Diedrich stiskl čelisti.

„Ne, pane Van Horne. Čekám, až to za mě poví Howard.“

Ne Sally. Sally to musí udělat sama To je důležité. Jednám jako blázen, ale tohle je důležité.

„Howard?“ podivil se Diedrich.

„Howarde, čekám,“ řekl Ellery.

„Howard?“ opakoval Diedrich.

„Ty nemáš co povědět, Howarde?“ zeptal se Ellery jemně.

„Povědět?“ Howard si olízl rty. „Co bych měl povídat? Chci říct... já to nechápu. Vůbec ne.“

Svážeš se tím, Howarde.

„Queene,“ vzal Diedrich Elleryho za paži. Ellery div nevykřikl.

„Queene, co s tímhle má co dělat můj syn?“

„Poslední příležitost, Howarde.“

Howard Elleryho probodl pohledem.

Ellery pokrčil rameny. „Pane Van Horne, Howard mi dal ten náhrdelník. Howard mě požádal, abych na něj vypůjčil peníze.“

Howard se roztrásl. „To je lež,“ řekl chraptivě. „Nevím, o čem to mluví.“

Svázal se. Konec. A Sally?

Sally tam prostě stála.

Stojí na místě, ale už skočila. Řekla, že bude nemilosrdná. A Howard řekl, že udělá všechno, aby se Diedrich nedověděl pravdu, budou lhát, krást, i zrazovat. Nedělali jste si legraci, ani jeden z vás.

Ellery neměl vůbec žádný důvod, aby do toho Sally nezatahoval. A přece ho cosi nejasného nutilo, aby držel jazyk za zuby. Prostě sentimentalita, rozhodl se. A co víc, ona to ví. Mohl jí to malodušně, zlé, triumfální ženské vědění vyčíst z očí. Přitom Sally nebyla zlá ani malodušná. Byla možná lepší než ti ostatní, a velkodušnější. Ellery byl skoro šťasten, že ji dokáže držet stranou od té patálie. Pokud ovšem Howard nerozvíví bahno až do dna a nestrhne Sally s sebou. Ale Ellery nemyslel, že to udělá. Ne proto, aby chránil ji. Aby chránil sebe.

Ellery vůbec přestal myslet. Ale tím se sám chytil do pastí. Diedrich ho pozoroval a pozoroval i Howarda. A pak udělal něco zvláštního. Přistoupil k Sally, vzal jí náhrdelník z prstů, spěchal k sejfu, hodil náhrdelník do něho, přibouchl dvířka sejfu a zamkl je natočením číselnice.

Když se obrátil k policejnímu náčelníkovi, tvářil se už klidně.

„Dakine, záležitost je uzavřená.“

„Žádné obvinění?“

„Žádné obvinění.“

Dakinovy zastřené oči se nepatrně pohnuly. „Je to váš majetek, pane Van Horne.“

„Počkat, moment!“ vyvířiskl J. P. Simpson. „Záležitost je uzavřená, co? A co moje peníze, které jsem mu půjčil na ten náhrdelník? To mám o svoje peníze přijít?“

„Kolik to bylo, pane Simpstone?“ zeptal se Diedrich zdvořile.

„Pětadvacet tisíc dolarů!“

„Pětadvacet tisíc dolarů.“ Diedrich sevřel rty. „To něco připomíná, pane Queene, že? Mimochodem, je to správné – ta cifra?“ Diedrich přešel ke svému psacímu stolu a v nesnesitelném mlčení vyplnil šek.

Když Dakin a Simpson odešli, vyprovázeni Wolfertem, Diedrich vstal od psacího stolu a položil ruku na Sallyinu paži.

Sally se zachvěla, ale řekla: „Ano, Diedsi.“

Diedrich ji vedl ke dveřím. Howard také vykročil, ale mohutné tělo jeho otce se mu nějak připletlo do cesty. Dveře se zavřely Howardovi před nosem.

Čistá práce.

Howard se rozkřičel: „Proč jsi to vyžvanil? Hrom aby do tebe... proč jsi to udělal?“ Ruce měl sevřené do pěstí, střídavě bledl a červenal a zdálo se, že se na Elleryho vrhne v šíleném záchvatu uražené počestnosti.

„Proč jsem to vyžvanil, Howarde?“ zeptal se Ellery, jako by nevěřil svým uším.

„Jistě! Proč jsi nedržel s námi!“

„Myslíš tím, proč jsem se nepřiznal ke zločinu, který jsem nespáchal?“

„Nemusel jsi říkat vůbec nic! Stačilo, kdybys byl držel hubu!“

Musím se držet sám.

„Přesto, že mě Simpson identifikoval?“

„Otec by byl nikdy netrval na obžalobě.“

Howard zešílel.

„Místo toho jsi nás nechal ve štychu. Vyvolal jsi v něm podezření! Donutil jsi mě lhát. A on ví, že jsem lhal. A jestli to nevypácí ze mě, co nevidět to vymámí ze Sally!“

Jenom se držet.

„Já spíš myslím, Howarde, že Sally si poradí se svou stránkou věci docela dobře. Ji on nepodezírá, že je do toho nějak zapletená. Jediný podezřelý jsi pro něho ty.“

Donutil jsem ho lhát! Howard tomu věří.

„No, tohle je pravda.“ Stejně náhle, jak záchvat zuřivosti vypukl, teď najednou skončil. „To ti tedy přiznávám. Sally jsi do toho

nezatáhl.“

„Ano,“ řekl Ellery. „Velkomyslný Queen. Takže teď si tvůj otec může myslet jenom to, že jsi zloděj, Howarde. Nemá důvod, proč by se dověděl, žeš mu taky nasadil parohy. Jak říkám: Velkomyslný Queen.“

Howard zbledl jako křída.

Sklesl do lenošky a začal si okusovat nehty.

„Celá tahle věc, Howarde, je tak naprosto neuvěřitelná,“ řekl Ellery, „že namouduši poprvé v životě nevím, co bych řekl. Měl bych ti rovnou urazit palici. Kdybych si myslel, že jsi normální, tak bych to udělal.“

Ellery sáhl po telefonu.

„Co chceš udělat?“ zamumlal Howard.

Ellery se posadil na psací stůl. „Kdybych zůstal tady, Howarde, jenom bych dál komplikoval už existující komplikace. To za prvé. A za druhé toho mám plné zuby – myju si ruce nad celou touhle neuvěřitelnou pitomostí. Ty se Sally si to vyřešte, jak vám bude libo – na mou radu jste stejně nikdy nedali. Kvůli cizoložství jsem k vám nepřijel. Kdybych o něm byl věděl předem, nebyl bych sem vůbec jezdil. A pokud jde o tvou amnézii, moje rada – na kterou nepochybně taky nedáš – je pořád stejná, jako byla už v New Yorku. Jdi za nějakým opravdu prvotřídním psychiatrem a promluv s ním otevřeně.

Za třetí, Howarde,“ pousmál se Ellery, „jsem tu dostal jednu důležitou lekci: Nikdy si nedělat závěry o charakteru muže na základě několikátýdenní známosti v Paříži – a nikdy, opravdu nikdy, si nedělat závěry o nějaké ženě na jakémkoli základě vůbec.“

A vytočil číslo centrály.

„Ty odjíždíš?“

„Teď v noci. Okamžitě. Prosím vás –“

„Počkej chvilku. Voláš pro taxíka?“

„Okamžik, prosím. Ano, Howarde. Proč?“

„Teď v noci nejede žádný vlak.“

„Tak nic – promiňte.“ Ellery pomalu zavěsil. „Budu tedy muset přenocovat v hotelu.“

„To je hloupé.“

„A nebezpečné. Mohlo by se roznést, že host Howarda Van Horna

strávil svou poslední noc v Wrightsvillu v Hollisově hotelu.“

Howard se začervenal. Ellery se zasmál. „Co tedy navrhuješ?“

„Vezmi si můj vůz. Když trváš na odjezdu teď v noci, jed' autem. Můžeš ho dát v New Yorku do garáže a já si ho vyzdvihnu, až tam pojedu. Musím tam stejně zajet koncem týdne nakoupit nějaký materiál pro ten projekt galerie. Řeknu otci, že ses náhle rozhodl odjet ještě v noci – což bude pravda – a že jsem ti půjčil svůj vůz – což bude taky pravda.“

„Ale uvaž, co tím riskuju, Howarde.“

„Riskuješ? Copak?“

„Že budu mít v patách Dakina,“ odpověděl Ellery, „se zatykačem pro krádež auta.“

Howard zabručel: „To jsou vtipy.“

Ellery pokrčil rameny. „No dobrá, Howarde, já to risknu.“

Ellery ujížděl vytrvale vpřed. Bylo hodně pozdě, takže na dálnici už nebyl skoro žádný provoz. Howardův roadster si pobrukoval písničku úniku, dalo se dívat na poctivé hvězdy, nádrž byla plná benzínu a Ellery měl pocit štěstí a míru.

Všechno byl omyl hned od začátku. Neměl se co plést do Howardovy amnézie. Jenže napřed v tom bylo jakési tajemství a lidský prvek záliby a zvědavosti. Později však, když se dověděl o té erotické explozi u Farizejského jezera, měl se honem rozběhnout k nejbližšímu východu. Nebo pokud by zůstal, měl důrazně a definitivně odmítnout jakoukoli účast při jednání s tím vyděračem. Na každém kroku cesty si mohl ušetřit znechucující možnost Howardovy věrolomnosti prostě tím, že by si zachoval zdravý rozum. Takže vlastně neměl komu co vyčítat, leda sobě. Ale přísná sebekritika přinášela útěchu. Na kufru vedle Elleryho seděl duševní mír, společník s léčivou mocí.

Teď bylo možno vidět Wrightsville v perspektivě ubíhajících stop vozidla jako bolavé místo, které se rychle vzdaluje. Bylo možno vidět Diedricha Van Horna s jeho velkým soužením i Sally Van Hornovou s jejím velkým trápením. Dokonce bylo možno vidět Howarda, jaký vlastně je – deprimovaný a degenerující zajatec kruté osobní historie, spíše důvod k soucitu než příčina ke zlosti. A Wolfert se jevil pouze

jako malodušný protiva, kterého bylo možno odmávnout stranou. Pokud šlo o Christinu Van Hornovou, ta byla méně než fantom, stín dávného fantomu, žvýkající bezzubými dásněmi ve tmě své krypty pár suchých drobtů bible. Bible. *Bible!*

Ellery si uvědomil, že zaparkoval po straně vozovky, hrbí se nad nehybným volantem a křečovitě jej svírá, zatímco jeho srdce se ze všech sil snaží uklidnit a jeho hlava se plní neuvěřitelnými myšlenkami. Trvalo mu hezkou chvíli, než si to všechno utřídil. Musel se vymanit z ustrnutí a přebnat mrtvé trosky a odhodit je. Bylo nutné vytyčit řádný postup, aby tu věc dokázal spatřit v její neuvěřitelné podobě. Musel získat dostatečný odstup, aby byl schopen obsáhnout její obrovitost.

Ale je to vůbec možné? Opravdu možné? Ano. Určitě se nemýlí. V žádném případě.

Každý dílek měl děsivou barvu celku a všechny ty díly složené dohromady ukázaly tu strašlivou – prostě strašlivou a přitom strašlivě prostou – skládanku.

Skládanka, vzor, celkový plán... Ellery si připomněl své neklidné myšlenky nad jednou skládankou, jak se pokoušel rozluštit její hieroglyfy. Ale tady má teď jasné vodítko. Určitě se nemýlí. Jeden dílek ještě chybí. Který?

Pomalu. První... čtvrtý... sedmý...

Kůň plavý, a toho, kterýž seděl na něm, jméno bylo Smrt.

Ellery zběsile nastartoval a obrátil roadster do protisměru.

Sešlápl plyn až k podlaze a pevně jej tam držel.

Ten celonoční bufet o pár mil zpátky.

Muž se vpadlýma očima, který měl v bufetu noční službu, jen zíral. Ellerymu se třásla ruka, když házel mince do telefonního automatu.

„Haló?“

Rychle!

„Haló! Pan Van Horn?“

„Ano?“

Je v bezpečí.

„Diedrich Van Horn?“

„Ano! Haló? Kdo volá?“

„Ellery Queen.“

„Queen?“

„Ano. Pane Van Horne –“

„Howard mi řekl, než si šel lehnout, že jste –“

„To teď nechte! Jste v bezpečí, to je důležité.“

„V bezpečí? Ovšem jsem v bezpečí. V bezpečí před čím? O čem to mluvíte?“

„Kde jste?“

„Kde jsem? Queene, co se děje?“

„Řekněte mi to! Ve které jste místnosti?“

„Ve své pracovně. Nemohl jsem usnout, sešel jsem dolů a pustil jsem se do nějakého papírování, které jsem zanedbal –“

„Všichni jsou doma?“

„Všichni, až na Wolferta. Ten se vrátil do města s Dakinem a Simpsonem, nechal mi tu lístek, že zapomněl na nějaké smlouvy ve věci, o které jednáme, že nejspíš bude pracovat celou noc, a –“

„Pane Van Horne, poslouvejte mě!“

„Queene, já už toho teď v noci moc nevydržím.“ Diedrichův hlas zněl vyčerpaně. „Nemůže to počkat? Ničemu *nerozumím*,“ zdůraznil trpce. „Seberete se a odjedete –“

Ellery mu rychle vpadl do řeči: „Poslouvejte mě pozorně! Posloucháte?“

„Ano!“

„Říďte se do písmene mými instrukcemi –“

„Jakými instrukcemi?“

„Zamkněte se v pracovně!“

„Cože?“

„Zamkněte se tam. Nejenom dveře. Okna. I zasklené dveře. Nikomu neotvírejte, pane Van Horne, rozumíte? *Nikomu jinému než mně*. Rozumíte?“

Diedrich mlčel.

„Pane Van Horne! Jste tam ještě?“

„Ano, jsem tu ještě,“ řekl Diedrich po značné chvíli. „Jsem tady, pane Queene. Udělám, co mi říkáte. Kde vlastně jste vy?“

„Počkejte moment. Vy tam!“

Muž za pultem řekl: „Někdo je v trablu, kámo?“

„Jak daleko jsem od Wrightsvillu?“

„Od Wrightsvillu? Asi pětáctýřicet mil.“

„Pane Van Horne!“

„Ano, pane Queene.“

„Jsem asi pětáctýřicet mil od Wrightsvillu. Pojedu zpátky co nejrychleji. Počítám na tu cestu tak čtyřicet až pětáctýřicet minut. Přijdu k zaskleným dveřím na jižní terasu. Až zaklepám, zeptejte se, kdo je. Ohlásím se vám. Potom, ale opravdu až potom, mi otevřete – ale jenom tehdy, když se přesvědčíte s naprostou jistotou, že jsem to opravdu já. Je to úplně jasné? To platí bez výjimky. Nesmíte pustit nikoho do pracovny, ani zvenčí, ani zevnitř domu. Je to jasné?“

„Slyšel jsem vás.“

„Ani to možná nebude stačit. Je ta osmatřicítka, ten revolver Smith a Wesson, pořád v zásuvce vašeho psacího stolu? Jestli ne, neodcházejte pro ni z pracovny!“

„Je pořád tady.“

„Vytáhněte ji. A teď ji vezměte do ruky. Dobrá. Já teď zavěším a vyrazím na cestu. Vy okamžitě zamkněte a držte se pak stranou od oken. Jsem u vás za –“

„Pane Queene?“

„Ano. Co je?“

„Jaký má tohle všechno smysl? Podle toho jak, mluvíte, by si každý myslel, že je v nebezpečí můj život.“

„Taky je.“

Osmý den

Třiačtyřicet minut poté zaklepal Ellery na zasklené dveře.

Pracovna byla ve tmě.

„Kdo je to?“

Bylo těžké určit, kde asi může Diedrich za sklem být.

„Queen.“

„Kdo? Řekněte to znovu.“

„Queen. Ellery Queen.“

V zámku se otočil klíč. Ellery otevřel zasklené dveře, prošel jimi, rychle za sebou zavřel a klíčem zamkl. Zatápal kolem ve tmě, dokud nenašel šňůru k zatažení záclon.

Teprve potom řekl: „Už můžete rozsvítit, pane Van Horne.“

Diedrich stál na druhé straně psacího stolu, osmatřicítka se zaleskla. Na stole se povalovala změřt účetních knih a lejster. Diedrich byl v županu přes pyžamo, na bosých nohách měl kožené trepky. Obličej měl velice bledý.

„Dobrý nápad, že jste zhasnul ta světla,“ řekl Ellery. „Měl jsem na to přijít sám. Ten revolver už nepotřebujete.“

Diedrich odložil zbraň na stůl.

„Došlo k něčemu?“ zeptal se Ellery.

„Ne.“

Ellery se zazubil. „To ale byla jízda, bude se mi o ní zdát. Nebude vám vadit, když si ulehčím nohám?“ Klesl do Diedrichova otáčecího křesla a natáhl nohy před sebe.

V koutku úst velkého muže zacukal sval. „Moje trpělivost je už v koncích, pane Queene. Chci slyšet, oč vlastně jde, a chci to slyšet hned.“

„Jistě,“ přisvědčil Ellery.

„Co je to za řeči, že můj život je v nebezpečí? Nemám na světě nepřítelé. Rozhodně ne tohohle druhu.“

„Máte, pane Van Horne.“

„Koho?“ Naklonil se přes psací stůl a celá váha jeho těla spočinula na jeho nádenických pěstech.

Ale Ellery sklouzl hloub do křesla a zátylkem se opřel o lenoch.

„Koho!?“

„Pane Van Horne,“ zavrtěl Ellery hlavou. „Právě jsem objevil něco tak... tak astronomického, že mě to přivedlo zpátky, ačkoli jsem půldruhé hodiny předtím prohlásil, že by mě sem už nedostal ani zákon Kongresu.“

Od chvíle, kdy jsem minulé úterý vystoupil z toho vlaku, se stala ohromná spousta věcí. Napřed se nezdály spolu souviset. Potom se začaly rýsovat určité spojitosti, ale jenom ty očividné a obyčejné. Pořád mě sužoval pocit, že mají nějakou, řekněme, větší souvislost, něco nad tím... jakýsi celkový plán. Neměl jsem žádnou představu, co to může být. Byl to jenom takový pocit – říkejme tomu třeba intuice. Člověk si vypěstuje nějaký zvláštní smysl, když se tak dlouho jako já šťourá v temných zákoutích toho, čemu se v žertu říká lidská duše.“

Diedrichovy oči zůstávaly ledové.

„Svedl jsem to na svou fantazii, nešel jsem za tím. Ale právě teď, když jsem ujížděl z Wrightsvillu, mi to blesklo hlavou.“

Přirovnání k blesku je banální,“ zamumlal Ellery, „ale nic jiného patřičně nevyjádří, jak k tomu došlo. Prostě do mě uhodilo. Blesk z čistého nebe. V jeho světle jsem ten plán viděl. Ten celkový, ohavný, velkolepý plán. Říkám velkolepý, pane Van Horne, poněvadž je v něm určitá grandiozita – dejme tomu grandiozita takového Satana, který byl koneckonců Lucifer. Anděl temnoty má krásu svého druhu a ďábel dokáže citovat Písmo ke svým účelům. Já vím, tohle je pro vás nesmyslné drmolání. Ale já se pořád ještě nemůžu vzpamatovat z té –“ Ellery se odmlčel, aby našel vhodné slovo – „z té apokalyptické hrůzy toho plánu.“

„O koho jde?“ vybuchl Diedrich. „Co jste objevil nebo vykonstruoval nebo jak tomu řeknete?“

Ale Ellery pokračoval: „Ďábelský rys toho plánu je jeho nevyhnutelnost. Jakmile se jednou, abych tak řekl, přiloží k látce, jako krejčovský stříh, a vezmou se nůžky, musí se dostříhnout až do samého kraje. Výsledek musí být dokonalý, to znamená dokonaný, jinak to není nic. Tohle jsem si uvědomil. Proto jsem vám telefonoval. Proto jsem si málem srazil vaz, jak jsem se k vám hnál. Nedá se to zastavit. Musí se to naplnit. Musí.“

„Naplnit?“

„Dojít až do konce.“

„Do jakého konce?“

„Už jsem vám to řekl, pane Van Horne. K vraždě.“

Diedrich se na něj zahleděl o něco déle. Pak se odstrčil od psacího stolu a došel těžkým krokem k lenošce. Posadil se a opřel si hlavu dozadu.

Tohohle muže ničí jenom pochybnost a nejistota. Když ví, dokáže se střetnout se vším. Ale musí vědět.

„Dobrá,“ zamručel Diedrich. „Dojde tedy k vraždě. A já budu patrně ten zavražděný. Je to tak, pane Queene?“

„Je to stejně nevyhnutelné jako – jako gravitace. Plán je v tomhle bodě neúplný. Jediná věc, která tu skládanku může doplnit, je zločin vraždy. A jakmile jsem zjistil plán té skládanky a jeho autora, uvědomil jsem si, že vy jste jediná možná oběť.“

Diedrich pokýval hlavou.

„A teď mi povězte jedno, pane Queene. Kdo se mě chystá zavraždit?“

Jejich pohledy přes pokoj na sebe narazily. Ellery odpověděl: „Howard.“

Diedrich vstal a vrátil se k psacímu stolu. Otevřel krabici s doutníky.

„Doutník?“

„Díky.“

Přidržel stolní zapalovač k Elleryho doutníku. Plamínek se nezachvěl.

„Víte,“ řekl pak Diedrich a vyfoukl kouř, „byl jsem připravený na všechno, jenom ne na tuhle záležitost s vraždou. Ne že bych nutně souhlasil s vaším závěrem, pane Queene. Mám k vám patřičný respekt jako k odborníkovi, jak jsem myslím jasně projevil, když jste k nám přijel. Ale byl bych blázen, kdybych vám věřil na slovo v takovéhle věci.“

„Nečekal jsem, že mi budete věřit na slovo.“

Diedrich se na něho podíval závojem modravého kouře. „Můžete to snad dokázat?“ zvolal.

„Dokazuje se to samo. Řekl jsem vám, že je to dokonalé.“

Diedrich mlčel.

Potom řekl: „Co se týče Howarda, pane Queene... je to můj syn. Nezáleží na tom, že jsem ho ve skutečnosti nezplodil. Přečetl jsem dost detektivek, abych se zasmál těm autorům, kteří se vyhýbají pokrevnímu svazku mezi rodičem a dítětem, když se má z dítěte v jejich příběhu stát vrah. Obcházejí to tak, že z dítěte udělají nevlastní dítě. Jako by v tom byl nějaký rozdíl. Ten... ten citový svazek mezi lidmi vyplývá z celého společného života a nemá prakticky nic co dělat s genetikou. Vychoval jsem Howarda takřikajíc od kolébky. Udělal jsem z něho to, čím je. Jsem v jeho buňkách. A on je v mých.

Připouštím, že jsem nedosáhl zrovna nejlepšího výsledku, třebaže Bůh ví, jak jsem se o to snažil. Ale vražda? Howard jako vrah a já jako jeho zamýšlená oběť? To je moc... moc románové, pane Queene. Příliš neuvěřitelné. Žijeme s Howardem spolu přes třicet let. To nemůžu přijmout.“

„Já chápu, co asi cítíte,“ řekl Ellery netrpělivě. „A mrzí mě to. Ale jestli je můj závěr mylný, pane Van Horne, nikdy už žádný neudělám. Nechám... nechám myšlení vůbec.“

„Velká slova.“

„Myslím je naprosto vážně.“

Diedrich začal přecházet sem a tam, doutník mu trčel z úst v podrážděném úhlu.

„Ale proč?“ vybuchl. „Co za tím vězí? To nemůže pramenit z obvyklých příčin. Dal jsem Howardovi všechno –“

„Všechno, až na jednu věc. A bohužel tu věc, kterou potřebuje nejvíc. Nebo si myslí, že ji potřebuje nejvíc, což je vlastně totéž. A taky –“ Ellery řekl tiše – „Howard vás miluje. Miluje vás tak soustředěně na sebe, pane Van Horne, že z toho za jistých předpokladů vyplyne naprosto logicky touha vás zabít.“

„Já nevím, o čem to vlastně mluvíte!“ vykřikl Diedrich. „Jsem prostý člověk a jsem zvyklý mluvit prostě. Jaký to je plán, o kterém tvrdíte, že má vést k mému zavraždění? A že to má udělat zrovna Howard!“

„Radši bych to vysvětlil, až tu bude Howard –“

Diedrich zamířil ke dveřím.

„Ne!“ vyskočil Ellery. „Nepůjdete tam nahoru sám!“

„Neblázněte, člověče!“

„Pane Van Horne, já nevím, jak to provede, ani kdy – vím jenom, že to je možná v plánu na dnešní noc. Proto jsem... Co je?“

„V plánu na dnešní noc.“ Van Horn letmo pohlédl ke stropu, ale skoro zároveň zavrtěl hlavou.

„Co je?“

„Ne! To je přece nesmysl. Znervóznil jste mě tak...“ Diedrich se zasmál. „Jdu pro Howarda.“

Ellery ho chytil za paži, než mohl odemknout dveře.

„Vy si to opravdu myslíte,“ řekl Diedrich po chvíli.

„Ano.“

„No dobrá. Sally a já spíme každý ve své ložnici. Je to moc za vlasy přitažené!“

„Nemůže to být o nic víc za vlasy přitažené než to, co vám povím, pane Van Horne. Jen pokračujte!“

Diedrich se zamračil. „Po tom dnešním večeru, když jste vy odjel, byla Sally hrozně nervózní. Nervóznější, než jsem ji kdy viděl. Řekla mi nahoře, že mi musí povědět něco důležitého. Prý něco, co přede mnou tajila a co už dál tajit nemůže.“

Příliš pozdě, Sally.

Diedrich ho provrtal očima. „Neříkejte mi, že to víte... ať je to co chce... že to víte taky!“

„Sally vám to tedy nakonec neřekla?“

„Bohužel jsem byl pořád ještě rozrušený tou záležitostí s náhrdelníkem. Upřímně řečeno, nebyl jsem v té chvíli schopen vyslechnout ještě něco dalšího. Řekl jsem jí, že to bude muset počkat.“

„Ale o to tu nejde, pane Van Horne! Co vás teď tak zarazilo?“

„Co pořád máte, Queene? Co to sakra pořád máte?“

„Co vás vyděsilo?“

Diedrich mrštil oharkem svého doutníku vši silou do krbu. „Prosila mě, abych ji vyslechl,“ vykřikl, „a já řekl, že musím dnes v noci dokončit tuhle práci a že to, co má na srdci, může počkat. A ona řekla: ‚Dobrá, já tedy počkám, musím ti to povědět ještě dnes v noci.‘ Že prý na mě počká v mé ložnici. Jestli prý budu pracovat moc dlouho, najdu ji možná, jak spí v mé posteli, a mám ji prý vzbudit a –“

„Ve vaší posteli. Ve vaší posteli?“

Dveře Diedrichovy ložnice byly dokořán.

Diedrich stiskl vypínač, pokoj na ně ve světle vyskočil a Sally, která byla součástí pokoje, v něm vyskočila výrazněji než postel, na níž ležela, a než ostatní mrtvé věci kolem ní. A to bylo podivné, protože Sally byla také mrtvá.

Byla ošklivě mrtvá, znetvořeně mrtvá, nevypadala vůbec jako Sally. Jediná věc, která ze Sally zbyla v té pokřivené a překrvené masce obličej, byl ten nepatrný úsměv, který Elleryho tolik dráždil při jejich prvním setkání. Protože to teď byla poslední připomínka té někdejší Sally, nějak ho to utěšilo. Sáhl jí do vlasů, jemně za ně zatahl a zvrátil jí hlavu, aby se mohl podívat na to, o čem věděl, že uvidí: na plátně jejího hrdla ty vangoghovské tahy silných prstů, které vymalovaly v drsných barvách historii její smrti.

Ležela zkroucená v kadlubu násilí, který její nohy a paže vymodelovaly z pokrývek a prostěradel v jejích posledních tvůrčích okamžicích.

Tkáň jejího zhmožděného krku byla velice chladná.

Ellery odstoupil, zavadil o Diedricha a Diedrich ztratil rovnováhu a dosedl těžce na postel, na jednu Sallyinu nohu. Zůstal tak nepřítomně sedět s očima dokořán.

Ellery vzal z Diedrichova prádelníku příruční zrcadlo, vrátil se k posteli a přiložil zrcadlo k mrtvým ústům, věda, že jsou mrtvá, ale udělal to z mechanického zvyku. Těžce dýchal, protože se mu sevřelo vlastní hrdlo, ale bolest si neuvědomoval. Kdesi uvnitř ho jakýsi hlas obviňoval ze zodpovědnosti za tenhle strašný zločin, ale ten taky nevnímal. Teprve později, když vrátil zrcadlo s otiskem Sallyiných rtů na prádelník jejího manžela, si uvědomil, co ten hlas říká, co pořád opakuje, ale pak rychle vyšel z Diedrichovy ložnice.

Howard ležel ve své vlastní posteli nahoře, v ložnici vedle velkého ateliéru.

Byl úplně oblečený a ležel ve stejném tupém transu, v jakém ho Ellery našel po té divoké noci na hřbitově v Přístavu věrnosti.



Udělal sis sám nejlepší diagnózu, Howarde. Předpokládal jsi v sobě pana Hyde a předvídal jsi ohavnou vraždu.

Něco nehrálo na Howardových rukách. Ellery jednu zdvihl. Mezi dvěma silnými sochařskými prsty se zachytily čtyři dlouhé jemné vlasy a pod nehty všech prstů s výjimkou palce utkvěly krvavé částečky tkáně ze Sallyina hrdla.

Devátý den

Policejní náčelník Dakin byl hned v domě a hned zase venku po celou noc, a to bylo příjemné, poněvadž všichni ostatní byli noví. Kde byl prokurátor Phil Hendrix s hubičkou jako zobáček holubice, který nastoupil po mladém Cartovi Bradfordovi, jenž teď podruhé kandidoval na místo nájemníka guvernérského sídla v hlavním městě státu? Kde byl nervózní koroner Salemsen se svým astmatem a angreštovým vínem? Kde starý ochrnutý Duncan z Duncanova pohřebního ústavu? Ach běda! Hendrix honil čarodějnice ve Washingtonu, Salemsen sladce spal na hřbitově na Dvojvrší a starší pan Duncan, který uložil dvě generace Wrightsvillských do čekající země, splynul v jedno se vzduchem, větrem a prachem, neboť ve své poslední vůli zanechal prosebný příkaz, aby jeho tělo bylo spáleno.

Teď tu byl nějaký mrzoutský mladý muž, který vytrvale vrhal na Elleryho dlouhé zkoumavé pohledy. Jmenoval se Chalanski a ukázalo se, že on teď hraje roli Nemesis pro zlotřilce Wrightova okresu. Koroner byl čilý hubený medikus jménem Grupp, muž s dlouhým nosem a s očima jako skalpel, a funebrákem (neboť Wrightsville dosud postrádal oficiální márnici) byl buclatý pan Duncan junior, který – soudě podle požitkářsky lesklých rtů, jimiž diskutoval o posmrtných problémech s koronerem, s okresním prokurátorem Chalanskim a s policejním náčelníkem Dakinem – byl počat na mramorové desce, kolébán v rakvi, odkojen balzamovacím roztokem a věnoval pak první tužby své puberty nějaké zkormoucené návštěvnici podniku svého otce. Ellerymu se nelíbil způsob, jakým se kulatý pan Duncan díval na Sally. Ani trochu se mu nelíbil.

Někdy během středečního dopoledne se přihnulo statné ploskonohé individuum s krkem jako stromová kůra a vydávající mocný odér. To byl okresní šerif Mothless, nástupce Gilfanta. Žádné zlepšení. Šerif Mothless se naštěstí zdržel jenom tak dlouho, než se ujistil, že novináři venku napíší správně jeho jméno.

A objevili se i další – členové státní policie, příslušníci rádiové patroly z Wrightsvillu, civilně vypadající lidé s černými vaky i obyčejní lidé – mezi nimiž, jak podezíral Ellery, bylo pár lidiček z

města s ohebnějšími šíjemi, kteří uplatňovali tradiční americké privilegium motat se kolem panského sídla a provětrávat dlouho potlačovanou zvědavost.

No, pomyslel si, není důvod, proč by vražda ve Wrightsvillu voněla líp než vražda kdekoli jinde.

Ellery Queen měl podivný pocit uklidnění. Ovšem pouze v jedné části své bytosti; větší jeho část zaujímala únava a nepříjemnosti. Vůbec se nevyspal. Byl naneštěstí nucen být svědkem náhlé proměny Diedricha Van Horna z muže nejlepších let do stařeckosti. Měl se co držet během dvou hodin s Wolfertem Van Hornem, který ho zatlačil do kouta obývacího pokoje a útočil na něj připomínkami Howardových špatných sklonů od nejranějšího mládí: jak Howard chytal neškodné hádky a sekal je na kousky, jak trhal mouchám křídla, jak jednou ve věku devíti let dal Wolfertovi do postele spoustu bodláků a jak on, Wolfert, vždycky varoval svého bratra, že nic dobrého nevzejde z hýčkání toho spratka čertvíjakých rodičů, a tak dál. A pak tu ovšem byl sám Howard, s červenýma očima, s rozčuchanými vlasy a s výrazem naprostého zmatku, jehož jedinou činností byly časté návštěvy koupelny v doprovodu wrightsvillského policisty, kterému Dakin říkal „Jeep“ a jehož Ellery neznal. Tenhle strážník hlásil, že Howard si při těch výpravách vždycky jen drhl ruce, takže jak se vlekla hodina za hodinou, Howardovy ruce byly čím dál vymáchanější a svraštělejší, až nakonec vypadaly jako něco vyplaveného mořem na pobřeží. Nejhorší to s Howardem bylo ve středu dopoledne, protože nedokázal odpovědět na žádnou otázku, dokázal otázky pouze klást. Vrchní neurolog z connhavenské státní nemocnice s ním strávil dvě hodiny na místě zločinu a vyšel potom se zamyšleným výrazem. Ellery s tím pánem od medicíny mluvil, vyličil mu historii Howardovy amnézie a doktor, který byl také psychiatrickým konzultantem státní trestní komise, často pokyvoval hlavou s tím záhadným výrazem, jako by se chystal po něčem skočit, ale nikdy to neudělal, což Elleryho rozčilovalo u tolika doktorů medicíny.

Nicméně pociťoval jakési uklidnění, a to proto, poněvadž cosi, co bývalo temné, se teď vyjasnilo a konec byl na dosah.

Informoval Dakina a Chalanskiho, že chce přispět k případu něčím

důležitým, a požádal, aby dřív, než bude Howard odvezen z domu, dostal on, Ellery Queen, příležitost vyrukovat s tím v zájmu pravdy, když už ne spravedlnosti, protože jinak by byl proces proti Howardovi zkreslený, matoucí a neúplný, pokud vůbec bude dávat nějaký smysl. A dále vyjádřil Ellery přání, aby neurolog byl při tom, načež se neurolog zatvářil otráveně, ale zůstal.

V půl třetí ve středu odpoledne přišel náčelník Dakin do kuchyně, kde Ellery okusoval napůl obranou mrtvolku pečené kachny (Laura a Eileen se zamkly ve svých pokojích a celý den je nebylo vidět), a řekl: „Tak, pane Queene, jestli jste připraven, my ano.“

Ellery spolkl ještě jedno sousto broskví nakládaných v brandy, utřel si rty a vstal.

„Vidím,“ prohlásil Ellery v obývacím pokoji, „že Christina Van Hornová tu s námi není. Ne,“ dodal rychle, když se náčelník Dakin zavrtěl, „neobtěžujte se. Stará paní by nám ničím nepřispěla, leda citáty z bible, a to by se nám mohlo do věci plést. Stejně o téhle záležitosti moc neví, možná vůbec nic. Nechte ji, ať zůstane nahoře. – Diedrichu!“ Bylo to poprvé, co takhle oslovil Van Horna, a křestní jméno teď Diedricha trochu vyburcovalo, takže vzhlédl skoro se zájmem. „Budu muset povědět pár věcí, které vás bohužel budou bolet.“

Diedrich mávl rukou. „Chci jenom vědět, co se tu vlastně všechno sběhlo,“ řekl zdvořile. Potom dodal: „Moc toho jinak nezbývá,“ ale to si řekl spíš sám pro sebe.

Howard byl ve svém křesle samé rameno, samé koleno, potřeboval oholit, potřeboval spát, potřeboval útěchu – izolovaná hrouda, už bez styku se skutečností. Jenom jeho oči si jej udržovaly a do nich bylo těžké se podívat. Vlastně ho všichni dost trapně ignorovali, až na neurologa a Wolferta, kteří se zas nedívali nikam jinam.

„Abyste mohli tuhle...“ Ellery zaváhal, „tuhle záležitost pochopit, abych vám ji objasnil při každém jejím specifickém a spočítaném kroku, musím se vrátit na začátek. K tomu, co se stalo od chvíle, kdy Howard víc než před týdnem vkročil do mého bytu v New Yorku. Zrekapituluju to pokud možno stručně.“

A Ellery postupně probral všechny události uplynulých osmi dní:

Howardovo probuzení v noclehárně na Bowery, jeho příchod k Ellerymu, líčení záchvatů amnézie, jeho obavy, jeho apel na Elleryho, aby přijel do Wrightsvillu a měl Howarda pod dohledem. Elleryho první večer ve Van Hornově domě, kdy Wolfert přišel u večere se zprávou, že výbor pro zřízení výtvarné galerie přijal Diedrichovu podmínku, na jejímž základě se Howard stal oficiálním tvůrcem soch klasických bohů, které měly ozdobit průčelí navrhované budovy, a jak Howard vzplanul pro tento úkol, pustil se do náčrtů a v následujících dnech dokonce začal pracovat na malých modelech. Pak druhý den, kdy Sally, Howard a Ellery zajeli k jezeru Quetonokis, kde Howard a Sally pověděli Ellerymu, jak jsou Diedrichovi zavázáni – Howard, nalezenec, jenž Diedrichovi vděčil za všechno, Sally, bývalá Sara Masonová, z ulice Na Marjánce, předurčená k chudobě a k životu nevědomé coury, kdyby nebylo Diedricha – a jak se potom Ellerymu přiznali ke zločinu svého vášnivého vzplanutí v chatě u Farizejského jezera a k dovršení toho vzplanutí (když Ellery mluvil o tomhle, snažil se nehledět na Diedricha Van Horna ze studu za všechny, proti nimž se někdo prohřešil, neboť Diedrich se zhroutil do sebe jako papír stravovaný ohněm). Pak Ellery pověděl o těch čtyřech nediskrétních, usvědčujících dopisech, které Howard potom napsal Sally, a historii o její lakované kazetě s falešným dnem a o vyděrači, který se ohlásil den před jeho příjezdem, o vyděračově druhém telefonování i o své roli při zprostředkování, o rozhovoru s Diedrichem ten večer po výletě k jezeru Quetonokis, kdy mu Diedrich pověděl nejen o červnové loupeži Sallyiny kazety se šperky, nýbrž i o vloupání z minulé noci, o krádeži pětadvaceti tisíc dolarů v pětistovkách ze sejfu ve zdi pracovny – tedy právě té sumy, kterou Howard dal u jezera Ellerymu v obálce na zaplacení vyděrači. Dále Ellery vyličil třetí den, kdy byl sám vyděračem přelstěn a kdy Diedrich večer oznámil, že konečně objevil Howardův původ v rodině chudé farmářské dvojice jménem Wayeovi, která už dávno zemřela. Vyličil Howardovu reakci na to odhalení i epizodu na hřbitově zvaném Přístav věrnosti v časných hodinách nedělního rána, kdy Howard napadl náhrobní kámen svých rodičů blátem, sochařským dlátem a palicí v záchvatu amnézie, a jak ho potom Ellery přivedl k sobě a jak mu Howard ukázal plastelínový model Jupitera, na který vyryl svůj sochařský podpis, nikoli *H. H. Van*

Horn, jak se vždycky předtím podepisoval, nýbrž *H. H. Waye*. A vylíčil všechny následující události, jak vyděrač zatelefonoval potřetí, jak on na Howardovu žádost zastavil Sallyin náhrdelník a jak Howard neuvěřitelně popřel pravdu, když Ellery musel čelit obvinění z krádeže toho náhrdelníku.

A během celého toho líčení Diedrich zápasil s postranními opěradly svého křesla a Howard seděl jako socha.

„Takhle se vyvíjela ta historie až do dneška,“ pokračoval Ellery. „Třeba vám to bude připadat jako řada nesouvisejících incidentů a budete se divit, proč vás připravuju o čas jejich vypočítáváním. Dělam to z toho důvodu, že nejsou vůbec nesouvislé, naopak jsou spolu spjaté – spjaté tak pevně, že žádný z těch incidentů není pro celek méně důležitý než druhý, i když některé se zdají skutečně bezvýznamné.“

Na dnešek v noci,“ vykládal Ellery dál, „jsem byl na cestě zpátky do New Yorku. Byl jsem znechucený Howardem, zklamaný Sally – zkrátka měl jsem všeho dost. Daleko od Wrightsvillu mě něco napadlo. Byl to prostý nápad, tak prostý, že se jím všechno změnilo. Najednou jsem tenhle případ uviděl takový, jaký ve skutečnosti je. Poprvé!“

Odměl se, aby si mohl odkašlat, a prokurátor Chalanski řekl: „Queene, víte vůbec, o čem mluvíte? Já namouduši ne.“

Ale náčelník Dakin zasáhl: „Pane Chalanski, já tohohle člověka už slyšel. Dejte mu možnost.“

„V každém případě je to neregulérní. Tohle ‚slyšení‘ – pokud to má být nějaké slyšení – nemá žádný právní podklad. Nevím, co to vlastně je – ale v každém případě by měl být Van Horn zastoupen právním poradcem.“

„Tohle všechno spíš patří k vyšetřování koronera,“ ozval se koroner Grupp. „Je to možná trik, který má vytvořit podklad pro nějakou budoucí námitku proti nezákonnému postupu či tak něco, pane Chalanski.“

„Nechte ho mluvit,“ znovu se Elleryho zastal Dakin. „Určitě nám něco řekne.“

„Copak?“ ušklíbl se prokurátor.

„To nevím. Ale vždycky má něco k věci.“

„Díky, Dakine,“ kvitoval to Ellery a vyčkával. A když Chalanski i Grupp jen pokrčili rameny, zase pokračoval.

„Zastavil jsem na kraji silnice a probral jsem si ten případ kousek po kousku. Všechno jsem znovu prozkoumal a tentokrát jsem měl opěrný bod, ke kterému se to všechno vztahovalo.“

„Jaký opěrný bod?“ chtěl vědět Chalanski.

„Bibli.“

„Cože?“

„Bibli, pane Chalanski.“

„Tak mě napadá,“ řekl prokurátor a rozhlédl se s úšklebkem po přítomných, „že potřebujete služby doktora Cornbranche daleko naléhavěji než tenhle chlapík tady, pane Queene.“

„Nechte ho pokračovat, ano?“ poznamenal neurolog, ale ani při tom nespustil oči z Howarda.

„Velice rychle se mi vyjasnilo,“ řekl Ellery, „že Howard má na svědomí šest skutků a že těch šest skutků zahrnuje devět různých zločinů.“

Při tomhle se Chalanskiho úšklebek vytratil a koroner si poposedl, aby neseděl s nohama drze přehozenýma přes sebe.

„Devět různých zločinů?“ opakoval Chalanski. „Víte vy, o jaké jde, Gruppe?“

„Sakra, to nevím.“

„Nechte ho mluvit,“ vyzval je zase Dakin. „*Jakých* devět zločinů, pane Queene?“

Ale Ellery pokračoval: „Těch devět zločinů byla provinění různého stupně, která v širším smyslu představovala jeden zločin. Myslím tím, že mezi nimi existovala určitá spojitost, vnitřní shoda, společný plán – byly si navzájem příbuzné, byly součástí jednoho celku.“

Jakmile jsem pochopil povahu té příbuznosti,“ rozváděl to Ellery, „jakmile ji pochopíte vy, pánové, uvidíte, stejně jako jsem uviděl já, že bylo možné předpovědět jeden zločin, ke kterému mělo teprve dojít. Muselo to tak vyjít. Byl to naprosto nutný závěr. Devět zločinů znamenalo, že ten desátý je nevyhnutelný. A nejenom to. Jakmile pochopíte povahu toho plánu, můžete předpovědět – jako jsem předpověděl já Diedrichovi Van Hornovi – jaký to bude zločin, proti komu bude zaměřen a kdo ten zločin spáchá. Na něco tak dokonalého

jsem dosud nenarazil za celou svou zkušenost, která je značná. Nechci mluvit troufale, ale pochybuju, že něco takového už někdy zažil kdokoli z vás. Jsem dokonce v pokušení vyslovit pochybnost, že něco takového zažije někdo v budoucnosti.“

Ted' nebylo slyšet nic jiného než dýchání mužů v místnosti a zvenčí rozzlobený hlas příslušníka státní policie.

„Jediným faktorem, který se nedal předpovědět, byl čas. Nemohl jsem vědět, kdy k tomu desátému zločinu dojde.“ Ellery pak pokračoval energičtěji: „Už ve chvíli, kdy jsem seděl v autě skoro padesát mil od Wrightsvillu a celou tu věc promýšlel, zajel jsem k nejbližšímu telefonu, nařídil jsem panu Van Hornovi, aby okamžitě podnikl nutná opatření, a co nejrychleji jsem se vrátil sem.“

Nemohl jsem tušit, že paní Van Hornová právě dnes v noci usne v manželově posteli, v manželově ložnici. Howardovy ruce tápaly ve tmě po hrdle otce a místo otce uškrtily ženu, kterou miloval. Kdyby nejednal v záchvatu amnézie, hmat by ho byl pravděpodobně upozornil na jeho omyl, takže by se mohl včas zarazit. Jenže v tom stavu se prostě změnil v zabíjející stroj, a stroj uvedený jednou do pohybu konal svou práci čistě strojovým způsobem.

Tohle je zhruba celá historie,“ dodal Ellery.

„Ted' se podívejme na šest Howardových skutků, těch šest skutků zahrnujících devět zločinů, o kterých jsem se zmínil. Odhalují plán, z něhož vzešly, a umožňují předpovědět desátý zločin.“

Za prvé.“ Ellery se odmlčel. A pak se do toho vrhl. „*Howard se pustil do vytváření sošných podob dávných bohů.*“

A znovu se odmlčel. Žádal by příliš mnoho na každém prakticky uvažujícím člověku, kdyby očekával, že takovéhle neobyčejné prohlášení bez bližšího vysvětlení přijme jako projev zdravého rozumu. Nezbývalo mu než počkat.

„Dávných bohů,“ opakoval prokurátor s ohromeným výrazem. „Jakých to –“

„Co tím myslíte, pane Queene?“ zeptal se náčelník Dakin a zatvářil se ustaraně. „To že je zločin?“

„Ano, Dakine,“ odpověděl Ellery, „a ne jeden zločin. Vlastně jsou to dva zločiny.“

Chalanski klesl zpátky do křesla s otevřenými ústy.

„Za druhé. Howard se fakticky dostal do stadia, že popisoval své skulptury – nebo své náčrtky a předběžné modely – podivně významným podpisem *H. H. Waye*.“

Chalanski zakroutil hlavou.

„*H. H. Waye*.“ To opakoval koroner, už ani ne rozmrzele; opakoval to pouze, jako by chtěl slyšet, jak to asi zní známým hlasem.

„To snad je taky zločin?“ otázal se prokurátor s podrážděným úšklebkem.

„Ano, pane Chalanski,“ řekl mu Ellery, „a to zločin obzvlášť rouhavý. Za třetí. Howard ukradl Diedrichovi pětadvacet tisíc dolarů.“

Ted' si všichni vděčně oddechli, jako by přednášeč doprostřed přednášky v urdštině vložil větu v jejich rodné angličtině.

„No, s tímhle souhlasím, že je to zločin!“ zasmál se Chalanski a rozhlédl se kolem. Ale nikdo na to nereagoval.

„Až pochopíte celkový plán, pane Chalanski, budete souhlasit, že *všechny* Howardovy skutky byly zločiny, třebaže ne *všechny* podle trestního zákona.“

Za čtvrté. Howard zneuctil hroby Árona a Mattie Wayeových.“

„Ted' se dostáváme na pevnější půdu,“ poznamenal koroner Grupp. „Tohle přece je zločin, Chalanski – vandalismus nebo tak něco, ne?“

„Ne docela přesně. Máme zákon, že –“

„Ty dva zločiny, kterých se Howard dopustil znesvěcením hrobů svých rodičů, pane Chalanski,“ vpadl mu do řeči Ellery, „nenajdete ve vašich zákonech. Můžu pokračovat?“

Za páté. Howard se zamiloval do Sally Van Hornové. A to představuje taky dva zločiny.

A konečně ta Howardova urážlivá lež, když zapřel, že mi dal Sallyin diamantový náhrdelník, abych jej zastavil.

Šest skutků, devět zločinů,“ shrnul to Ellery. „Devět z deseti nejtěžších zločinů, jakých se člověk může dopustit podle jisté autority, která je daleko starší než vaše zákony, pane Chalanski.“

„To jsem na tu vaši autoritu zvědav.“

„Autorita, jejíž jméno se obvykle píše s velkým B.“

Chalanski vyskočil. „Ted' už toho mám pomalu –“

„Bůh.“

„Cože?“

„Inu, Bůh, jak jej známe ze Starého zákona, pane Chalanski, kterého koneckonců dosud vyznávají řečtí i římsktí katolíci a většina protestantů, stejně jako staří Židé, kteří jej poprvé vstúpili do lidské paměti v Písmu. Ano, pane Chalanski, Bůh – neboli *Yahweh*, což je anglický přepis hebrejského tetragrammatonu, čtyřpísmenného tajného jména, které se v křesťanských výkladech tlumočí jako *Jahve* či *Jehova*. „Nevyslovitelné“ nebo „nesdělitelné jméno“ Nejvyšší bytosti, pane Chalanski,... Hospodin, pane Chalanski, který – ať už ho nazýváte jak chcete – povolal Mojžíše doprostřed oblaku na horu Sinaj a zdržel jej tam čtyřicet dní a čtyřicet nocí, *a když pak domluvil s ním na hoře Sinaj, dal mu dvě desky svědectví, tabule kamenné, popsané prstem božím.*

TĚMI ŠESTI SKUTKY,“ uzavřel Ellery, „*HOWARD PORUŠIL DEVĚT Z DESATERA PŘIKÁZÁNÍ.*“

A teď se zavrtěl neurolog; zavrtěl se neklidně, jako by sám prožíval nějaký významný sen. Ale všichni ostatní seděli nehybně, včetně Howarda, který se zdál mimo svět reálných věcí v jakémisi světě jedinečně vlastním. A do tohohle děsivého světa nikdo nepronikl, dokonce ani Ellery.

„Vytvářením bohů římského panteonu,“ ujal se Ellery znova slova, „Howard porušil dvě přikázání: *Neučiníš sobě rytiny, ani jakého podobenství a Nebudeš mítí bohů jiných přede mnou.*“

A pak pokračoval: „Tím, že svoji skulpturu podepsal jménem *H. H. Wayne*, porušil Howard přikázání: *Nevezmeš jména Hospodina Boha svého nadarmo.* A to je obzvlášť fascinující příklad, jak pracovala Howardova mysl v jeho zločinné chorobě. Tady se pouští do kabaly a soupeří s okultistickými teosofy středověku, kteří mimo jiné věřili, že každé písmeno, slovo, číslo i znaménko v Písmu má nějaký tajný smysl. Největší tajemství ve Starém zákoně je jméno Hospodinovo, které on sám zjevil Mojžíšovi. To jméno je skryto v tetragrammatonu, o němž jsem se už zmínil, ve čtyřech hláskách, které se psaly různě – vlastně pěti způsoby, od *IHVH* až po *YHWH*, a ze kterých bylo předpokládáno původní jméno Boha různě rekonstruováno. Z těch rekonstrukcí je v anglicky mluvícím světě běžně přijímaná forma *Yahweh*. A když si vezmete písmena, která tvoří jméno *H. H. Wayne*, zjistíte, že představují přesmyčku jména *Yahweh*.“

Chalanski otevřel ústa.

Ale Ellery ho zarazil: „Ano. Je to bláznivý nápad, pane Chalanski.“

A hned pokračoval: „Tím, že si přivlastnil pětadvacet tisíc dolarů ze sejfu Diedricha Van Horna, porušil Howard příkázání: *Nepokradeš!*“ A dále pokračoval: „Znesvěcením hrobů Árona a Mattie Wayeových na hřbitově Přístav věrnosti v časných hodinách minulou neděli ráno porušil Howard dvě další příkázání: *Pomni na den sobotní, abys jej světil, a Cti otce svého i matku svou.*“ Zde se Ellery pousmál. „Měl jsem požádat pátera Chicheringa u sv. Pavla v Rokli, aby se nad tímhle zamyslel, protože mám pocit, že v jednom z těch bodů potřebuju odbornou radu. Mám na mysli to o tom ‚dni sobotním‘. Ten den, o kterém je řeč ve čtvrtém příkázání – u římských katolíků se říká ‚den sváteční‘ a je to u nich příkázání třetí, stejně jako myslím u luteránů, ale čtvrté příkázání to je pro Židy, řecké katolíky a většinu protestantů – ten den je tedy izraelský sabat, což je ovšem sobota, a první křesťané ho myslím rovněž dál v sobotu světili, na rozdíl od týdenní oslavy Vzkříšení, ‚dne Páně‘, což je neděle. Ted’ si vzpomínám, že tohle dvojí zachovávání svátku se praktikovalo několik století po Vzkříšení, třebaže Pavel hned od začátku stanovil, že židovský sabat není závazný pro křesťany. No, na tom nezáleží. Pro Howarda jakožto pro křesťana *sabat* znamená neděle, a právě v časných hodinách nedělního rána zneuctil svého otce i matku.“

A Ellery vypočítával dál: „Tím, že se zamiloval do Sally a vyspal se s ní ve Van Hornově chatě u Farizejského jezera, porušil Howard opět dvě příkázání: *Nepožádáš manželky bližního svého a Nesesmilníš.*“

A pak Ellery přešel rychle ke svému devátému citátu: „Když zapřel, že mi dal Sallyin náhrdelník pro zastavárnu, porušil Howard svou lži příkázání: *Nepromluvíš proti bližnímu svému křivého svědectví.*“

Všichni byli v zajetí toho podivného gigantického přediva a byli by je nezpřetrhali, ani kdyby to šlo.

A Ellery znovu promluvil: „Když jsem tak minulou noc seděl v Howardově autě na kraji silnice a dával si těch devět úlomků dohromady, položil jsem si přirozenou otázku: Mohla být tohle všechno náhodná shoda? Mohla náhoda přivést Howarda k tomu, aby

se dopustil právě těch skutků, které způsobily, že porušil devět z desatera přikázání? A musel jsem si odpovědět: Ne, to není možné! Pravděpodobnost, že by k takové shodě zločinů proti dekalogu došlo náhodou, je příliš nepatrná. Těch devět přikázání bylo tedy porušeno záměrně, bylo porušeno promyšleně a plánovitě a dekalog byl k tomu vodítkem.

Ale jestliže Howard porušil devět přikázání z desatera, nechtěl a nemohl přestat!“ zvolal Ellery. „Desatero tvoří celek, a devět není deset. To přikázání, které zatím chybělo, které mělo být teprve porušeno, bylo přikázání, které moderní člověk pokládá mezi všemi ostatními za společensky i morálně za nejzávažnější: *Nezabiješ!* Desatero tvoří celek, a devět není deset, a když ta desátá část je mravní příkaz zakazující vraždu, uvědomil jsem si, že Howard ještě chystá vraždu jako vyvrcholení své ohromující vzpoury proti světu.

Koho se Howard chystá zavraždit? Odpověď byla stejná, ať už jsem bral v úvahu vnější projevy Howardova chování, nebo jejich vnitřní psychologické souvislosti. Co vlastně Howard chce? Nebo si myslí, že chce, protože mám s prominutím laickou teorií, doktore Cornbranchi, že Howard ve skutečnosti nikdy nebyl zamilovaný do Sally, jenom si myslel, že je. Chtěl – nebo si myslel, že chce – Diedrichovu ženu. Kdo tomu stál v cestě? Pouze Diedrich. Po jeho odstranění by se Howardovi zdálo, že dobyl Diedrichovu ženu. Ten fakt, že při pokusu zabít Diedricha zabil náhodou Sally, nemá, logicky vzato, žádnou důležitost – je tragicky bezvýznamný.

Ale k Diedrichovi jako k zamýšlené oběti dospějete i cestou psychologie. Nikdy jsem neměl nejmenší pochybnosti – fakticky od doby před deseti lety, kdy jsem Howarda poznal v Paříži – že hlavní hnací síla Howardova citového mechanismu má od jeho raného dětství oidipovský ráz. Jeho zbožné uctívání Diedricha Van Horna bylo nepokryté a očividné. Sochy v Howardově pařížském ateliéru představovaly Dia, Adama, Mojžíše – Mojžíše už tenkrát! – ale všechny byly v podstatě Diedrich. A potom, po deseti letech, jsem poznal Diedricha osobně a viděl jsem, že všechny ty sochy měly Diedrichovy rysy i tělesnou konstituci.

Celá Howardova historie vedla ke zbožňování otcovského idolu téměř nevyhnutelně: nepoznaná matka, která ho odvrhla jako

nemluvně, mohutný, mocný a obdivuhodný vzor mužnosti, který se ho ujal, stal se jeho otcovským ochráncem a sloužil mu jako otec i matka zároveň. A podobně jako u Oidipa tu byla i semena otcovraždy. Neboť láska se změnila v nenávisť, když otec-idol odvrhl syna a přenesl svou lásku, jak se Howardovi zdálo, na jednu ženu, a to na cizí ženu. V tom okamžiku semena vzklíčila: zároveň s Diedrichovou svatbou se Sally došlo k prvnímu záchvatu amnézie. A pak se Howard ‚zamiloval‘ do ženy, která mu ukradla otce! Můžete mě opravit, doktore Cornbranchi, ale já konstatuji, že to nebyla vůbec žádná láska – byl to podvědomý pokus dosáhnout zároveň dvou cílů: *potrestat otce, který jej odvrhl, a současně získat zpátky otcovu lásku zničením otcova vztahu k ženě, která to odvržení způsobila.*

A teď si všimněte jednoho pozoruhodného faktu: Při plánování vraždy proradného otcovského idolu užije syn takové techniky, kterou při uskutečňování plánu vraždí jiný otcovský idol!“ Doktor Cornbranch se zatvářil zmateně. Ellery se naklonil vpřed a oslovil neurologa přímo: „Jak v téhle rodině, kde Christina Van Hornová, Howardova nevlastní babička, byla v jeho dětství i potom posedlá Slovem Božím – následkem svého manželství s dogmatickým fanatikem Starého zákona, který hlásal živoucího Jehovu – jak se mohl Howard vyhnout tomu, aby ho neprosákla představa patriarchálního Boha? Z čehož vidíme, jak dokonalé je tohle zdokonalení: *Záměrným porušením desatera přikázání Boha Otce Howard totiž rozbíjí největší otcovský idol ze všech.*“

Ellery pohlédl na rozklíženou postavu, která bývala Howardem, se směsí soucitu a odporu, jakou pociťují všichni normální lidé v přítomnosti šilenců, a řekl velmi ohleduplně: „Teď jistě chápete, pánové, proč jsem vás tímhle připravoval o čas. Celá koncepce Howardova záměru je koncepce vykojené mysli.

Nevím, jaké jméno dáte Howardovu šilenství vy lékaři, doktore Cornbranchi, ale i laikovi musí být zřejmé, že vzít si desatero jako předlohu pro řadu zločinů vrcholící vraždou a sledovat tu předlohu s takovou zchytralostí a vytrvalostí, s jakou ji v tomhle případě sledoval vědomě i podvědomě tenhle člověk, to si vyžaduje diagnózu v ordinaci kvalifikovaného psychiatra a ne přelíčení v soudní síni podle trestního zákona stanoveného pro duševně zdravé provinilce.

S tímhle člověkem není možno zacházet a nakládat jako s normálním vrahem. Jestli je vám líbo, je zločinně choromyslný a já zopakuji svůj výklad a podám svou biblickou analýzu kdekoli a kdykoli si určíte, pokud tím dopomůžu k tomu, aby se dostal tam, kam patří, totiž do psychiatrického ústavu.“

Ellery se podíval na Diedricha Van Horna a hned zase pohled odvrátil, protože Diedrich plakal.

Nějakou chvíli nebylo slyšet nic než Diedrichovo vzlykání a pak i to ustalo.

Prokurátor Chalanski pohlédl na doktora Cornbranche. Odkášlal si.

„Doktore, jaký je váš názor na... na tohle všechno?“

Neurolog odpověděl: „Radši se prozatím nebudu vyslovovat k lékařsky právním stránkám tohoto případu. To nějaký čas potrvá a vyžádá si to spoustu – ehm – konzultací.“

„No dobrá!“ Prokurátor se opřel lokty o kolena. „Z hlediska prokuratury – bez ohledu na to, co se možná pokusí prosadit jeho advokát – my máme případ v rukou a já jsem připraven vzít jej k soudu, hned jak budeme mít odbyto odborné posouzení.“

Policejní náčelník Dakin se pohnul. „Myslíte z connhavenské laboratoře?“

„Ano. Dostal jsem od nich telefonicky předběžnou zprávu těsně před začátkem tohoto sezení, Dakine. O těch čtyřech vlasech, které se našly mezi jeho prsty, se vědecky zjistilo, že pocházejí z hlavy paní Van Hornové. Ty částičky tkáně zpod jeho nehtů jsou podle názoru laboratoře z jejího hrdla. Prakticky vzato se o tom nedá pochybovat, ale myslím si, že to můžeme potvrdit i legálně. A upřímně řečeno, nezajímá mě teď, jestli ji zabil s vědomím, že je to ona, nebo jestli ji potmě omylem považoval za pana Van Horna. Tak jako tak by k tomu měl pohnutky. Nebyl by první cizoložník, který zabil svou partnerku v hříchu. Vlastně pokládám za daleko snadnější uvést jako pohnutku tohle,“ a prokurátorovou tvář se kmitlo něco jako úsměv, „než všechny ty fantazie o nenávisti k otcovskému idolu. Tak, to je myslím všechno –“

Chalanski se začal zvedat.

Vtom se ozval Howard: „Odvedete mě hned?“

Kdyby náhle promluvila plastelínová podoba Jupitera v Howardově

ateliéru, nemohli by se víc vyplašit.

Howard se nedíval na Chalanskiho ani na Elleryho, nýbrž na policejního náčelníka Dakina.

„Jestli vás odvedeme? Ano, Howarde,“ řekl Dakin rozpačitě. „Bohužel, je to tak.“

„Chtěl bych něco udělat, než mě odvedou.“

„Myslíte jít na toaletu?“

„Nejstarší úskok na světě,“ usmál se Chalanski. „Ne že by vám nějak pomohl, Van Horne. Či snad Wayei? Dům máme pod dohledem, uvnitř i zvenčí.“

„Je cvok, né?“ protáhl koroner Grupp.

„Nechci utéct,“ řekl Howard. „Kam bych utíkal?“

Grupp i Chalanski se zasmáli.

„Proč ho nevyslechnete?!“

To se ozval Diedrich, byl na nohou a v obličeji mu cukalo.

Howard řekl stále stejným, rozumným a trpělivým tónem: „Chci si prostě zajít nahoru do svého ateliéru, to je všechno.“

Nějakou chvíli nikdo neřekl nic.

„Proč, Howarde?“ konečně se zeptal náčelník Dakin.

„Nikdy to tam už neuvidím.“

„Nezdá se mi na tom nic nepatřičného, pane Chalanski,“ řekl Dakin. „Nemůže uniknout a dobře to ví.“

Prokurátor pokrčil rameny. „Za zajištění zatčeného zodpovídáte vy, Dakine. Já bych ho tam nepouštěl.“

„Co tomu říkáte vy, doktore Cornbranchi?“ zeptal se policejní náčelník zamračeně.

Neurolog zavrtěl hlavou. „Když už, tak jen s ozbrojeným strážcem.“

Dakin zaváhal.

„Howarde, co vlastně chceš v ateliéru dělat?“ zeptal se Ellery.

Howard neodpověděl.

„Howarde...“ To se ozval Diedrich.

Howard prostě stál a zavrtával oči do podlahy.

Doktor Cornbranch naléhal: „Proč neodpovídáte, Howarde? Co chcete udělat?“

A Howard řekl: „Chci rozbít svoje sochy.“

„Tohle tedy,“ podíval se neurolog na Dakina a přikývl, „je rozumný požadavek. Za daných okolností.“

Dakin se zatvářil vděčně. Vybídl dlouhého mladého policistu, který stál za Howardem: „Běžte s ním, Jeepe!“

Howard se otočil na patě a pevně vykročil ven.

Policista si povytáhl opasek a zašmátral pravou rukou po černé pažbě své pistole. Pak vyšel za Howardem z pokoje, téměř doslova mu v patách.

„Ať vám to netrvá moc dlouho!“ zavolal za ním Dakin.

Diedrich se těžce posadil. Howard se na něho nepodíval ani při odchodu.

Na mě taky ne, pomyslel si Ellery, přistoupil k jednomu z velkých oken velkého muže a zahleděl se do zahrady, kde ve slunci pozdního odpoledne stáli tři příslušníci státní policie, pokušovali a smáli se.

Neuplynuly víc než tři minuty, když první tříštivá rána přiměla všechny v pokoji, aby zvedli hlavy a podívali se vzhůru.

Následovala nová rána a další, a pak mnoho dalších ve zrychlujícím se rytmu zkázy. Potom ničivé údery ustaly a po pauze dlouhého nadechnutí přišel poslední výbuch obrazoborectví.

Tentokrát ticho trvalo dál.

Všichni se teď obrátili k otevřeným dveřím, jimiž bylo vidět úpatí schodiště, a čekali, až do jejich zorného pole sestoupí ničitel, následovaný policistou. Jenže se nedělo nic, neobjevoval se Howard ani policista. Stále na ně zíral ten prázdný výhled do haly a na schodiště.

Dakin vyšel do haly a opřel se rukou o světlý dubový sloupek točitého schodiště. „Jeepe!“ zavolal. „Přiveďte ho už dolů!“

Jeep se neozýval.

„Jeepe!“

Tohle bylo zařvání s náznakem paniky.

Ale Jeep neodpovídal.

„Proboha,“ vydechl Dakin. Na okamžik se k nim obrátil a jeho obličej byl bledý jako sochařská hlína.

A pak se začal sunout nahoru do schodů a všichni ostatní za ním.

Policista ležel roztažený před zavřenými dveřmi Howardova

ateliéru s nafialovělou boulí nad levým uchem a dlouhé nohy se mu rozjížděly po podlaze, jak se pokoušel vstát.

Pistoli už neměl.

„Praštil mě do břicha, hned jak jsme došli sem ke dveřím,“ vyrazel ze sebe těžce. „Vytrh mi pistoli. Praštil mě s ní. Ztratil jsem vědomí.“

Dakin zacloumal dveřmi.

„Zamčeno.“

Ellery zařval: „Howarde!“ Ale Chalanski ho ramenem odstrčil stranou a vykřikl: „Van Horne, otevřete ty dveře a hod'te sebou, sakra!“

Dveře nepovolily.

„Máte klíč, pane Van Horne?“ zasupěl Dakin.

Diedrich se na něj tupě podíval. Nerozuměl jeho slovům.

„Musíme je vyrazit.“

Ustoupili kousek ode dveří, hotovi vrhnout se proti nim společně, ale vtom se ozval výstřel.

Byl to jediný výstřel a po něm bylo slyšet, jak něco kovového dopadlo na podlahu. Neozvalo se žádné další žuchnutí jako dopad těžkého těla. Vyrázili dveře prvním náporom.

Howard visel na prostředním trámu svého podkrovního ateliéru. Paže se mu klátily a ze zápěstí mu dosud kapala krev do dvou kalužin na podlaze; proťal si tepny dlátem. Vystoupil na židli s provazem z kladkostroje na zdvihání kamenných kvádrů, přehodil provaz přes trám krovu, udělal si z obou jeho konců pevnou smyčku kolem krku a odkopl židli pod sebou. Ještě si strčil policistovu pistoli v ostrém úhlu do úst a stiskl kohoutek. Střela z osmatřicítky mu v ústech prorvala patro, a když vyletěla, utrhla mu část temene hlavy.

Prokurátor s úšklebkem vydlabal střelu z trámu, kam se kulka zaryla, a zabalil ji do svého kapesníku.

Koroner Grupp poznamenal: „Vybral si rozhodně ten nejhorší způsob smrti.“

Na podlaze ateliéru se válely kusy plastelíny, sochařské hlíny i kamene a Wolfert Van Horn vyjekl, protože stoupl na velký kus Jupitera a podvrhl si kotník.

O dohru se postaraly noviny.

Jak řekl Elleryho otec, inspektor Queen: „Vražda, sex a Pánbůh – o

takovém případě sní každý, kdo má na starosti zvýšení nákladu.“

Podrobná zpráva o Elleryho kázání na téma desatera přikázání se nějak dostala ke sluchu přední tiskové agentury, která se do případu zakousla. Tím se rozpoutal divoký tanec. *Největší případ Elleryho Queena. Desítka důvtipného detektiva. Perfektní psycholog potírá pachatele Písmem. E. Q. trumfuje vlastní triumfy* – to je jenom pár z mnoha originálních titulků a podtitulků, nad nimiž perfektní psycholog jen kroutil hlavou. Hotová vánice novinových výstřižků z celých Spojených států i Kanady zasněžila podlahu bytu Queenových a inspektor Queen investoval své těžce vydělané peníze pro větší slávu výstřižkového alba svého syna, což nebyl nikterak nápad jeho syna, nýbrž výhradně nápad otce jeho syna. Po tři neděle prošlapávali moudří mužové i mezuláni stále se rozšiřující cestu ke dveřím Queenových a telefon vyzváněl bez přestání. Přicházeli reportéři pro interviewy, námezdní pisálci s již sepsanými ságy Van Hornova případu, požadující pouze Mistrův souhlas a skromný podíl na honoráři za vydání. Redaktoři magazínů se hlásili na druhém konci telefonních linek a fotografové na druhé straně dveří a přinejmenším dva zástupci reklamních agentur měli za to, že doporučení důvtipného detektiva by dynamicky spojilo jejich výrobek se slavnou kriminální senzací, v jednom případě doporučení na krémový šampón, ve druhém na nový parfém, zaváděný pod názvem *Vražda*. A rozhlas, aby nezůstal pozadu, vyrukoval s nabídkou, aby pan Queen promluvil v nedělním debatním odpoledni s několika prominentními duchovními, představiteli protestantského, římskokatolického a židovského vyznání, v programu nazvaném *Písmo svaté proti Howardu Van Hornovi*. To všechno navíc k armádě vybraných ohřívačů vlastní polívčičky, kteří toužili uvést popularitu důvtipného detektiva do ještě většího varu a nabízeli za to vesměs báječné honoráře. Ellery dohrátě vyhrožoval, že to sám jaksepatří zavaří neznámému žvanilovi, který dal informaci o desateru přikázání tisku – přísahal potom pár měsíců, že to byl doktor Cornbranch z pohnutek jakési nesrozumitelné vyšší psychologie – ale inspektor Queen ho ukonejšil. A aby nezůstalo nic zatajeno, je třeba poznamenat, že když bylo po téhle devítidenní senzací, když se pan Queen už nemusel obávat, že při tom bude

přistižen, nahlédl sám pokradmo do inspektorova alba výstřižků, které zatím dospělo do konečného stadia obezity. Načež chtěl nechtěl pocítil ono krásné a hřejivé teplo, které občas zalévá srdce i těch nejskromnějších, a dokonce si jeden výstřižek přečetl až do šťastného konce. Byl to článek z jistého magazínu, ve kterém se o něm psalo „Zázračný chlapec ze Západní 87. ulice při svém nejzázračnějším výkonu.“

Ale ze vši žurnalistické literatury oné horečnaté mezihry v Elleryho kariéře nikdo nepřekonal toho génia novotvarů, jenž ve svém nedělním článku pro jeden ze vznešenějších žurnálů, nadepsaných *Případ schizofrenického biblomaniaka*, razil termín, který napříště obohatil slovník kriminologie.

Tento Einstein etymologie označil Elleryho Queena za muže, „jenž ode dneška pro všechny časy musí být nazýván Dekalogický Detektiv.“



**TAK SE UZAVÍRÁ
KNIHA MRTVÝCH**

**A ZAPOČÍNÁ
KNIHA ŽIVÝCH**

Část

II

Drama
desátého
dne

Desátý den

Jeho kořistí byl lidský jedinec a on číhal v nížinách nepravosti s kouzelnou zbraní, slavnější s každým krvavým honem. Zlotřilci se nikdy nezdáli zlotřilejší či prohnanější nebo lákavější pro jeho sbírku úlovků. Neboť byl Ellery, syn Richardův, mocný lovec před Zákonem, a nikdo v boji proti němu nemohl zvítězit.

Rok, který následoval po siláckém kousku v případě Van Hornových, byl snad nejrušnější a nejúspěšnější v Elleryho kariéře. Případy ho přímo obléhaly, slétaly se k němu ze všech stran, některé i přes oceány. Podnikl toho roku dvě cesty do Evropy, jednu do Jižní Ameriky a jednu do Šanghaje. Znali ho v Los Angeles, v Chicagu a v Mexico City. Inspektor Queen si stěžoval, že mohl právě tak Elleryho vychovat, aby se z něho stal kvartýrmajstr nějakého cirkusu, tak málokdy svého syna vídal. A seržant Velie dokonce prošel kolem Elleryho po chodníku před policejním ředitelstvím, než ho po pěti krocích matná vzpomínka přiměla, aby se za ním otočil.

Ale ani Mistrovy rodné luhy nestrádaly nedostatkem zločinnosti. Bažiny města New Yorku zvučely zkazkami o jeho hrdinských činech. Byl tu třeba případ křečemi postiženého botanika, zabývajícího se mechy, ve kterém Ellery dospěl k definitivní dedukci – z uschlého kousíčku rašeliníku, ne většího než nehet na jeho palci – a zasáhl na chirurgickém oddělení jedné z nejúctyhodnějších newyorských nemocnic, aby zachránil jeden život a rozbil jednu reputaci. Byl tu případ Adeliny Monquieuxové, jehož pozoruhodně důmyslné rozluštění nemůže být zveřejněno před rokem 1982 podle dohody s vykonavateli poslední vůle této zvláštní dámy. A tyhle případy uvádíme pouze pro příklad – jejich úplný seznam je v Queenových zápiscích a v patřičné době bude nepochybně v té či oné formě publikován. Konec tomu shonu udělal sám Ellery. Nikdy nebyval tělnatý a od září předešlého roku ubyl na váze tolik, že ho to poplašilo.

„To dělá to zatracené lítání po světě,“ prohlásil inspektor Queen při časném snídani jednoho rána v srpnu. „Ellery, musíš přibrzdit.“

„Už se stalo. Mluvil jsem včera s Barneyem Kullem a ten mi řekl, že

jestli hodlám skončit parádním infarktem, mám se dál honit jako těch uplynulých jedenáct měsíců.“

„Doufám, že dostaneš trochu rozumu. Co se chystáš dělat, synu?“

„No... nashromáždil jsem za ten rok dost materiálu na dvacet knih, ale neměl jsem čas napsat, dokonce ani naplánovat, ani jednu. Vráť se zase ke spisování.“

„A co ten případ Mrzačitele?“

„Ten jsem předal Tonymu se svou kondolencí.“

„Zaplat'pánbůh!“ prohlásil inspektor zbožně, poněvadž na policích nad jeho postelí nebylo už místo ani na jediné album s výstřižky. „Ale nač s tím spěchat? Proč si napřed neodpočinout? Vyjed' si někam z města.“

„Mám už toho vyjždění dost.“

„To se rozumí, nemůžu čekat, že zmoudříš a natáhneš se na záda, jak bys měl,“ zabručel starý pán a sáhl po kávové konvici. „Teď se nejspíš zavřeš v tom svém opiovém doupěti, kterému říkáš pracovna, a já tě neuvidím vůbec. A koukejme! Ty máš na sobě tu odpornou starou hazuku!“

Ellery se zazubil. „Vždyť jsem ti to oznámil. Pouštím se do nové knihy.“

„Kdy?“

„Ihned. Dneska. Teď ráno.“

„Kde ty bereš tu energii... Proč si nedopřeješ nový kuřácký kabátek, když se už musíš oblíkat tak změkčile.“

„Vzdát se svého kabátku? Vždyť je to můj habituální pracovní hábit.“

„Když začneš s těmihle slovními hříčkami,“ zamručel jeho otec a rychle vstal od stolu, „zachraň se, kdo můžeš! Uvidíme se večer, synu.“

Takže Ellery Queen zase jednou vstupuje do své pracovny, zavírá za sebou dveře a připravuje se vydat ze sebe všechn svůj autorský um.

Povšimněme si, že proces spojený s přípravami na početí knihy se technicky liší od procesu spojeného s přípravami na její přivedení na svět. V tom druhém stadiu jde o zkontrolování a vyčištění psacích

strojů, o výměnu pásek, o ořezání tužek, o uspořádání čistých listů papíru v přesné vzdálenosti od ruky, aby si to vyžádalo co nejmenší námahu, o opření poznámek nebo náčrtů v exaktně vyměřeném úhlu k psacímu stroji, a tak dále. Situace na počátku koncepčního stadia je politováníhodně odlišná. I když předpokládáme, že autorova hlava je úplně nabitá myšlenkami a vydává netrpělivé jiskření, autor naprosto nepotřebuje vedlejší propriety ani se nestará o jejich stav a umístění. Má jenom koberec pod nohama a svoji ubohou maličkost.

Pozorujme tedy pana Queena v jeho pracovně tohoto krásného časného jitra v srpnu, v roce po Van Hornově případu.

Je rozohněn energickými úmysly. Měří si svůj koberec generálskými kročejí a mobilizuje své duševní síly. Jeho čelo je jasné. Jeho pohled je zahloubaný, ale klidný. Jeho nohy jsou neuspěchané a neznepokojené. Jeho ruce jsou klidné.

A teď ho pozorujme dvacet minut poté.

Jeho nohy sebou šubají. Jeho pohled je nepřičetný. Jeho čelo se zuřivě svrašťuje. Jeho ruce se bezmocně zatínají. Opírá se čelem o zed', vyhledává chladivost omítky. Vrhá se ke křeslu a usedá na jeho krajíček s rukama jakoby prosebně sepjatýma mezi koleny. Pak vyskakuje, nacpe si lulku, odkládá ji, zapaluje si cigaretu, dá si dva šluky, cigareta vyhasíná a zůstává mu třet mezi rty. Ellery Queen si okusuje nehty. Drbe se na hlavě. Šťourá se ve vykotlaném zubu. Dloube se v nose. Vráží ruce do kapes kabátku. Kopne do křesla. Mrkne na titulky v ranních novinách na svém psacím stole, ale hrdinsky se od nich odvrací. Jde k oknu a záhy ho zaujmou vědecké aspekty mouchy, která leze vzhůru po skle. Našmátrá prsty zrníčka tabáku ve své pravé kapse, balí zrníčka do chuchvalce cupaniny, klade chuchvalce do lístku papíru, který je náhodou v téže kapse. Obaluje papírek kolem chuchvalce, vytahuje papírek z kapsy a mrkne na něj.

Stojí na něm:

Van Horn

Severní výšinka

Wrightsville

1

Ellery se posadil ke svému psacímu stolu. Položil papírek na mapu s pijákem, naklonil se dopředu, roztáhl se lokty po stole, položil si bradu na ruce a zahleděl se na lístek ze vzdálenosti dvou palců od svého nosu.

Van Horn. Severní výšinka. Wrightsville.

Všechno, co zbylo z Van Hornova případu.

Vzpomněl si teď na ten výjev, který se odehrál téměř před rokem.

Měl tenkrát na sobě tentýž kuřácký kabátek jako teď (*propána, to jsem ho měl na sobě posledně*).

Dal předtím Howardovi nějaké peníze, aby se mohl dostat domů, doprovodil ho dolů na ulici. Howard si zastavil taxík, a pak si na chodníku podávali ruce, když vtom Elleryho napadlo, že vlastně neví, kde Howard bydlí. Zasmáli se tomu a Howard vytáhl černý notes ze šatů, které měl vypůjčené od Elleryho, vytrhl z něho stránku a naškrábal na ni svou adresu.

Tuhle stránku.

A Ellery se pak vrátil zpátky nahoru, zamyslel se nad Wrightsvillem a nakonec strčil tenhle papírek do kapsy kuřáckého kabátku. Tam lístek zůstal, protože Ellery kabátek pověsil příští den do skříně, kde visel od té doby až dodnes, kdy byl znovu povolán do služby.

Všechno, co zbylo.

Když teď Ellery zkoumal drobné, jako vyleptané písmo, vyvstal mu v paměti znovu Howard i Sally a Diedrich a Wolfert i ta stará žena; vzpomněl si na ně na všechny.

Na slůvko „Van“ usedla moucha a drze tam setrvala. Ellery našpulil rty a foukl. Moucha odletěla a papírek se převrátil na druhou stranu.

Na té druhé straně bylo něco napsáno!

Stejným drobným, jakoby vyrytým rukopisem. A tahle strana jím byla popsaná celá. Ellery se napřímil a sáhl zvědavě po lístku.

Howardovo písmo. Černý notes. Jenže tohle nejsou adresy ani telefonní čísla. Plná stránka droboučkových řádků. Věta za větou. Že by

deník?

Začínalo to uprostřed věty:

pošetilá mazlivá jména, jaká vymyslel pro S., třebaže má dost taktu, aby jí tak neříkal, leda když myslí, že jsou sami. Proč by to mělo vadit mně? Jenže v jeho věku! Ne, buď poctivý. Vždyť víš, proč... Ale stejně je to hloupé. Říkal jí „Lia“, než se vzali – Lia!!! Takhle prosím to napsal – svou vlastní rukou v tom pubertálně sentimentálním psaníčku... a pak „Salomina“ po svatbě. Kde ta jména vzal?!!! Tak *roztomiloučká* – od velkého D. Van H. Tak *upejpavá*. Salomina – Sally – Sal – tohle pitomé stupňování, jako by mu sakra něco vadilo na jejím skutečném jméně! Mně se Sara líbí. Já prostě mil – tak prr! Tohohle musím nechat, nesmím to ani napsat. Je to jeho právo, a její. *Nech toho!* Jdu si lehnout, doufám, že usnu.

Je to deník, určitě.

Jedna věc, o které se Howard nikdy nezmínil. *Lia. Salomina.*

Zvláštní, jak tahle jména utkvějí v paměti.

Lia. Salomina. Kde je Diedrich sebral? Ellerymu se hlavou kmitla myšlenka a zapadla náhle na místo a Ellery se zase octl u jezera Quetonokis, seděl vedle Sally v otevřeném sportovním autě na kraji jezera. Sally se obrátila a podsunula si nohy pod sebe – byly to nádherné nohy. Howard byl u toho omšelého balvanu a kopal do kamínku. Ellery jí tehdy dal cigaretu.

„*Jmenovala jsem se Sara Masonová.*“

Slyšel její hlas i pleskot ptačích křídel, když se ptáci vznesli z klády plovoucí na hladině jezera.

„*To Dieds mi začal říkat Sally mezi jinými jmény.*“

Mezi jinými jmény. Lia a Salomina?

Říkal jí „Lia“, než se vzali... Než se vzali. Ne Sara Masonová. „Lia Mason“. Třeba se Diedrichovi jméno „Sara“ nelíbilo. „Sara Masonová“ vyvolávala v tomhle kraji protestantských biblických jmen mylnou představu: možná učitelky se sevřenými rty; novoanglické hospodyně s nanicovatými vlasy, zahalenými rouškou, a stahující žaluzie v parádním pokoji. „Lia Mason“ – to znělo mladě a měkce a dokonce mysteriózně. To se k Sally hodilo líp. A také to něco prozrazovalo o Diedrichovi Van Hornovi. Něco tajného a milého.

Salomina po svatbě. To znělo jaksi známě. Ne, ne tak docela. Ty

první dvě slabiky tomu dávají známý zvuk. Dcera Herodiady... Ellery se usmál. Proč ne tedy přesné jméno té biblické tanečnice, proč ne „Salomé“? Proč „Salomina“? Koncovka *-ina* to sama o sobě zženšťovala. Ne, nejspíš vynález ryze Diedrichův, stejně jako „Lia“. Rozhodně to znělo muzikálně, jako nějaké jméno v Poeově básni.

Ellery se opřel v křesle, zapálil si dýmku, blaženě bafal a nepouštěl uzdu svých úvah. Pustit ji znamenalo vrátit se k patrolování po koberci a k zoufalství.

Vzal do ruky tužku a začal si čmárat na poznámkovém bloku.

Lia Mason?

Napsal si to jméno. Ano, vypadalo pěkně. Napsal je znovu, tentokrát verzálkami:

LIA MASON

Oho, co je tohle? LIA MASON – ON A MILAS?

Zapsal si tu větičku s groteskně milostnou příchutí a teď měl na papíře:

LIA MASON

ON A MILAS Zkoumal litery jména ještě chvíli a pak napsal:

SAMA LONI

Její loňská samota? Zasmál se. Další variace ho napadla rychle:

AMO SNILA

Amo – latinsky miluji? A dívčí snění?

MASO LANI

Výraz touhy? A potom jedno za druhým:

MANA SOLI

SILA ONAM
MONA LISA
SAL

Mona Lisa.
Mona Lisa?
Mona Lisa!

V tom to bylo. To je *ono*. Ten *úsměv*. Ten moudrý, smutný, záhadný, pronásledující úsměv plný protikladů! Lámal si tenkrát hlavu, kde se už se Sally setkal. Ne, nikdy se s ní předtím nesetkal. Sally se usmívala jako Mona Lisa, tak stejně, jako by ne La Gioconda, nýbrž sama Sally seděla da Vincimu modelem pro ten slavný portrét, a...

A postřehl to i Diedrich?

Nepochybně to postřehl. Diedrich byl zamilovaný. A poznal Diedrich, kde už ten úsměv viděl? Na obraze? Elleryho oči se zasmušily. Prohlížel si svou čmáranici:

MONA LISA
SAL

Téměř automaticky dokončil započatou variaci:

SALOMINA

Salomina.
Lia Mason, Mona Lisa, Salomina.
Lia Mason, Mona Lisa, Salomina.
Ve skrání mu začalo tepat.

Muž je zamilovaný do ženy. Žena má provokativní, důvěrně známý úsměv, ve kterém on poznává úsměv Mony Lisy. Žena se jmenuje Masonová. Muž překračuje svá nejlepší léta a žena je mladá a je to jeho první a jediná láska. Jeho vášeň je mocná – touha vyhladovělého muže. Propadne naprosto, zejména v období před manželstvím, předmětu svého hladu. Je tou ženou přímo posedlý a všechno v souvislosti s ní se jeho zraku jeví zvětšené a zaostřené. A ten muž je

kromě jiného senzitivní a bystrý pozorovatel. Objev Mony Lisy je rozkošný. Pohrává si s ním, libuje si v něm. Napíše si to jméno na papír: *Mona Lisa*.

A najednou si všimne, že pět písmen v rodinném jméně jeho Sary Masonové – Mason – se opakuje ve jméně „Mona Lisa“. Není už pouze potěšený, poskytuje mu to lahodnou rozkoš. Ukradne písmeno *M*, jedno *A*, potom *S*, pak *O* a *N* ze jména „Mona Lisa“. Zbývají tři písmena: *L*, *I*, *A*. Vždyť tohle je vlastně také jméno! Zní podobně jako běžnější *Lea* a vypadá neskonale krásněji. *Lia*... *Lia Mason*... *Mona Lisa*, *Lia Mason*.

Potají svou lásku překřtí. Od nynějška je ze Sary v jeho tajných myšlenkách *Lia*.

A pak jí jednoho dne odhalí svoje tajemství. Vysloví to jméno. Nahlas. Ostýchavě. Ale ona je žena a tohle znamená vyznání zbožňující lásky. To jméno se jí líbí. Jeho tajemství sdílejí spolu. Říká jí tak, když jsou spolu o samotě: „*Lia*“.

Vezmou se, jedou na svatební cestu.

Teď nastává doba symbiózy, kdy se organismy spájejí a splývají a kdy neexistuje nic mimo spojení dvou milenců: žádní přátelé, žádné zaměstnání, žádné rozptylování ani možnost rozptylování. Jsou pohlceni jeden druhým. Ostatní život je odložen stranou. Zápalka je důležitější než celý dům, jedno jméno může být tajemstvím všehomíra. Žena se teď zeptá, jak na jméno *Lia* přišel, a jestli jí to řekl už dřív, přivede na to řeč znovu. Je rozjařený, rozkurážený, vynalézavý. „*Lia Mason*“ už není vhodné jméno. Ona už není *Masonova*. Je nutno najít jiné. Vezmi si papír a tužku, *Diedrichu*, a ukaž, jak nevyčerpatelnou máš fantazii, jaký jsi nádherně paličatý, důvtipný a romanticky mladý starý harcovník, ohnivec a d'Artagnan, a smrt všemu, co překáží! Čáry máry fuk! *Abrakadabra*! Šupito presto! „*Salomina*“.

A pak se spolu zasmáli a ona bezpochyby prohlásila, že „*Salomina*“ je nejkrásnější jméno od časů „*Evy*“, ale nebylo by trochu nešikovné vysvětlovat, jak vzniklo? A on vážně přikývl a dohodli se pro společenské účely na kompromisu „*Sally*“, což jí tenkrát určitě připadalo jako nepatrná cena za lásku toho báječného titána.

Ellery si povzdechl.

Pravděpodobně k tomu došlo docela jinak.

Jako by něco z toho všeho mělo teď vůbec nějaký význam!

Jako by tohle všechno nebylo spiknutí vlastní výroby za účelem zmaření nenarozené knihy. No...

Ellery vstal od psacího stolu a začal opět pochodovat sem a tam po koberci v přípravách na –

Ale stejně bylo zajímavé zjistit teď opožděně, že chudák Diedrich míval ten typ myslí, která si pohrává s přesmyčkami. Ellery si teď vzpomněl, jak kdysi zahlédl na Diedrichově psacím stole knížku akrostichů a anagramů –

Anagramů?

Anagram – to je přece přesmyčka! Jak to, že ho to hned neuhodilo do očí? Vždyť jména „Lia Mason“ a „Salomina“, vytvořená ze stejných písmen abecedy jako „Mona Lisa“ jsou přece *přesmyčky*.

Protože přesmyčka...

Protože přesmyčka...

„Tím, že svoji skulpturu podepsal jménem H. H. Wayne, porušil Howard příkázání: Nevezmeš jména Hospodina Boha svého nadarmo; a to je obzvlášť fascinující příklad... Tady se pouští do kabaly... okultistických teosofů... kteří věřili, že každé písmeno, slovo, číslo i znaménko v Písmu má nějaký tajný smysl... A když si vezmete písmena, která tvoří jméno H. H. Wayne, zjistíte, že představují přesmyčku jména Yahweh.“

H. H. Wayne – Yahweh. Přesmyčka. Ať už to byl kterýkoli z Elleryho bodů, představoval jeden z deseti hřebíků do Howardovy rakve.

Ellery si uvědomil tepání ve své hlavě. Ten dobře známý puls v tepnách.

Nač všechno tohle vzrušení? zeptal se podrážděně svého tepu. Diedrich si prostě rád hrál s přesmyčkami. Přesmyčky mu poskytovaly intelektuální uspokojení. A právě tak Howardovi, naneštěstí pro něho.

Naneštěstí... Ellery se na sebe opravdu rozzlobil.

Je možné, aby dva muži žijící v jednom domě, měli stejný sklon k přesmyčkám?

Sakra, proč ne? Jako je možné, aby dva muži žijící v jednom domě měli stejný sklon ke kukuřičné whisky. Stejně už je to odbyto. Co na

tom? Howard to pravděpodobně pochytil od Diedricha. Co má být, proč si tím teď mám lámat hlavu?

Už sám na sebe zuřil.

Případ je vyřízený. Řešení bylo bezvadné. Ty blázne zatracená, přestaň si dělat starosti kvůli nějakému případu a kvůli už málem rok mrtvým a pochovaným lidem, a pusť se zase do práce!

Jenže všechny myšlenky, které Queenův mozek vyprodukoval, se točily kolem jedné přesmyčky.

Deset minut poté seděl Ellery znovu u svého psacího stolu a okusoval si nehty.

Ale jestli to Howard s největší pravděpodobností pochytil od Diedricha, jestli byl milovník přesmyček spřízněním pod jednou střechou – jestli byl Howard *vůbec* milovník přesmyček – proč tedy o mazlivých jménech „Lia“ a „Salomina“ napsal větu: „Kde ta jména vzal??!!“

Ta jména Howarda trápila. Lámal si s nimi hlavu. A přesto *nepřišel na způsob jejich odvození*. Ellery byl milovník přesmyček a přišel na to během pěti minut. Ach, vždyť je to pitomost!

Znovu se pokusil o spisování. A znovu ztroskotal.

Bylo pár minut po desáté, když si objednal meziměstský hovor do Connhaveru.

Jen ještě tenhle telefon, říkal si v duchu, a pak se pustím zase do práce.

„Connhavenská detektivní agentura,“ ozval se nějaký mužský hlas. „Brumer u aparátu.“

„Ehm, dobrý den,“ řekl Ellery. „Moje jméno je Ellery Queen a rád bych –“

„Ellery Queen z New Yorku?“

„Správně,“ přisvědčil Ellery. „Ehm, podívejte se, Brumere, něco mi vrtá hlavou ve spojení s jedním starým případem a trochu si to ověřuju, abych se uklidnil jako stará paní, která potřebuje houpací křeslo a pár pletacích jehlic.“

„No samosebou, Ellery. Udělám všechno, co zможu,“ zahlaholil

Brumer družně. „Měl jsem s tím případem co dělat já?“

„Ano, jistým způsobem.“

„Co to bylo za případ?“

„Případ Van Horna. Z Wrightsvillu. Asi před rokem.“

„Případ Van Horna? To teda bylo žůžo, co? Kéž bych s tím byl měl co dělat! Aspoň by mi to vyneslo kousek toho místa v novinách, které jste si zabral pro sebe.“ Brumer se zasmál a naznačil tím, že jde o mužskou záležitost, o důvěrné věci.

„Ale vy jste s tím přece měl co dělat,“ řekl Ellery. „Ne přímo, ale vyšetřoval jste něco pro Diedricha Van Horna a –“

„Já že něco vyšetřoval? A pro koho to?“

„Pro Diedricha Van Horna. Otce Howarda Van Horna.“

„*Pověřil jsem tou věcí jednu důvěryhodnou agenturu v Connhavenu.*“

„Pro vrahova starého? Ellery, kdo vám tohle napovídal?“ Brumerův hlas zazněl překvapeně.

„On sám.“

„Kdo sám?“

„Vrahův starý. Řekl mi: *‚Pověřil jsem tou věcí jednu důvěryhodnou agenturu –‘*„

„Tak to nebyla ta moje. Já nikdy neměl co dělat se žádným z Van Hornů, bohužel! Možná myslel někoho v Bostonu.“

„Ne, říkal v Connhavenu.“

„Jeden z nás něco pil! Co že jsem to měl vyšetřovat?“

„Vypátrat skutečné rodiče jeho nevlastního syna Howarda.“

„*Před několika minutami mě volali z Connhavenu. Šéf té agentury. Vypátrali to všechno...*“

„Tomu nerozumím.“

„Jste přece šéf té agentury, nebo ne?“

„Samosebou.“

„Kdo byl jejím šéfem loni?“

„Já. Agentura je moje. Pracuju tady už patnáct let.“

„Třeba to byl nějaký váš zaměstnanec –“

„Tahle firma má jenom jednoho zaměstnance a to jsem já.“

Ellery se odmlčel.

Potom řekl: „No ovšem. Nějak mi to dnes po ránu nemyslí. Jak se

jmenuje ta druhá detektivní agentura v Connhaveru?“

„V Connhaveru žádná druhá není.“

„Já mluvím o loňském roku.“

„Já taky.“

„Jak to myslíte?“

„Myslím tím, že v Connhaveru nikdy žádná druhá detektivní agentura nebyla.“

Ellery se odmlčel.

„Co to má všechno znamenat, Ellery?“ zeptal se Brumer zvědavě.

„Jestli můžu něco, mhmm...?“

„Vy jste nikdy s Diedrichem Van Hornem nemluvil?“

„Nikdy.“

„Nikdy jste pro něho nepracoval?“

„Nikdy.“

Ellery se odmlčel potřetí.

„Jste tam ještě?“ zeptal se Brumer.

„Jsem, Brumere. Povězte mi ještě tohle: Slyšel jste někdy jméno Wayne? W-a-y-e? Áron Wayne? Mattie Wayneová? Jsou pohřbeni na hřbitově Přístav věrnosti?“

„Nikdy.“

„Nebo jméno doktor Southbridge?“

„Southbridge? Ne.“

„Tak děkuju. Mockrát děkuju.“

Ellery zavěsil. Počkal pár vteřin a pak se odhodlal a vytočil číslo letiště La Guardia.

2

Bylo dosud časně odpoledne, když Ellery vystoupil z letadla na letišti ve Wrightsvillu a prošel rychle administrativní budovou ke stanovišti taxíků. Límeček kabátu měl zdvižený a střechu klobouku si ustavičně stahoval do očí.

„Ke knihovně na Státní třídě.“

Bylo lepší vyhnout se redakci *Zpravodaje*.

Wrightsville podřimoval v srpnovém slunci. Pod jilmy na Státní třídě se ploužilo jen pár lidí. Dva policisté si utírali zátylky na schodech před budovou okresního soudu. Jeden z nich byl Jeep. Elleryho zamrazilo.

„Veřejná knihovna, šéfe,“ oznámil taxikář. „Počkejte tu na mě.“

Ellery vyběhl po schodech knihovny, ale ve vestibulu zpomalil. Sundal si klobouk a šinul se kolem vycpaného orla otevřenými dveřmi do domény slečny Aikinové, pokoušeje se vypadat jako občan, který za bezvětrí vyhledává jakýkoli přístav, jen když tam najde chládek. Doufal, že tam slečna Aikinová nebude. Jenže tam byla – pořád ta stejná Gorgona s ostrými rysy. Ukládala právě pokutu asi jedenácti centů ustrašené dívčině za třídní opoždění při vracení vypůjčené knihy. Slečna Aikinová podezíravě vzhledla, když otevřela zásuvku s peněžní hotovostí, ale muž ve svrchníku si utíral obličej kapesníkem a pokračoval v tom utírání, dokud neminul její stůl a nezmizel za ním v příčné chodbě.

Ellery si strčil kapesník do kapsy a vrhl se skokem ke dveřím označeným *Čítárna časopisů*.

Za stolem knihovnice neseděl nikdo. V čítárně byla pouze jedna osoba, a to nějaká mladá dáma, která vesele pochrupávala nad fasciklem starých čísel *Saturday Evening Post*.

Ellery přistoupil po špičkách k polici s *Wrightsvillským zpravodajem*. S největší opatrností dovlekl těžký svazek označený ročníkem 1917 kolem spící krasavice ke čtecímu pultíku a tiše jej otevřel.

„Ošklivá letní bouřka...“

Nicméně začal s dubnovými čísly, aby zahrnul i jarní měsíce.

Smrtelná nehoda místního lékaře na útěku před bouří cestou od porodu by se byla v roce 1917 jistě dostala na první stránku největších wrightsvillských novin. Ellery však přesto prohlédl všechny stránky. Jednotlivá čísla *Zpravodaje* byla tenkrát našťěstí jen čtyřstránková.

Prošel při tom zběžně i sloupek úmrtních oznámení v každém čísle.

Uprostřed prosince se vzdal, vrátil svazek na jeho místo na polici, nechal mladou dámu pochrupovat nad jejími magazíny a vyplížil se z wrightsvillské veřejné knihovny postranními dveřmi, jasně označenými nápisem VSTUP ZAKÁZÁN.

Bylo mu úplně zle.

Ellery se šoural k Horní větrné ulici s třesoucíma se rukama v kapsách. Před vchodem do budovy Severní telefonní společnosti se pokusil vzpamatovat a to úsilí mu zabralo jistou chvíli. Pak vešel dovnitř a vyžádal si rozhovor s vedoucím.

Co tomu funkcionáři napovídal, na to si později nedokázal vzpomenout, ale nebyla to historka pravdivá, třebaže mu vynesla to, co potřeboval: wrightsvillské telefonní seznamy z let 1916 a 1917.

Přesně za pětadvacet vteřin zjistil, že v seznamu pro rok 1916 nebyl nikdo se jménem Southbridge.

Dalších dvacet vteřin mu stačilo k objevu, že žádný Southbridge nebyl v seznamu ani pro rok 1917.

Když žádal o seznamy z let 1914,1915,1918,1919 a 1920, měl v očích uštváný výraz.

V žádném z nich žádný Southbridge – ani lékař ani kdo jiný. Když Ellery sahal po svém klobouku, bylo mu ještě hůř.

Vyhnul se náměstí. Místo toho vykročil po Horní větrné kolem Jezreelovy uličky, kolem Dolnoměstské hlavní ke Slocumské. Do ní zahrnul a prošel rychle jeden dlouhý blok do Washingtonovy.

V Loganově tržnici se to hemžilo mouchami a sotva čím jiným. Křižovatka Slocumské a Washingtonovy byla opuštěná. Ellery vděčně přešel Washingtonovu a vrhl se do budovy, kde sídlili příslušníci různých svobodných povolání. Zahlédl jednu paži a pěkný arménský obličej Andyho Birobatyana v sousedním květinářství, ale neměl teď náladu na květiny ani na Arménii...

Plahočil se vzhůru po širokém dřevěném schodišti budovy, podrážděný vrzáním starých prken pod nohama. Když vystoupil nahoru, zahrnul vpravo a uviděl známý štítek:

MUDr. MILO WILLOUGHBY

Vyzkoušel si úsměv, nadechl se a vkročil do čekárny.

Dveře do ordinace doktora Willoughbyho byly zavřené.

Nějaký farmář se žlutou tvář a s bolestí utrápenýma očima seděl v

jednom křesle.

Jakási těhotná mladá dáma seděla ve druhém křesle, s očima zasněněma.

Ellery se posadil a také čekal. Stále ten stejný ohavný a tvrdě vycpaný nábytek se zelenými potahy, stejné vybledlé barvotisky na stěnách, stejný starý ventilátor rachotící nad hlavou.

Dveře do ordinace se otevřely a jiná těhotná dáma, ne tak mladá jako ta, která čekala, se rozzářeně vykolíbala ven. A za ní se objevil sám starý pan doktor Willoughby. Opravdu starý. Vyschlý. Scvrklý. Jeho pronikavé oči pohasly a zastřely se. Pohlédl na Elleryho jaksi mžouravě a řekl: „Za chvíli se vám věnuji, pane,“ a pokynul čekající dámě.

Čekající dáma vstala s nějakou maličkostí v hnědém papírovém pytlíku v ruce, zašla do ordinace a doktor Willoughby zavřel dveře.

Když se opět vynořila, už bez pytlíku, doktor Willoughby kývl na farmáře.

Když vyšel farmář, vstoupil do ordinace Ellery.

„Vy se na mě už nejspíš nepamatujete, pane doktore.“

Starý lékař si posunul brýle na nose a zamžoural.

„Podívejme se, to je pan Queen!“

Jeho ruka byla měkká, vlhká a chvěla se.

„Slyšel jsem, že jste byl loni v našem městě,“ řekl doktor Willoughby a přisunul návštěvníkovi křeslo, „dokonce ještě dřív, než noviny přinesly tu strašnou historii. Proč jste nás nevyhledal? Hermy Wrightová na vás zuřila. I mne to urazilo!“

„Byl jsem tady jenom devět dní, pane doktore, a měl jsem v těch dnech dost napilno,“ odpověděl Ellery s chabým úsměvem. „Jak se má soudce Eli? A Clarice?“

„Stárnou. Všichni stárneme. Ale co tady děláte teď? Promiňte, na tom nezáleží. Počkejte, hned zavolám Hermioně –“

„Ehm, radši ne,“ namítl Ellery. „Děkuju vám, pane doktore, ale jsem tady jenom na den.“

„Nějaký případ?“ Starý pán na něj zašilhal.

„Ano. Nejspíš bych byl zase takový nezdvovák,“ zasmál se Ellery, „a nezašel bych za vámi ani dnes, kdybych nepotřeboval jednu informaci.“

„A tím byste byl promeškal poslední příležitost zastihnout mě naživu,“ zachichotal se doktor.

„Prosím vás! Co tím myslíte?“

„Ale nic. To je můj letitý žertík.“

„Byl jste snad nemocný?“

„Pokaždé, když se mě takhle někdo ptá,“ řekl doktor Willoughby, „vzpomenu si na jeden z aforismů Hippokratových. ‚Staří lidé mají méně nemocí než mladí, ale jejich nemoci je nikdy neopouštějí.‘ Není to nic důležitého. Nedostatek práce, nic víc! Musel jsem přestat operovat...“ Zažloutlá pleť, napjatá a vylouhovaná; povadlá tkáň, scvrklá, bez šťávy; rakovina? „Jakou informaci byste potřeboval, pane Queene?“

„O jednom člověku, který zahynul při jedné nehodě v létě 1917. Jmenoval se Southbridge. Pamatujete se na něj?“

„Southbridge?“ zamračil se doktor.

„Znáte patrně víc Wrightsvillanů, živých i mrtvých, než kdokoli jiný ve městě, pane doktore. Southbridge.“

„Byla tu jedna rodina, nějací Sowbridgeovi, bydleli ve Slocumu a měli tam nájemní stáj. Kolem roku 1906 –“

„Ne, tenhle člověk se jmenoval Southbridge a byl to doktor.“

„Doktor medicíny?“ Doktor Willoughby se zatvářil překvapeně.

„Ano.“

„Praktický lékař?“

„Myslím.“

„Doktor Southbridge... Ve Wrightsvillu praxi určitě neprovozoval, pane Queene. Vlastně vůbec nikde v našem okrese, jinak bych o něm byl slyšel.“

„Podle mých informací měl praxi ve Wrightsvillu. Porody a tak podobně.“

„Někdo se mýlí.“ Starý pán zavrtěl hlavou.

Ellery řekl po chvíli: „Někdo se určitě zmýlil, pane doktore. Smím si od vás zatelefonovat?“

„Samozřejmě.“

Ellery volal na policejní centrálu.

„Náčelníka Dakina... Dakin? Tady Ellery Queen... Správně, jsem zase zpátky... Ne, jenom na jeden den. Jak se máte?“

„Ohromně!“ zasmál se potěšeně hlas náčelníka Dakina. „Objevte se co nejrychleji u nás!“

„Dakine, to nejde. Nemám prostě čas. Povězte mi, co víte o chlapíkovi jménem Brumer v Connhavenu.“

„Brumer? Ten, co má detektivní agenturu?“

„Ano. Jakou má pověst? Mluví pravdu? Je spolehlivý?“

„No, abych vám řekl...“

„Prosím?“

„Brumer je jediný soukromý detektiv v našem státě, kterému bych věřil bez rozmýšlení. Znáám ho už čtrnáct let, pane Queene. Jestli s ním chcete na něčem pracovat, naprosto prvotřídní. Můžete mu ve všem naprosto důvěřovat.“

„Díky.“

Ellery zavěsil.

„George Brumer je můj pacient,“ poznamenal doktor Willoughby. „Jezdí za mnou až z Connhavenu. Léčí si hemoroidy.“

„Pokládáte ho za důvěryhodného?“

„Svěřil bych Georgeovi všechno, co mám.“

„Musím už běžet, pane doktore,“ řekl Ellery a vstal.

„Nikdy vám neodpustím takhle krátkou návštěvu.“

„Nikdy to neodpustím sám sobě. Pane doktore, dávejte na sebe pozor.“

„Mne léčí největší Hojitel ze všech,“ usmál se doktor Willoughby a stiskl mu ruku.

Ellery kráčet velice pomalu Washingtonovou ulicí k náměstí.

Diedrich Van Horn lhal.

Vloni v září vyprávěl Diedrich Van Horn dlouhou a složitou historii a všechno to byla lež.

Neuvěřitelné. Ale je to tak.

Proč? Proč si vymýšlel neexistující rodiče pro nevlastního syna, kterého láskyplně vychoval od nejútlejšího dětství? Počkat!

Třeba Mattie a Áron Wayeovi byli... Třeba to má nějaké jiné vysvětlení. Ellery rychle vlezl do taxíku zaparkovaného před Hollisovým hotelem a vykřikl: „K Přístavu věrnosti, ke hřbitovu!“

3

Řekl taxikáři, aby na něho počkal.

Přelezl kamennou zídku a pustil se rychle mezi hroby zarostlé býlím. Slunce se sklánělo k západu.

Po krátkém hledání našel oba vedle sebe ležící hroby. Nízký dvojitý náhrobní kámen byl skoro zarostlý. Ellery si klekl a rozhrnul býlí.

ÁRÓN A MATTIE WAYE

Tady to je, vytesáno do měkkého drolivého kamene.

ÁRÓN A MATTIE WAYE

Zahleděl se zkoumavě na ta jména.

Vypadala nějak jinak. Jenže teď vypadal jinak celý hřbitov. Před rokem tady byl v noci, za bouřky a po ní. Tenkrát si náhrobní kámen prohlížel při třepetavém plamínku zapalovače a nápis poskakoval a tančil.

Ellery se naklonil blíž.

S jedním písmenem bylo něco v nepořádku.

Proto nápis vypadal jinak. Nebyl to klam vyvolaný špatným osvětlením nebo nějakým trikem paměti. Šlo o to poslední písmeno.

Litera *E* ve jméně *WAYE* byla vytesána odlišně od ostatních liter.

Nebyla vtesána tak hluboko. A s takovou řemeslnou zručností. Při bližším zkoumání na ní bylo vidět neobratnost a nepravidelnost, necharakteristickou pro ostatní písmena. Čím víc to poslední *E* studoval, tím zřetelněji vyvstávala jeho rozdílnost. I jeho obrysy byly ostřejší. Povážlivě ostřejší.

Poněvadž Ellery měl rád přesnost, utrhl na hrobě dlouhé stéblo jílku, odtrhl z něho osiny a užil stébla jako měřítka vzdálenosti od kraje náhrobního kamene k literě *Á* ve jméně *ÁRÓN*. Potom si nehtem palce poznamenal tu vzdálenost na stéble a přiložil své zelené měřítko k pravému kraji kamene.

Vzdálenost mezi literou *E* ve slově *WAYE* a tím pravým okrajem

byla menší než vzdálenost od levého okraje k litéře Á ve slově ÁRÓN.

Dosud neuspokojen, přiložil Ellery svoje znaménko nehtem k pravému okraji kamene, aby zjistil kam dosáhne konec stébla.

Dosáhl přesně na písmeno Y ve jméně WAYE.

Ellery se snažil vyhnout závěru svého zjištění. Jenže ten závěr byl nevyhnutelný. Kameník na náhrobku původně vytesal jména:

ÁRÓN A MATTIE WAY

A jiná ruka mnohem později přidala to poslední E.

To byl fakt.

Ellery odhodil stéblo a rozhlédl se kolem. Uviděl nablízku rozpukanou kamennou lavičku, jejímiž puklinami prorůstalo býlí. Došel k ní, posadil se na ni a začal žvýkat stébla travin.

„Hej, pane!“

Ellery se s trhnutím probral. Hřbitov kolem se vytratil a Ellery seděl v husté tmě. Před ním se ve tmě rýsovala jakási žlutá trhlina, kuželovitá a matoucí. Zamrazilo ho a zahalil se těsněji do svrchníku.

„Kdo je to?“ zvolal. „Nic nevidím.“

„Já už myslel, že jste na mě docela zapomněl,“ ozval se mužský hlas. „Ale to si zacvaknete, pane, to mi teda zaplatíte! Taxametr běžel celou tu dobu. Říkal jste mi, abych čekal.“

Byla noc a Ellery seděl pořád ještě na hřbitově zvaném Přístav věrnosti na rozbité kamenné lavičce. A ten muž byl taxikář s rozsvícenou baterkou.

„Ach! Pravda,“ přisvědčil Ellery. Postavil se na nohy a protáhl se. Klouby měl ztuhlé a bolely ho, ale uvnitř ho bodala jiná bolest, proti které protáhnutí nepomohlo. „Samozřejmě. To čekání vám zaplatím.“

„Myslel jsem si, že jste na mě zapomněl,“ opakoval taxikář s jiným důrazem a oblomeným tónem. „Pozor, kam šlápnete! Počkejte, posvítím vám. Jdu za váma.“

Ellery se pustil mezi zchátralými hroby ke kamenné zídce. Když lezl přes ni, pomyslel si s křivým úšklebkem, že vůbec neví, kde je vchod na tenhle hřbitov.

Tohle byla cesta, kudy...

„Kam teďka, pane?“ zeptal se taxikář.

„Cože?“

„Říkám kam teďka.“

„Ach tak.“ Ellery se v taxíku opřel do sedadla. „Na Výšinku.“

Aby se od Přístavu věrnosti dostali na Výšinku, museli jet přes Severní výšinku a Ellery vyčkával.

Když míjeli dobře známé mramorové monolity, naklonil se k taxikáři:

„Čí je tohle sídlo, kolem kterého jedeme?“

„He? Jo, tohle. To je Van Hornových.“

„Van Hornových? Aha, už si vzpomínám. Je ten dům obydlený?“

„To se rozumí.“

„Tak bratři Van Hornovi tam pořád bydlí? Oba dva?“

„No jo. A stará paní taky.“ Taxikář se k němu napůl obrátil. „Dům strašně zpustnul. Vopravdu strašně vod tý doby, co byla voddělaná žena Diedricha Van Horna.“

„Skutečně?“

„No jo. Starýho Diedricha to hrozně zdrblo. Slyšel jsem, že vypadá starší než jeho máma, a ta vypadá starší než sám pánbůh. Zdá se, že smrt jeho syna mu dodala. Ten se jmenoval Howard. Dělal sochy.“ Řidič se znovu otočil a řekl tlumenějším hlasem. „Howard ji zabil, víte.“

„Já vím, četl jsem o tom v novinách.“

Taxikář se obrátil zpátky k volant. „Teďka už Diedricha Van Horna nebejvá nikde vidět a dřív ved celý tohle město. Teďka všechno vede jeho bratr. Ten se jmenuje Wolfert. Diedrich pořád sedí doma.“

„Chápu.“

„Byla to sakramentská záležitost. Tak tady Severní výšinka přechází v silnici na Výšince. Kde tady chcete zastavit, pane?“

„Já myslím, že je to právě tenhle dům.“

„Wheelerova vila? Prosím, pane.“

„Nemusíte zajíždět až k ní. Vystoupím tady u chodníku.“

„Jak si přejete, pane.“ Taxík zastavil a Ellery vystoupil.

„Koukejme, na tom taxametu to vypadá jako čínskej válečnej dluh.“

„Moje chyba. Tady to máte.“

„Koukejme se! Mockrát děkuju!“

„Já děkuju vám. Za to čekání.“

Taxikář zařadil rychlost. „Nemáte zač, pane. Lidi na hřbitovech nějak ztrácejí ponětí vo čase. Koukejme se, to se mi povedlo, co?“

Zasmál se a taxík odhrčel dolů z kopce.

Ellery čekal, až jeho zadní světla zmizí v zatačce.

Pak vykročil zpátky do kopce směrem k Severní výšince.

4

Už svítil měsíc, když Ellery zahrnul mezi dvěma pylony a pustil se vzhůru po soukromé příjezdovce. Tady bývala světla, napadlo ho. Teď tu žádná světla nebyla.

Ale měsíc byl jasný, což bylo štěstí, protože příjezdovka byla plná zrádných pastí pro nohy. Příjemná hladkost vozovky, na kterou se pamatoval, zdegenerovala ve výmoly, jámy a hromádky šterku. Když kráčel dál kolem cypřišů a tisů a začal spirálovitě stoupat k vrcholku kopce, všiml si, že vzácné keře, které dříve vroubily obě strany vozovky mezi pravidelně vysazenými stromy, téměř zmizely pod změtí nezvládnutelné vegetace.

Zpustlo to, jen co je pravda, pomyslel si.

Je z toho ruína, z celého sídla.

Průčelí velkého domu bylo temné. A stejně tak strana obrácená k severu – severní terasa, úpravná zahrada, domek pro hosty.

Ellery prošel kolem terasy k někdejšímu květinovému záhonům a k bazénu. Bazén byl bez vody. Do poloviny jej zaplňovalo tlející listí.

Pohlédl naproti na domek pro hosty.

Okna byla zabedněná, dveře zamčené na visací zámek.

Záhony byly k nepoznání – porostlé býlím, rozčepýřeně, nepěstované.

Chvíli tam postál.

Potom opatrně obešel dozadu.

Přitáhly ho klíny světla. Přiblížil se po špičkách a nahlédl do

kuchyně.

Christina Van Hornová se skláněla nad výlevkou a myla nádoby – ta shrbená prastará záda byla neklamně poznatelná. Ale když se na chvílku otočila s mokře krápajícíma rukama, Ellery uviděl, že to není Christina, nýbrž Laura.

Noc byla dusná, ale Ellery si strčil ruce do kapes. Nahmatal tam své vepřovicové rukavice.

Vytáhl je a pomalu si je navlékl.

Pak vykročil podél zadní zdi, pod kuchyňskými okny, a držel se těsně při zdi. Zabočil kolem vzdálenějšího rohu a zastavil se. Na téhle straně vyrážel do tmy odštěpek světla a dotýkal se zábradlí z tepaného železa na jižní terase. Světlo vycházelo z pracovny.

Ellery se proplížil podél zdi a vzhůru po schodech na terasu. Zůstal stát přímo před pruhem světla a opatrně nahlédl do místnosti. Záclony nebyly úplně zatažené.

Byla vidět výšeč pracovny, dlouhá, úzká a bezvýznamná. Ale její část asi ve výšce sedícího muže tvořil zlomek nějaké tváře.

Byl to zlomek tváře velice starého muže, muže se šedivou svrastělou pletí.

Ellery v tom zlomku tváře nepoznával žádnou tvář, kterou by znal.

Ale pak se ta tvář trochu pohnula a nějaké oko se upřeně zahledělo do štěrbiny tmy. A Ellery to oko poznal. Bylo to veliké, hluboké, jasné a krásné oko, a podle toho si uvědomil, že se dívá na Diedricha Van Horna.

Vztáhl ruku v rukavici k nejbližší tabulce v zasklených dveřích a ostře zaklepal. Oko zmizelo z dohledu. Objevilo se druhé oko. A to zíralo přímo na Elleryho, aspoň se to tak zdálo. Ellery zaklepal znovu.

Z vnitřku místnosti uslyšel nějaké zaskřípění, jakoby drhnutí málo protáčených kol. Ustoupil stranou.

„Kdo je to?“

Hlas byl stejně podivný jako ten zlomek tváře a přesně stejným způsobem: byl to šedivý, starý hlas.

Ellery se přiblížil ústy těsně k zaskleným dveřím.

„Queen. Ellery Queen.“

Vzal za knoflík kliky, otočil jím a zatlačil.

Dveře byly zamčené.

Zalomcoval jimi: „Pane Van Horne! Otevřete ty dveře!“

Slyšel, jak v zámku zarachotil klíč, a ustoupil.

Dveře se otevřely.

Diedrich Van Horn za nimi seděl v invalidním křesle se žlutou pokrývkou přes ramena a rukama pevně svíral kola křesla. Zíral na Elleryho, pošilhával a mžoural, jako by chtěl lépe vidět.

Ellery vstoupil dovnitř, zavřel za sebou zasklené dveře, otočil klíčem a pečlivě zatáhl záclony.

„Proč jste se sem vrátil?“

Ano, je starý jako jeho matka. Starší. Síla z něho vyprchala. I skořápka se drobí. Vlasy měl špinavě bílé a řídké a co z nich zbývalo, viselo zplihle, bez života.

„Protože jsem musel,“ odpověděl Ellery.

Pracovna vypadala skoro tak, jak se na ni pamatoval. Psací stůl, lampa, knihy, lenoška. Jenomže teď se místnost zdála větší. Ale to proto, že Diedrich se zmenšil.

Až se docela scvrkne a zemře, napadlo Elleryho, tahle místnost se tak roztáhne všemi směry, že praskne a přestane existovat, zmizí beze stopy jako příliš nafouknutá mýdlová bublina.

Zaslechl skřípot a ohlédl se. Diedrich couval ve svém pohyblivém křesle, couval doprostředka pracovny z dosahu světla stolní lampy. Jenom jeho nohy zůstaly osvětlené, ostatek zmizel v přitmě.

„Protože jste musel?“ ozval se Diedrich z toho přitmě. Znělo to nechápavě.

Ellery se posadil do otáčecího křesla a sesunul se v něm, svrchník zmuchlaný kolem sebe, klobouk stále na hlavě a ruce v rukavicích na postranních opěradlech.

„Musel jsem, pane Van Horne,“ řekl, „protože dneska ráno jsem našel v kapse svého kuřáckého kabátu lístek vytrhnutý z Howardova deníku a poprvé jsem si přečetl, co Howard kdysi napsal na druhé straně.“

„Chci, abyste odešel, pane Queene,“ řekl přízrak Diedrichova hlasu.

Ale Ellery pokračoval: „Objevil jsem, pane Van Horne, že jste milovník přesmyček. Nevěděl jsem předtím o jménech ‚Lia Mason‘ a ‚Salomina‘. Nevěděl jsem, že váš mozek pracuje tímhle způsobem.“

Invalidní křeslo se nepohnulo. Ale hlas zesílil, ozvala se v něm vřelejší nota. „Na tohle všechno jsem už nějak zapomněl. Chudinka Sally.“

„Jistě.“

„A tenhle váš ‚objev‘ vás přivedl zpátky až sem, pane Queene, abyste mě navštívil? To je od vás laskavé.“

„Ne. Ten objev, pane Van Horne, mě přiměl k tomu, abych zatelefonoval Connhavenskou detektivní agenturu.“

Křeslo na kolečkách zaskřípalo.

Ale hlas řekl: „Ale? Opravdu?“

„A po tom telefonickém rozhovoru jsem odletěl sem, pane Van Horne,“ pokračoval Ellery a sesunul se v otáčecím křesle ještě níž. „Zajel jsem si na hřbitov, do Přístavu věrnosti. Prohlédl jsem si tam dobře náhrobní kámen Aróna a Mattie Wayových.“

„Jeich náhrobní kámen! Pořád tam ještě stojí? My umíráme, kameny přežívají. To se nezdá spravedlivé, vidíte, pane Queene?“

„Pane Van Horne, vy jste nikdy neangažoval Connhavenskou detektivní agenturu, aby vypátrala Howardovy rodiče. Bezpochyby jste se pokusil prostřednictvím člověka jménem Fyfield, o kterém jste se zmínil, vypátrat Howardovy rodiče kdysi v jeho raném dětství, ale když z toho tenkrát nic nebylo, pátrání tím skončilo. *Ostatek jste vyrobil vy sám.*

Hroby Aróna a Mattie Wayových nenašel žádný Brumer z Connhavenu, ale vy, pane Van Horne. Brumer vám také nevyprávěl historii Howardova narození, vy jste si ji prostě vymyslel. Bůhví, kdo skutečně byli Howardovi rodiče, ale určitě to nebyli Wayovi. Nikdy neexistoval žádný doktor Southbridge. To všechno jste vyfantazíroval vy – a nejdřív jste vytesal to přidané *E* ke jménu Way na tom náhrobku, aby se to jméno psalo *W-A-Y-E*. Dal jste Howardovi falešné rodiče, pane Van Horne. Dal jste mu i falešné jméno.“

Muž v invalidním křesle mlčel.

„A proč jste Howardovi dal falešné jméno, pane Van Horne? Protože, pane Van Horne,“ odpověděl si Ellery sám, „to falešné jméno – *Waye* s přidaným *e* na konci – ve spojení s iniciálami *H. H.* Howardova podpisu *Howard Hendrik* umožnilo ‚nový‘ podpis *H. H. Waye*, který, jak jsem tak brilantně ukázal ve své dnes už světově

proslulé analýze z loňského roku, pane van Horne, je přesmyčkou jména Yahweh. A tím bylo dokázáno, že Howard porušil příkázání, které praví: Nevezmeš jména Hospodina Boha svého nadarmo.“

Diedrich se ozval: „Nejsem už ten člověk, co jsem býval, pane Queene. Říkáte mi tady věci, které znějí výhružně a zatrpkle, a to mě mate. O čem to vlastně mluvíte?“

„Jestli vám selhává paměť,“ odpověděl Ellery, „dovolte, abych se ji pokusil osvěžit. Vy jste věděl, pane Van Horne, že když Howardovi opatříte příjmení, ale ne křestní jméno, bude si muset ponechat křestní jména, která jste mu dal, když jste ho adoptoval – Howard Hendrik. A věděl jste taky, že své práce vždycky podpisuje *H. H. Van Horn*. Takže jestli se rozhodne přijmout své domněle pravé jméno Waye, bude se následkem toho podpisovat *H. H. Waye*, s *e* na konci, pane Van Horne. A poněvadž Howard se pustil do heroického sochařského projektu, bylo velmi pravděpodobné, že tímhle ‚novým‘ jménem bude podpisovat své modely.

Ale kdyby to byl Howard neudělal, byl byste to udělal vy, pane Van Horne. Měl jste totiž ohromnou výhodu v Howardových záchvatech amnézie. Mohl jste vyrýt jméno *H. H. Waye* – s tím *e* na konci – do jeho modelů, a bylo by se předpokládalo, že to Howard udělal sám při jednom z těch svých zatemnění mysli – a kdo, včetně Howarda, by to mohl popřít? Nemohlo vám to selhat, pane Van Horne, tím ani oním způsobem.

Jak se potom ukázalo, Howard opravdu podepsal jeden ze svých modelů jménem *H. H. Waye* a stejně tak řadu svých pracovních náčrtků.“

„Já prostě pořád nechápu, o čem to mluvíte,“ ozval se Diedrich malátně ze svého křesla. Jeho velká ruka – ochablé maso a provazy žil – se zdvihla k očím. „Proboha, proč bych něco takového dělal?“

„Dovoláváte se jména božího docela přirozeně, pane Van Horne,“ řekl Ellery. „Jako jste to dělal tehdy. A proč jste to udělal? Protože jste chtěl Howardovi vnutit přesmyčku jména YAHWEH.“

Diedrich mlčel.

Ale za chvíli řekl: „Sotva můžu věřit svým uším. To říkáte vážně – tohle – to vnucování přesmyček Hospodinova jména Howardovi, to vymýšlení historií o Howardově narození, jen abych mu tu přesmyčku

vnutil?! Něco tak fantastického jsem ještě neslyšel.“

„Jistě, je to fantastické,“ přisvědčil Ellery, „jenže se to opravdu stalo. Je to jediné vysvětlení. Jiná možnost neexistuje. Lhal jste o Howardových rodičích, vytesal jste dodatečně *e* k tomu jménu v Přistavu věrnosti, a to mi umožnilo udělat přesmyčku z božího jména, která mi zase umožnila obvinít Howarda, že porušil jedno z desatera přikázání. Fantastické – jak sám říkáte. Neuvěřitelně přitažené za vlasy. A přece se to stalo, pane Van Horne, a stalo se to proto, že jste člověk s kolosální imaginací a s téměř nadpřirozenou schopností proniknout do lidské povahy. Měl jste co dělat s člověkem, kterého fantastické a za vlasy přitažené věci přitahují, pane Van Horne. Věděl jste, na co vám skočím já!“

Ellery napůl povstal v nezvyklém vzrušení, ale pak zase klesl zpátky. A když se znovu ujal slova, promluvil už klidně.

„Musel jste mířit k fantastickým cílům, pane Van Horne, ale vaše prostředky byly praktické, obyčejné a logické. Váš plán si vyžadoval, abyste Howardovi vnutil přesmyčku jména Hospodinova. Při hledání té přesmyčky jste měl na vybranou. Pravděpodobně jste si ten výběr zúžil na dvě možnosti: Jehova a Jahve. Jenže vy jste potřeboval jméno psané tak, aby se přesmyknutím jeho liter dalo utvořit věrohodné příjmení v angličtině. A k tomu se vám lépe hodil v angličtině užívaný přepis jména Jahve, totiž Yahweh. Když jste z téhle podoby jména ubral dvě *h*, dvě iniciálky Howardových křestních jmen, *H. H.*, zůstala vám písmena *y, a, w, e*, která se dala přesmyknout v naprosto přijatelné příjmení *Waye*. Pak už stačilo najít hrob nějaké dvojice – nebo jenom nějaké ženy, kdybyste se octl v časové tísní, jenže hrob manžela s manželkou vám vyhovoval líp – někde kolem Wrightsvillu, Slocumu nebo Connhavenu – kdekoli ve zdejší okrese nebo třeba i v tomhle státě – hrob lidí jménem *Waye*, kteří zemřeli po známém datu Howardova narození a nezanechali žádnou rodinu.

Jméno *Waye* jste sice nenašel, ale našel jste aspoň jméno *Way*. Samo to slovo je anglosaského původu, stejně jako většina obyvatel Nové Anglie, takže by bylo divné, kdybyste byl nenašel někoho s příjmením *Way*, nebo dokonce víc takových osob, ze kterých jste si mohl vybrat. Pokud jde o Áróna a Mattii Wayovy, je možné, že jste si vymyslel i jejich historii. Nebo třeba byli opravdu chudí farmáři, jak

jste o nich říkal. Na tom vlastně nezáleželo. Mohl jste fakta přizpůsobit svému záměru, nebo své prostředky faktům; měl jste do značné míry volnou ruku.“

Bolest v Elleryho útrokách pominula, ale dosud ho mrazilo. Na Diedricha Van Horna se nepodíval.

Starý muž v invalidním křesle se ozval: „Pane Queene, co se vlastně pokoušíte dokázat všemi těmihle – těmi řečmi?“

„Že Howard,“ odpověděl Ellery, „neporušil všech deset přikázání. V tomhle stadiu jsem si mohl říct: Teď vím, že aspoň jedno z přikázání, jejichž porušení jsem Howardovi připsal, neporušil Howard z vlastního popudu, ale že to byl výsledek vaší snahy, pane Van Horne.“

A tak jsem si dnes, když jsem za soumraku seděl na hřbitově v Přistavu věrnosti, položil tuhle otázku, pane Van Horne: Jestliže Howard neporušil jedno přikázání, *je možné, že jich neporušil víc?*“

5

Diedricha přepadl záchvat kašle, který roztančil křeslo. Zlomený v předklonu a se šílenýma očima prudce zagestikuloval k psacímu stolu.

Na stole stála stříbrná karafa a Ellery vyskočil, nalil z ní vodu do sklenice a pospíšil si s ní ke kašlajícímu muži. Přidržel sklenici Diedrichovi ke rtům.

Konečně Diedrich řekl: „Díky, pane Queene,“ a Ellery vrátil sklenici na stůl a znovu se posadil.

Diedrichova mohutná brada teď spočívala na jeho hrudi. Oči měl zavřené a zdálo se, že usnul.

Ale Ellery pokračoval: „A položil jsem si další otázku. Napadlo mě, o kterém z těch deseti zločinů, ze kterých jsem Howarda obvinil, mohu říct *najisto*, že jej Howard skutečně spáchal? Ne z těch zločinů, za které mu byla vina připsána, pane Van Horne! Ne z těch, k jejichž spáchání byl dohnán, ne z těch, které mu byly vnuceny – mám na mysli zločiny, kterými se provinil přímo, osobně, ze své vlastní vůle. A víte, na co jsem přišel?“ Ellery se usmál. „Mezi těmi deseti zločiny,

kteřé jsem tenkrát před rokem nahnul na Howardovu hlavu, si můžu teď – trochu pozdě, vidíte? – si můžu teď být *jistý*, že Howard bez jakékoli pochybnosti zodpovídá jenom za dva.“

Očními víčky to zacukalo.

„Věděl jsem bez možnosti omylu, že Howard chtěl, nebo si myslel, že chce Sally. To mi sám řekl. A věděl jsem bez možnosti omylu, že Howard se Sally spal. To mi řekli oba dva.“ Rukama to zaškubalo.

„Takže jsem opravdu *věděl*, že Howard porušil dvě přikázání: *Nepožádáš manželky bližního svého a Nesesmilníš*.

Ale co s těmi ostatními osmi? Dokázal jsem už, že vy jste byl zodpovědný za prohřešek proti přikázání, které se týká jména božího, pane Van Horne. *Bylo by možné, že jste měl na svědomí i těch zbývajících sedm, v tomhle pojetí zatím nevysvětlených prohřešků?*“

Ellery náhle vstal.

Diedrichovy oči se prudce otevřely.

„Seděl jsem dnes večer ve tmě na rozbité kamenné lavičce na hřbitově zvaném Přístav věrnosti, pane Van Horne, a procházel jsem něčím jako peklem. Teď vás vezmu na tu cestu peklem s sebou, pane Van Horne! Máte něco proti tomu?“

Diedrich naprázdno otevřel ústa. Pokusil se znovu – a tentokrát mu z nich vyšlo jakési zaskřehotání: „Jsem starý člověk. Nevím, kam tím míříte.“

Ale Ellery pokračoval: „Loni jsem začal ‚dokazováním‘, že Howard porušil dvě přikázání: *Nebudeš mítí bohů jiných přede mnou a Neučiníš sobě rytiny, ani jiného podobenství...* A na čem se ten můj důkaz zakládal, pane Van Horne? Na tom, že Howard právě vytvářel podoby antických bohů. Byl to velmi dobrý důkaz – pokud šlo o bezprostřední situaci. Jenomže, pane Van Horne, ten důkaz nešel dost daleko. Protože když opravdu prozkoumáte fakta – kdo Howardovi vytvoření antických bohů umožnil?

Vy, pane Van Horne – vy sám. To vy jste přispěchal k záchraně výboru pro postavení wrightsvillské galerie výtvarného umění, když jeho kampaň na získání finančních prostředků vynesla daleko méně, než bylo jejím cílem. To vy jste slíbil uhradit ohromný deficit za předpokladu, že Howard bude pověřen sochařskou výzdobou vnějšíku navrhované budovy. *To vy jste si určil jako podmínku své finanční*

pomoci, že sochy, které měl Howard vytvořit, budou sochy klasických bohů.“

6

Invalidní křeslo se odsunulo dozadu a Diedrich se teď octl úplně v přítmí. Ellery zažil šok z něčeho známého, jako by tuhle situaci už někde viděl. Ale pak si uvědomil, že to vyvolala podobnost mezi velkou postavou v křesle a postavou té stařeny, když ji poprvé uviděl sedět v zahradě oné tak dávné noci.

„Potom jsem Howarda obvinil z porušení příkázání: *Nepokradeš*. V tom jsem se cítil na pevné půdě, pane Van Horne. Byla tu, mohla tu vůbec být nějaká pochybnost o tom, že Howard ukradl těch pětadvacet tisíc dolarů, které mi dal u jezera Quetonokis pro vyděrače, který obtěžoval Sally? Ani v nejmenším. Ty peníze pocházely z vašeho sejfu tady ve zdi. Byly to vaše peníze, měl jsem váš seznam sériových čísel padesáti ukradených pětistovek pro srovnání s padesáti pětistovkami, které mi dal Howard – a všechna ta čísla souhlasila. Proč na tohle tak biju? Vždyť Howard sám přiznal, že ty peníze ukradl z vašeho sejfu!

Jenže dneska večer na tom hřbitově, pane Van Horne, jsem si musel položit otázku: Ukradl Howard ty peníze proto, že měl od přírody zlodějské sklony nebo od přírody snadno podléhal pokušení, anebo je ukradl proto, že se stalo něco tak neobvyklého, něco tak neobvykle naléhavého, že to Howarda – v rozporu s jeho povahou, normálně nepodléhající podobnému pokušení – *přinutilo* krást? A jestliže Howarda ke krádeži vašich pětadvaceti tisíc přinutily nějaké události, pane Van Horne, kdo ty události vytvořil?

A to mě přivádí k nejtvrďšímu oříšku celého případu.“

Diedrich se zavrtěl ve své kukle tmy, skoro jako by se chystal vstát.

„Ted' už jsem věděl, že Howard byl k některým z těch zločinů, za které jsem mu připsal zodpovědnost, zmanipulován.

Uvažoval jsem tedy o manipulátorovi.

Uvažoval jsem o tom manipulátorovi jako o nějaké jsoucnosti bez

těla, o nějakém faktoru v matematickém problému – o nějaké neznámé veličině. Howard byl zmanipulován – existoval tedy nějaký manipulátor. Okamžitě jsem si položil otázku: Co tahle zjistitelná, i když neznámá kvantita představuje? Jaké jsou hodnoty tohoto pana X?

Věděl jsem, že z pěti porušených příkázání je můj faktor X zodpovědný za tři. Začalo to pro pana X vypadat špatně. Dokonce moc špatně. Loni jsem dospěl k jistému řešení, a to znělo, že Howard porušil deset příkázání. Teď jsem poznal, že to řešení nebylo pravdivé ve velmi důležitém ohledu. Můj X vytvořil zdání, vytvořil *iluzi*, že Howard se provinil proti desateru, nebo aspoň proti třem z jeho pěti příkázání, která jsem dosud podrobil zkoumání. Matematicky řečeno se tedy hodnota pana X rovnala výroku: *Zmanipulovat události tak, aby se zdálo, že Howard má v úmyslu porušit všech deset příkázání.*

Ale jestliže tomu tak bylo, o čem ten X – Howardův manipulátor – musel vědět? Musel znát jeden základní fakt – že totiž Howard sám, nezmanipulovaně, ze své vlastní vůle, porušil dvě příkázání. Jinak řečeno, že spáchal dva zločiny proti mravnímu kodexu, který nazýváme desatero příkázání. Říkám, že manipulátor X o tomhle musel vědět, pane Van Horne, protože říkat něco jiného by znamenalo tvrdit, že manipulátor X dospěl ke svému neobyčejnému dekalogickému plánu nezávisle na Howardových skutcích. Což je nemyslitelné. Ne, právě Howardovo porušení dvou příkázání – toho proti požadování cizí manželky a toho proti cizoložnému smilnění – poskytlo manipulátorovi X dalekosáhlejší a obsažnější inspiraci, jak Howarda dohnat k porušení *všech* příkázání. Nebo všech až na jedno, pane Van Horne, ale celá ta iluze směřovala k tomu jednomu, a tím moje argumentace vrcholí. To však zatím odsunu na patřičné místo.“

Ellery si nalil sklenici vody. Přiložil si ji ke rtům. Ale chvilíčku se na ni zadíval, pak otřel prstem v rukavici místo, kde se jí jeho rty dotkly, a odložil sklenici, aniž se napil.

„Jak mohl manipulátor vědět, že Howard toužil po Sally a že také svoji touhu ukojil? Jenom jedním způsobem. Na počátku o tom věděli pouze dva lidé: Howard a Sally. Nikdo z nich o tom neřekl jiné osobě mimo mě. A já to neřekl nikomu. Že by někdo z nás tří, ale zejména Howard a Sally, pověděli takovou věc čtvrté osobě – takovou možnost

jsem musel zamítnout, sotvaže mi přišla na mysl. Vždyť celé soužení, které ty dva postihlo, vyplynulo právě z toho, že *odmítali povědět o tom další osobě*. A já byl zavázán k mlčení jejich přáním.

Jak tedy se o tom dověděl manipulátor? Jak se o tom mohl dovědět? Existoval nějaký fakt, který mu to umožnil?

Ano! Písemný záznam o Howardových citech a o Howardově cizoložství se Sally! Čtyři dopisy, které jí Howard stupidně napsal po epizodě u Farizejského jezera.

Závěr z toho? *Manipulátor ty dopisy četl.*

A tohle je zvlášť pozoruhodné, pane Van Horne!“ zvolal Ellery. „Vždyť ty dopisy četl i někdo jiný... záhadný člověk, jemuž znalost obsahu těch dopisů umožnila Sally vydírat! Řekl jsem i někdo jiný? Ale proč vlastně někdo *jiný*? Proč neříct rovnou... Manipulátor X četl ty dopisy. Vyděrač četl ty dopisy. *Manipulátor X je tudíž vyděrač?*“

Diedrich zíral na sklenici, kterou Ellery postavil na psací stůl. Sklenice jako by ho fascinovala.

„Jenže teď, pane Van Horne,“ pokračoval Ellery rozechvělým hlasem, „můžeme upustit od matematických symbolů a vrátit se k lidským veličinám. Kdo byl manipulátor X? To jsem už dokázal: Vy, *pane Van Horne*. Ale manipulátor je totožný s vyděračem. *Takže vy, pane Van Horne, vy jste vydíral Howarda a Sally.*“

Teď Diedrich zvedl hlavu a Ellery uviděl celý jeho obličej. A to, co Ellery v Diedrichově obličejí spatřil, ho přimělo, aby pokračoval rychleji, jako by zakolísání v tomhle okamžiku znamenalo nějakým nevyzpytatelným způsobem ztrátu celé bitvy.

„Myslím, že tímhle jsem se dnes večer ve svých úvahách dostal do bodu největší skleslosti, pane Van Horne.

Protože jsem se tím vrátil do loňského roku, ke své ‚brilantní‘ analýze, ve které jsem Howardovi zasazoval smrtící rány nemilosrdnou dokonalostí své argumentace. A pochopil jsem, pane Van Horne,“ řekl Ellery s pohledem tak palčivě mrazivým, až se jeho odlesk v těch velkých očích naproti v pokoji zatřpytil, „pochopil jsem, že ač moje argumentace byla nemilosrdná, byla všechno jiné než dokonalá. Byla nejenom plytká, nejen povrchní, nýbrž i pořádně dřevá – opomněla vzít v úvahu i otázku nadevše důležité totožnosti vyděračovy!



Mimovolně, stupidně jsem do sebe vstřebal opakovaně nápovědi, že vyděrač je nějaký neznámý pachatel, nějaký lupič. Jenomže žádný neznámý pachatel, žádný lupič neexistoval. Ten neznámý pachatel jste byl vy, pane Van Horne, vy jste byl ten vyděrač.“

Odmlčel se, ale Diedrich nic neříkal, a tak Ellery pokračoval.

„Jak jste se stal tím vyděračem? Myslím, že docela jednoduše. Loni v květnu nebo začátkem června jste objevil dvojité dno v Sallyině lakované kazetě. Našel jste ty čtyři dopisy. Mohlo k tomu dojít čirou náhodou: Ukládal jste tam, nebo jste odtamtud bral nějaký Sallyin šperk, kazeta vám vypadla z ruky, falešné dno se otevřelo, uviděl jste ty dopisy, už to, že byly v tajné skrýši, vás přimělo – ať už ze zvědavosti nebo z vašeho naprostého zaujetí pro všechno, co se týkalo vaší ženy – přimělo vás to, abyste si je přečetl. Nebo jste možná mimoděk postřehl nějaké slůvko nebo větičku – ty dopisy nebyly přece v obálkách. A jestli to bylo slůvko nebo větička určitého druhu, pak jste si je určitě přečetl. To je jisté.“

Diedrich pořád nic neříkal.

„Neprozradil jste svému synovi ani své ženě, že jste přišel na jejich tajemství. Kdepak! Tady se ve svém úsudku o vás směšně mýlili. Kdybyste věděl, jak často mě ujišťovali, že vůbec nic netušíte! Jak úpěnlivě, jak dětinsky úpěnlivě jim záleželo na tom, aby ve vás nevzniklo podezření o věci, o které jste věděl už řadu měsíců! A jak znamenitě jste vy hrál roli nic netušící nevinnosti!

Jenomže vy jste to celou tu dobu věděl a celou tu dobu jste čekal na svou příležitost... Sally mi řekla, že kdybyste na to přišel, povolil byste jí beze slova rozvod a poskytl jí hotové jmění.

Chudinka Sally,“ usmál se Ellery.

A hned pokračoval: „Abyste mohl dál hrát roli nic netušícího paroháče s čistým srdcem a vytvořit atmosféru nutnou pro svůj dalekosáhlý plán, vzal jste kazetu i se šperky a vyrobil jste zdání potřebné ke vzbuzení dojmu, že se do Sallyiny ložnice vloupal nějaký profesionální lupič a ukradl kazetu kvůli šperkům. Chytře jste se postaral, aby se šperky dostaly do zastaváren v různých městech – při zkoumání vaší činnosti v tom období by se bezpochyby ukázalo, že jste tehdy podnikl několik náhlých a důležitých ‚obchodních cest‘. A věděl jste samozřejmě, že šperky budou vráceny.

Ty dopisy jste si ovšem ponechal, pane Van Horne, a když přišel pravý čas, užil jste jich vyděračsky. Stal jste se tedy vyděračem. Červenám se při vzpomínce, že pokaždé, když ‚vyděrač‘ telefonoval, a během jediné doby, kdy se fyzicky, třebaže neviditelně dostavil – aby si odnesl peníze ze zásuvky prádelníku v tom pokoji v Hollisově hotelu – *vy jste byl vždycky pryč z tohoto domu.*“

Ellery si vytáhl cigaretu. Udělal to automaticky. Ale když cigaretu uviděl mezi svými prsty, opatrně si ji dal zpátky do kapsy.

„Pochybuju, že v době, kdy jste plánoval svoje vyděračství, někdy loni v květnu či začátkem června, po tom, co jste objevil ty čtyři dopisy, pochybuju, že už tehdy jste měl v hlavě tu dekalogickou ideu. Vlastně jsem si tím jistý. Tehdy jste pravděpodobně spíš připravoval půdu pro kampaň útoků na Howardovy a Sallyiny nervy. Dekalogickou inspiraci jste dostal později, z nezávislých podnětů – jako byl například ten projekt galerie – a z informací v dopisech, které tou dobou byly ve vašem vlastnictví. A zdá se mi, že váš záměr nedozrál dřív než toho dne, kdy vám Howard telefonoval z mého bytu z New Yorku, že přijedu do Wrightsvillu jako jeho host. Ale k tomu se dostanu později.“ Ellery se neklidně zavrtěl.

„Ted' si všimněme událostí kolem vlastní vyděračské operace. Jako vyděrač jste na Sally požadoval pětadvacet tisíc dolarů v hotovosti, to byl vás první požadavek. Věděl jste, že to Sally řekne Howardovi. Věděl jste, že ani Sally, ani Howard, ani oba dohromady pětadvacet tisíc dolarů nemají. Znal jste je tak dobře, jejich vděčnost k vám, jejich posedlou hrůzu, aby vás neranili, že jste si mohl být jistý, že udělají všechno, aby ‚vyděrače‘ odvrátili od splnění jeho ‚výhrůžky‘, že ty dopisy dá vám! Byl jste si jist, že oba věděli o velké sumě v hotovosti, kterou jste obvykle míval ve svém domácím sejfu tady v pracovně. Věděl jste taky, že Howard, když ho přitisknete ke zdi, pomyslí na ty peníze a že je ze sejfu vezme, a postaral jste se, aby v tom sejfu byla přesně požadovaná suma. Anebo vám možná tehdejší hotovost v sejfu nadiktovala výši vyděračského požadavku.

Dospíváme tedy k závěru, pane Van Horne, že když Howard porušil příkázání proti krádeži, udělal to proto, že ho události k tomu donutily. *A vy sám jste ty události vytvořil přesně za tímhle účelem.*“

Diedrich popojel ve svém křesle do světla a usmál se.

Usmál se, ukázal zuby a řekl energicky, téměř v dobré náladě: „Poslouchal jsem tenhle váš pozoruhodný projev, pane Queene, s pocitem, který se podobá zbožné úctě. Jak je to chytré, jak složité!“ Zasmál se. „Ale začíná být toho dobrého až moc, nezdá se vám? Děláte ze mne něco jako boha. Boha s velkým B! Vytvořil jsem tohle – vytvořil jsem tamhleto – byl jsem si ‚jistý‘, že Howard udělá to, ‚věděl‘ jsem, že udělá ono... Nepřipisujete mi, pane Queene, něco jako... jak byste to nazval?“

„Vševědoucnost?“

„Ano. Jak bych si mohl já nebo jak by si mohl kdokoli jiný být něčím jistý?“

„Nemohl jste si být vždycky jistý,“ odpověděl Ellery klidně. „Ani to nebylo podstatné, abyste si vždycky byl jistý. Váš plán byl pružný, měl jste široké pole možností.“

Ale v celé téhle pekelné záležitosti, pane Van Horne, jste plánoval i jednal na základě hlubokého a podrobného chápání, jak to v Howardovi a v Sally tiká. Vy jste se nemýlil v úsudku o jejich povahách, jako se oni mýlili ve svém úsudku o vás. Znal jste nejvnitřnější hnutí jejich myslí stejně důvěrně jako svá vlastní hnutí. Mohl jste proto s velkou přesností předvídat, co budou cítit, co si budou myslet a co udělají. Měl jste nějakých třicet let na studování Howarda a Sally jste znal od jejích devíti roků, že? Po všechna ta léta vzájemného styku se vám Sally o sobě svěřovala, jak mi sama vyprávěla, s věcmi, se kterými se většina děvčat nerada svěřuje vlastním matkám, a vaše znalost její povahy se dovršila intimním vztahem v manželství. Svým způsobem, pane Van Horne, jste mistr psychologie. Škoda, že jste svůj talent neuplatnil konstruktivnějším způsobem.“

„Poslyšte,“ řekl Diedrich se zlým úsměvem, „to nezní jako kompliment.“

„Kromě toho jste nepotřeboval mít vždycky pravdu. Kdyby Howard a Sally neskočili vždycky tím směrem, kam jste je vedl, když jste zatáhl za nitku, ať už následkem nějaké chyby v úsudku nebo nějakého nezvažitelného faktoru, kterého jste si nemohl být vědom, či nějaké náhody, kterou jste nemohl předvídat, stačilo vám prostě zatahnout za jinou nitku, uvést do pohybu jinou sérii událostí, a dřív

nebo později by Howard udělal, co jste si od něho přál.

Ale jak se ukázalo, vaše úsudky byly pozoruhodně trefné. Použil jste přesně správných stimulů, vyvinul jste přesně správný tlak na správných místech a Howard i Sally se pohybovali přesně tak, jak jste chtěl.

A mohu dodat,“ řekl Ellery velice tiše, „že nejenom Howard a Sally.“

7

„Pokračujte!“ vybídl ho Diedrich Van Horn po chvíli.

Ellery zvedl vyplašeně hlavu. „Promiňte. Až dosud jste tedy podle mé analýzy vnutil Howardovi tři zločiny a přinutil jste ho spáchat čtvrtý.

Která událost mě vedla k závěru, že Howard porušil příkázání: *Pomni na den sobotní, abys jej světil a Cti otce svého i matku svou?* Jeho cesta v temných hodinách jednoho nedělního rána na hřbitov zvaný Přístav věrnosti, aby znesvětil hroby dvou lidí, o kterých jste mu řekl, že to byli jeho rodiče.

Musím se přiznat, že když jsem dnes večer ve své rekonstrukci dospěl k tomuhle bodu, zůstal jsem trčet na místě. Nebylo přece možné, abyste přes všechno svoje pronikavé zhodnocení Howardova charakteru byl schopen počítat s tím, že Howard znesvětil hroby Wayových – a bylo vyloučeno, abyste mohl počítat s tím, že to udělá právě v den sváteční, tedy v neděli. Celá konstrukce mé argumentace hrozila zhroucením. Ale pak jsem pochopil, jak musí znít odpověď:

Třebaže jste nemohl počítat s Howardem, že podnikne tu cestu, a třebaže jste k tomu Howarda nemohl donutit, *mohl jste vyvolat zdání, že ji podnikl.*

Čím víc jsem o tom uvažoval, tím víc jsem byl přesvědčen, že tak to skutečně bylo. Tenkrát jsem přece ani jednou nezahlédl Howardův obličej, ani jsem nezaslechl jeho hlas. Viděl jsem Howardovo auto, viděl jsem muže velkého jako Howard, který měl na sobě Howardův plášť a klobouk, viděl jsem toho muže, jak se ohání sochařskou palicí

a dlátem... Vzhledem k tomu, že váš plán vyžadoval, aby Howard podnikl tu cestu, a vy jste k tomu Howarda nemohl nijak přimět, musel tenkrát Howardovu roli sehrát někdo jiný. A protože to byl váš plán a vy máte s Howardem stejnou postavu, ten někdo jiný jste nutně musel být vy.

Pak už byla rekonstrukce jednoduchá. Dejme tomu, že jste tenkrát tu sobotu hodně pozdě večer, když jste nás ostatní měl z cesty, zašel do Howardova ateliéru nebo do jeho ložnice před spaním na skleničku. Jako otec se synem, pane Van Horne. A dejme tomu, že jste Howardovi podal tu skleničku s nějakým uspávacím práškem v takové dávce, aby po ní spal celou noc, pokud by ho nic nevyrušilo. Když Howard usnul, natáhl jste si jeho ponožky, obul si jeho boty, oblékl si jeho kalhoty i dlouhý trenčkot a nasadil jste si jeho příznačný a snadno poznatelný klobouk se širokou střechou. Nechal jste Howarda spát v jeho ložnici nebo ateliéru a sešel jste tiše dolů a ven do garáže. Strčil jste Sallyiny klíčky do zapalování jejího vozu – v mém zájmu. Nasedl jste do Howardova roadsteru, vyjel jste před dům a záměrně jste túroval motor. Přirozeně proto, abyste vzbudil moji pozornost v domku pro hosty. Právě tak záměrně vám motor začal vynechávat pod krytým příjezdem... potřeboval jste si moji pozornost udržet a poskytnout mi čas na oblečení, kdybych byl svlečený. Nebo jste si mě možná vyšpehoval, než jste vyjel z garáže, a viděl jste, že na verandě domku pro hosty podřimuju, a vynechání motoru mi mělo poskytnout čas, abych si vzal svrchník. A když jste pak viděl, jak se rozbíhám přes zahradu, odfrčel jste pryč.

Pane Van Horne, vy jste si tu noc se mnou hrál jako si zkušený rybář hraje s velkou rybou, která mu zabrala. Měl jste to všechno ohromně jemně načasované. Neudělal jste tu chybu, že byste mi to moc ulehčil. Popustil jste mi právě tak velký kus vlasce, abyste mi nabulíkoval, že vás jaksepatří proháním. A když jsem vás ztratil z očí, postaral jste se, abych zase objevil vaši stopu.

Děšť vám pomáhal, ale i kdyby bylo nepršelo, byl jste stejně v bezpečí. Noc byla tmavá a to jste mohl vědět předem. V každém případě jste věděl, že se k vám nepřiblížím nebezpečně blízko a nepokusím se vás zastavit. Věděl jste, že budu přesvědčen, že jste Howard a že mým úkolem nebylo zasahovat, nýbrž pozorovat.

A u hrobů Wayových jste se pustil do náhrobního kamene palicí a dlátem, které jste vzal z Howardova ateliéru.

Co se stalo potom, jenom ilustruje přesnost vašeho úsudku o lidech a situacích, mimochodem je to talent, který nepochybně vysvětluje váš úspěch v podnikání.

Odešel jste ze hřbitova a odjel jste domů. Věděl jste, že za vámi nepojedu hned. Věděl jste, že se po vašem řádění podívám na ten náhrobní kámen, abych zjistil, co jste s ním udělal. Věděl jste, že až se vrátím na Severní výšinku, půjdu se s největší pravděpodobností napřed převléknout z promoklých šatů, než zajdu nahoru přesvědčit se, jestli je už Howard zpátky. Pravda, riskoval jste v tom, ale zakalkulované riziko patří ke každému pečlivě promyšlenému plánu a tohle riziko nebylo zvlášť velké. Dalo se počítat s tím, že já nebudu chtít nechat ve velkém domě blátivé stopy, který by možná druhý den bylo třeba vysvětlovat – i kdybych se nebál riskovat zápal plic.

Zatímco jsem se v domku pro hosty převlékal, vy jste dokončoval posledními tahy svou mistrovskou iluzi v nejhořejším patře tohoto domu. Zul jste si Howardovy zablácené boty a promočené ponožky a obul jste je Howardovi. Sundal jste si jeho mokré, blátem zastríkané kalhoty a natáhl jste je Howardovi. Svlékl jste si jeho trenčkot, Howarda jste posadil, strčil jste mu ruce do rukávů, přetáhl jste mu trenčkot přes tělo a zapnul jej na knoflíky. Howardův deštěm prosáklý klobouk jste položil vedle na polštář. A potom jste si šel klidně sám lehnout.

Musel jste počítat s tím, že já možná nepřijdu do Howardova pokoje dřív než ráno, ale bylo jisté, že ať už bezprostředně, nebo po uplynutí několika hodin se na Howarda přijdu podívat. A že tedy Howarda najdu ve stavu, který mi nevyhnutelně bude připadat jako jedno z těch jeho typických strnutí v záchvatu amnézie, že ho najdu plně oblečeného v mokrých a zablácených šatech, ve kterých podnikl tu ošklivou cestu na hřbitov.

Ano, pane Van Horne, to vy jste spáchal dva zločiny porušením svátečního dne a zneuctěním Howardových ‚rodičů‘ a udělal jste to tak, abyste mi vštipil mylné přesvědčení, že ta dvě přikázání porušil Howard.“

A Diedrich jej znovu pobídl: „Jen pokračujte, pane Queene!“

„To taky budu,“ přisvědčil Ellery a řekl: „A teď se dostávám snad k nejokázalejšímu příkladu vaší psychologické zchytralosti.“

Loni jsem s ohromnou radostí dokazoval, že Howard porušil příkázání: *Nepromluvíš proti bližnímu svému křivého svědectví*, když jsem poukázal na to, jak Howard popřel, že mi dal ten náhrdelník, abych jej odnesl do zastavárny. To ovšem byla pravda, skutečně mi ten náhrdelník pro zastavárnu dal a lhal, když to zapřel.

Jenže jste to byl zase vy, kdo zmanipulováním událostí a přesným odhadem dostal Howarda do situace, kdy v důsledku toho, jaký byl, musel nutně lhát!

Ve své roli vyděrače, pane Van Horne, jste přišel podruhé s požadavkem pětadvaceti tisíc dolarů – prakticky hned vzápětí po prvním požadavku, kdy jste dostal zaplacení. Zřejmě jste to udělal, abyste vyvinul co největší tlak v nejslabším bodě. Kde by totiž Sally a Howard sehnali dalších pětadvacet tisíc? Nikde už příhodně neležela žádná vaše hotovost, která by se dala ukrást. Věděl jste, že nemají, kde by si ty peníze vypůjčili, i kdyby si troufali nechat po sobě takovou stopu. Měli k dispozici jenom jednu věc, za kterou mohli získat tak velkou sumu: Sallyin náhrdelník. Bylo tedy prakticky jisté, že si jeden či druhý z nich vzpomene na ten náhrdelník jako na prostředek k uspokojení vyděračova druhého požadavku.

A víc než to. Věděl jste, že jsem já jednal jako Sallyin prostředník při první transakci s vyděračem, takže se dalo víc než pravděpodobně očekávat, že se ujmu stejné role při pokusu o sehnání druhé splátky. A kdybych to neudělal, měl jste bezpochyby připravený jiný plán, podle kterého bych se musel nechat do věci zaplést a podle kterého by se dosáhlo téhož cíle – aby mě Howard zapřel.

Ale já s tou rolí souhlasil a jednal jsem podle ní. Takže bylo připraveno jeviště pro váš vrcholný psychologický výkon.

Sotva jsem totiž odnesl náhrdelník do zastavárny a uložil peníze za něj podle instrukcí na wrightsvillském nádraží, vy jste udeřil.

Tentokrát byl vaším nástrojem váš bratr Wolfert, pane Van Horne.

Právě tak, jako jste se vyznal v Sally a v Howardovi, vyznal jste se i ve Wolfertovi. Co víme od Wolferta? Že jste mu řekl, jak ‚doutáte‘, že výbor pro postavení galerie nebude ‚dělat tyátr‘ kolem vaší dotace. Projevit takovouhle ‚naději‘ před Wolfertem, který je žárlivý, žlučovitý a zlomyslný, znamenalo vyzvat jej, aby tu naději zmařil. Wolfert přímo bublal nadšením: ‚To já jsem je k tomu zbuntoval!‘ Pamatuju se, jak tohle říkal u snídaně ten den ráno. Ale Wolfert měl jenom částečně pravdu. Posloužil jenom jako nástroj – váš nástroj. Vy jste na něj hrál, pane Van Horne, jako jste hrál na svou ženu a na svého syna. Aby vás Wolfert podle svého názoru potrápil, popíchl výbor, aby na vaši počest uspořádali děkovnou večeři, ofrakovanou záležitost, o níž věděl, že se vám hnusí. Jenže přesně tohle jste od něho potřeboval, protože vám to poskytlo přirozenou a nevinnou záminku pro žádost, aby si Sally vzala svůj diamantový náhrdelník – o kterém jste věděl, že ho už nemá.

A tak Sally musela přiznat, že náhrdelník zmizel. Řekla pravdu? Ach ne! Kdyby řekla pravdu, musela by odhalit celou tu patálii s vydíráním a přiznat se, proč k ní došlo. A vy jste věděl, že Sally by radši umřela, než by to přiznala, věděl jste, že Howard by ji spíš zabil, než by ji nechal přiznat se. A zase se dalo rozumně předpokládat, že si ti dva vymyslí nějakou historku, aby zmizení náhrdelníku vysvětlili. Ve vzduchu visela představa vloupání. Howard ukradl předtím peníze a pokusil se to zamaskovat jako práci cizího lupiče. Krádež náhrdelníku při dalším ‚vloupání‘ se přímo nabízela.

A když vám Sally telefonovala do vaší kanceláře, že náhrdelník byl ze sejfů ‚ukraden‘, poznal jste, že vaše výpočty byly správné, a přikročil jste k poslednímu nátlaku: Zavolal jste policejního náčelníka Dakina.

Od toho momentu nemohlo nic selhat. Dakin musel náhrdelník objevit v Simpsonově zastavárně, Sally a Howard museli být s náhrdelníkem konfrontováni, já musel být Simpsonem identifikován jako člověk, který u něho náhrdelník zastavil, v pouhé sebeobraně jsem musel přiznat, že jsem to udělal na Howardovu žádost, a Howard, aby jeho cizoložství se Sally nevyšlo najevo, to musel popřít – musel vydat křivé svědectví,“ řekl Ellery, „proti obzvlášť nejnepřátelštěmu bližnímu.“

A pak Ellery pokračoval: „Devět zločinů proti dekalogu z hory Sinaj, z nichž jenom dva Howard spáchal bez ovlivnění, z vlastní svobodné vůle, kdežto ostatních sedm jste Howardovi vnutil jako svému nástroji, nebo jste je ve skutečnosti spáchal sám i fyzicky v přestrojení za Howarda.

Devět zločinů, a když jsem si uvědomil podle jakého velkolepého plánu, takže jsem mohl předvídat nevyhnutelný desátý zločin, pane Van Horne, byl jste na mě vyzbrojený, vaše jeviště bylo plně připraveno pro vaši grandiózní závěrečnou scénu.

Tím vyvrcholením byla totiž vražda, ke které jste předtím připravoval půdu, pane Van Horne, dvojitá vražda, která měla ukojit vaši chladně zuřivou pomstychtivost... vražda vaší ženy za to, že vám byla nevěrná, vražda vašeho adoptivního syna za to, že vám uloupil lásku vaší ženy. Počítám Howarda k obětem vaší vražedné pomstychtivosti, pane Van Horne, protože ať už by zahynul na popravišti pro vraždu, kterou nespáchal, nebo ať zahynul vlastní rukou, protože si myslel, že tu vraždu spáchal, byl stejně zavražděn – a vy jste jeho vrah právě tak jistě, jako kdyby ho uškrtily vaše veliké ruce. Neboť ty ve skutečnosti uškrtily Sally.“

9

Diedrichovi opět klesla brada na hruď a oči se mu opět zavřely. A zdálo se, že v tom křesle opět usnul.

Ale Ellery pokračoval: „Když jsem vás tenkrát v noci telefonicky varoval, že váš život je v nebezpečí, pane Van Horne, poznal jste, že konečně nadešel váš velký okamžik. Jestli jste měl nějaké pochybnosti, rozptýlily se ve chvíli, kdy jsem vám řekl, že mi bude cesta zpátky trvat čtyřicet nebo pětáctýřicet minut. Nic vám nemohlo pro váš záměr přijít víc vhod. Čtyřicet nebo pětáctýřicet minut byla dostatečně dlouhá doba k tomu, co jste chtěl udělat.

Myslím si, pane Van Horne, že jste se chystal zabít Sally tu noc, ať už bych objevil plán s desaterem přikázání nebo ne. Kdybych jej byl neobjevil před zavražděním Sally, sotva jsem mohl k jeho objevení

nedospět potom, na základě všech těch důkazů, které jste vyrobil. A kdyby bylo došlo k nejhoršímu a já jako hlupák nedokázal objevit a pojmenovat strukturu toho plánu, byl jste nepochybně připravený i na to: prostě byste tu strukturu odhalil sám, nebo byste mě nějakými jemnými narážkami dovedl k tomu, že by se mi konečně otevřely oči. Bůh ví, že jste toho nechal málo nebo vůbec nic náhodě. Předhazoval jste mi ‚desítky‘ v jednom kuse během celého případu – dal jste si dokonce znalecky záležet na tom, abyste si vybral pokoj číslo 1010 pro to vyděračské dostaveníčko v Hollisově hotelu a pokoj číslo 10 jako depozitář těch čtyř dopisů v Uphamově hotelu, nebo abyste určil schránku číslo 10 na wrightsvillském nádraží pro druhých pětadvacet tisíc dolarů!

Doba, kterou jsem vám poskytl, byla, jak už jsem řekl, až dost dlouhá. Wolfert nebyl doma – nebo to snad bylo na váš popud, pane Van Horne, že váš bratr náhle zjistil, že má nějakou naléhavou a důležitou práci v kanceláři tak pozdě v noci? Nebylo pravděpodobné, že vaše matka vyjde ze svého pokoje, a kdyby přece, byl byste si s ní snadno věděl rady. Laura a Eileen spaly – domácí služebnictvo ve Wrightsvillu chodí spát brzy. Takže nehrozilo skoro žádné nebezpečí vyrušení. Podle starého rčení, pane Van Horne, vzduch byl čistý.

Takže zatímco já si mohl zlámat vaz, jak jsem se hnál zpátky do Wrightsvillu v zájmu Vašeho ‚bezpečí‘, vy jste klidně přišel nahoru do Howardova pokoje, zase jste mu podal skleničku na dobrou noc a zase jste ho uspal. Potom jste sešel o patro níž, řekl jste Sally, aby přišla do vaší ložnice, tam jste ji uškrtil a položil jste její tělo do své postele. A pak jste se vrátil nahoru, narafočil jste čtyři Sallyiny vlasy do Howardovy ruky a pinzetou jste mu vpravil droboučké kousíčky krvavé tkáně ze Sallyina hrdla pod nehty. A potom jste se vrátil sem do pracovny, zamkl jste se tady, jak jsem vám doporučil, a čekal jste prostě na můj příjezd.

Záměr byl splněn. Poslední tah štetcem na klasickém plátně. Zbývalo už jenom pár dalších lží, další předvedení vaší herecké schopnosti – maličkost pro člověka s vaší neobyčejnou imaginací a s vaším nadáním. Vlastně jste tu noc překonal sám sebe. Jak jste mi lhal, zvláště v tom, jak prý Sally trvala na tom, že na vás počká ve vaší ložnici, aby vám pověděla ‚něco důležitého‘ – s tím náznakem, že se

vám chtěla přiznat ke svému cizoložství, – v tom se vaše inspirace rozehrála naplno. A způsob, kterým jste mě dovedl k objevu, že na vás Sally čekala ve vaší ložnici, ten byl prostě geniální.

A já vám to všechno spolykal, pane Van Horne,“ řekl Ellery ponuře, „spolykal jsem vám to do posledního drobků. Připravil jste mi oběť a já, Ellery Queen, opěvovaný detektiv se zázračným mozkem, jsem zasadil rány z milosti. Moje ‚brilantní‘ dedukce spolu s nepochybným důkazem Sallyiných vlasů a oděrků její tkáně na Howardových rukách nenechaly žádnou skulinu k úniku ani pro Howarda... ani pro mě.

Pravda je taková,“ pokračoval Ellery po chvíli, „že já doplnil vaši kolosální past, kterou jste pro Howarda nastrojil, pane Van Horne. Beze mě by nebyla mohla sklapnout tak dokonale. Takže já jsem vám vlastně pomohl Howarda zabít. Byl jsem váš nedostižný detektiv, připravený k použití před činem, v jeho průběhu i po činu.“

Diedrichova mohutná hlava se zvedla, jeho oči se otevřely a jeho ruka s ochablým masem odmítavě zagestikulovala.

„Obviňujete mě z tohohle enormního zločinu,“ řekl s jistým oživením Diedrich Van Horn, „a musím přiznat, že váš výklad zní docela věrohodně. Jenomže – prostě v zájmu pravdy, víte, – zarážím mě, že vaše argumentace nebere v úvahu jednu věc, která ji vyvrací.“

„Opravdu?“ řekl Ellery. „Pane Van Horne, byl bych bez sebe radostí, kdybych se o ní dověděl. Nikdy v životě jsem neudělal analýzu, kterou bych víc toužil vyvrátit.“

„Tak se tedy uklidněte, pane Queene,“ řekl Diedrich a jeho hlas téměř zaburácel jako kdysi. Popojel křeslem blíž ke stolu a vysušené tváře se mu lehce zarděly. „Vy říkáte, že Howard nezabil mou ženu – ačkoli to ten chlapec udělal, protože myslel, že zabíjí mě. Ale jestliže byl Howard nevinný, pane Queene, když jste ho z té vraždy obvinil, *proč to nepopřel*? To by přece nevinný člověk udělal. Ale co udělal on? Vzal si život sám! Ještě nechápete? To nehraje dohromady. Howard byl jasně vinen. Chudák chlapec věděl, že ho máte v hrsti i s důkazy. Nemohl to popřít. A tou sebevraždou svoji vinu přiznal.“

Ellery zavrtěl hlavou. „Ba ne, pane Van Horne. Jako v tolika prvcích tohoto případu i v těch dvou, které jste právě připomněl, máte pravdu, jenže jenom částečnou. Využíval jste polopravd a zdání

pravdy ohromně výhodně po celou dobu.

Howard nepopřel vinu, to je pravda, ale ne proto, že byl skutečně vinen. Nepopřel vinu proto, poněvadž *si myslel*, že je vinen!

Howard nevěděl, že jste ho ománil, pane Van Horne. Myslel si, jako jsem si myslel i já, že jednal v dalším záchvatu amnézie. Vždycky ho sužovalo, co se s ním v době toho zatemnění mysli dalo. Když za mnou přišel v New Yorku, tohle mu leželo v hlavě nejvíc. A když mě požádal, abych přijel do Wrightsvillu, bylo to ze stejného důvodu – abych ho měl pod dohledem, abych ho sledoval, až na něho přijde další záchvat, abych zjistil, co během toho záchvatu dělá, jestli je – jak se vyjádřil – něco jako doktor Jekyll a pan Hyde, neboť jedním rysem jeho záchvatů bylo, že *si po nich nic nepamatoval*.

Vy jste o Howardově amnézii věděl všechno, pane Van Horne, to byl přímo svorník vaší klenby. Howard byl posedlý strachem, že během těch zatemnění mysli spáchal nějaké zločiny. To jste věděl a věděl jste také, že až se probere z toho, co jemu – i mně a každému jinému – bude muset připadat jako další záchvat amnézie, a zjistí, že během jeho záchvatu byla Sally uškrcena a že se na jeho rukách našlo pár jejích vlasů a oděrek tkáně... věděl jste, že Howard se bude muset cítit viníkem. Celý psychologický vývoj kolem jeho amnézie připravil Howarda na pasivní přijetí jakéhokoli důkazu, že se dopustil nějakého zločinu.

Pokud jde o jeho následující sebezničení, Howard byl vždycky potenciální sebevrah, pane Van Horne. Sebevražedný konec se u takových typů, jako byl Howard, dá předpokládat. Sám mi například řekl, že když se probral z toho zatemnění mysli, které ho postihlo v New Yorku – a přivedlo ho potom za mnou – uvažoval docela vážně o skoku z okna té noclehárně. Při svém prvním rozhovoru s Howardem jsem skutečně měl podezření na takovou podvědomou sebevražednou tendenci a zeptal jsem se ho přímo, jestli někdy přišel k sobě – po záchvatu amnézie – a zjistil, že se pokouší o sebevraždu, a on se mi přiznal ke třem zřetelným zážitkům toho druhu.

Ne, na Howardově sebezničení po tom, co jsem objasnil jeho ‚vinu‘, nebylo nic pozoruhodného, pane Van Horne. Howard byl přesvědčen, že zavraždil Sally, věděl, že je v koncích, a zvolil si východisko, které každý, kdo znal dobře jeho duševní uzpůsobení –

tak dobře znal, jako jste je znal třeba vy, pane Van Horne – mohl docela odůvodněně předvídat.

Když už jsem u téhle věci,“ poznamenal Ellery náhle, „ted’ mě napadá, že prakticky každé vodítko, které nasvědčovalo, že vy jste *deus ex machina* celého případu, jsem znal už loni, když jsem vám úslužně poslal Howarda na smrt. Měl jsem dokonce i vodítko k vaší znalosti psychologie – znalosti, bez které byste, jak jsem už řekl, nemohl začít plánovat svoje zločiny. Poskytl jste mi to vodítko velice chladnokrevně hned první večer, kdy jsem vás poznal, v rozhovoru při večeři. Zavedl jste řeč na knihy a na jejich vztah k praktickému životu. A mezi několik málo knih, které pro vás podle vašeho vyjádření měly praktickou cenu, jste zařadil ‚některé studie o lidské mysli‘. Které to jsou, pane Van Horne? Bohužel jsem si vaši knihovnu neprohlédl dost pečlivě.“

Diedrich se dosud maličko usmíval, ale Ellery si ted’ všiml určité podobnosti mezi jeho úsměvem a úsměvem Wolfertovým, podobnosti, která nebyla zjevná, dokud býval Diedrichův obličej plnější.

„Myslím, že víte, pane Queene, jak jsem vás vždycky obdivoval – vaše výkony v literatuře i v životě,“ prohlásil náhle Diedrich. „Měl jsem vám však při vaší loňské návštěvě tady povědět, že přes ten svůj obdiv jsem vždycky v jednom ohledu pokládal vaši metodu – tu právem proslulou ‚Queenovu metodu‘ – za ohromně slabou.“

„Víc než v jednom, bohužel,“ poznamenal Ellery. „Ale který z nich ted’ máte na mysli?“

„Právní důkaz,“ řekl Diedrich roztomile. „Takový důkaz, jaký policisté bez imaginace a obvodní prokurátoři vycvičení na faktech a soudci zvyklí na pravidla, podle kterých soudí, vždycky vyžadují, když je někdo obviněn ze zločinu. Na zákon naneštěstí neplatí pouhá logika, ať je sebebrilantnější. Zákon požaduje přípustné důkazy, než je ochoten ohrožit život obviněného.“

„Dobrá poznámka,“ přikývl Ellery. „Ale nemám chuť se hájit, ledaže řeknu, že jsem vždycky ponechával sbírání důkazů těm, kdo to mají jako povolání. Moje funkce je odhalovat zločince, ne je trestat. Připouštím, že občas někdo, na koho jsem ukázal logickým prstem, ty sběratele důkazů pořádně prohnal.“

Nicméně,“ Elleryho tón zazněl sveřepě, „nicméně si nemyslím, že

tenhle případ jim dá tak moc práce.“

„Ne?“ usmál se Diedrich a teď se jeho úsměv pozoruhodně podobal úsměvu Wolferta.

„Ne. Váš umělecký kousek byl velkolepý svým rozmachem, jenže tu a tam vám v něm zůstaly kazy. Celá vaše koncepce zahrát si na vyděrače byla sice smělá a svědčí o značné imaginaci, ale zároveň patří přesně k těm eskapádám, které přivádějí lidi na šibenici. Ti různí zastavárníci, u kterých jste dal do zástavy Sallyiny šperky, se loni mohli jenom pokoušet o popis neurčitě rozevláté podoby, neměli čeho se pevně chytit. Teď bude možné ukázat jim vaši fotografii, nebo ještě lépe, konfrontovat vás s nimi. I když vám časový odstup nahrává do ruky, není myslím nepravděpodobné, že pár těch zastavárníků ve vás pozná člověka, který u nich ty šperky zastavil.

Pak tu byla ta záležitost s hotelovými pokoji u Hollise a v Uphamově podniku, které si vyděrač najal, aby inkasoval prvních pětadvacet tisíc dolarů. Tenkrát jsem za tím nešel, protože jsem nesměl tu transakci ohrozit – a s tím vy jste ovšem počítal. Ale teď se provede důkladná zpětná kontrola. Musel jste se podepsat ve dvou knihách hotelových hostů. Experti identifikují váš rukopis. Recepční ve vás dokonce možná poznají člověka, který si ty pokoje najímal.

S těmi fotokopii to byl třeba jen chyták, ale je docela dobře možné, že jste si dal aspoň jednu sadu udělat pro případ, kdybyste musel prokázat, že máte v ruce reálnou hrozbu v podobě dopisů, se kterými můžete kdykoli vyrukovat. Jestli je tohle pravda, ty fotokopie se dají vysledovat zpátky k vám. Bylo by možné, že jste k jejich pořízení využil *Zpravodaje*, který vám patří? Tohle bych rád věděl!

A co samy ty peníze? Howard vzal z vašeho sejfu tady v té místnosti padesát vašich pětistovek, dal je mně a já je dal ‚vyděrači‘, to znamená zpátky *vám!*“ Ellery se naklonil vpřed a řekl tiše: „Zničil jste těch pětadvacet tisíc dolarů, pane Van Horne? O tom pochybuju. Velikou slabinou vašeho plánu bylo, že jste s jistotou předpokládal, že na vás nikdy nepadne podezření. Spálit padesát pětistovek – vašich vlastních peněz – by vás sotva napadlo, jste člověk, který se těžce vypracoval z chudoby a stal se velkým byznysmenem. Ale pochybuju, že byste se prozatím ještě odvážil dát ty peníze znovu do oběhu. Takže je nejspíš máte někde schované, pane Van Horne, a ujišťuju

vás, že teď už nebudete mít příležitost je zničit. Mimochodem – mám pořád ještě váš seznam sériových čísel těch bankovek. Nechal jsem si ho... jako připomínku svého nejokázalejšího ‚úspěchu‘.“

Diedrich teď špulil rty a mračil se.

„Nevím, co jste udělal s těmi druhými pětadvaceti tisíci dolarů od J. P. Simpsona, které jsem pro vás nechal v té schránce na wrightsvillském nádraží, ale banka možná má dosud svůj seznam těch bankovek, a jestli jste je někde ukryl společně s těmi prvními, je to další hřebík do vaší rakve.“

„Snažím se vás sledovat, pane Queene,“ ozval se Diedrich. „Se vším respektem, věřte mi! Ale mýlím se, když poukážu na to, že i kdyby tohle všechno byla pravda, nanejvýš by to ukázalo mou spojitost s tím vydíráním?“

„Nanejvýš, pane Van Horne?“ zasmál se Ellery. „Dokázat, že jste tím vyděračem byl vy, by byl jeden z hlavních úkolů prokuratury. Potvrdilo by to, že jste věděl o cizoložném vztahu mezi vaší ženou a Howardem. Vyvrací to jediný psychologický argument obhajoby, který jste měl během celé záležitosti, předpoklad, že jste nevěděl, co se děje. Dává vám to motiv, pane Van Horne, obrací to celý případ proti vám.“

Domnívám se, že prokurátor při práci na obžalobě proti vám, práci velice obtížné, by se zaměřil na dokázání dvou věcí: Že jste věděl o nevěře své ženy s vaším synem a že jste plánoval potrestání obou – své ženy přímo vraždou, svého syna falešným obviněním z její smrti.

Důkaz, že jste o té nevěře věděl, bude dán důkazem vaší totožnosti s vyděračem. Důkaz toho, že jste plánoval pro oba provinilce trest, bude dán tím, že jste zmanipuloval všechny události, které zdánlivě usvědčovaly Howarda ze záměrného porušení všech příkázání desatera – že jste tedy Howarda obvinil falešně. Moje svědectví v téhle spojitosti bude bohužel drtivé. Usvědčím vás z vaší lži, že jste pověřil Connhavenskou detektivní agenturu pátráním po Howardových rodičích, a usvědčí vás z ní i Brumer, který má, mimochodem, v tomhle státě výbornou pověst.

Dokážu vám naprosto jasně, že jste lhal, když jste si vymyslel neexistujícího ‚doktora Southbridge‘. A na potvrzení mého svědectví je tu vždycky ještě Wolfert – a to budu sledovat s velkým zájmem,

pane Van Horne. Myslím tu podívanou na Wolferta, jak dává průchod své celoživotní nenávisti vůči vám.

Je tu ještě řada jiných bodů, kterými se bude zabývat policie, pane Van Horne. Jako třeba ta droga, kterou jste určitě Howarda uspal aspoň při dvou příležitostech. Bude možná dokonce nutné exhumovat Howardovo tělo, aby se zjistila přítomnost té drogy v jeho pozůstatcích. Kdyby se tohle podařilo, nebylo by asi tak těžké spojit vás s koupí takové drogy. A tak dál.“

Ale Diedrich se teď zase nepatrně usmíval. „Příliš mnoho podmiňovacích způsobů, pane Queene. Ale i když připustíme všechno, co říkáte, neslyšel jsem ani slůvko, které by mě spojovalo přímo s činem... totiž s tou vraždou.“

„Ne, neslyšel,“ řekl Ellery, „to máte pravdu. Tohle bude třeba nemožné. Ale málo vrahů, pane Van Horne, bývá usvědčeno přímými důkazy. Obžaloba bude sestavena z nepřímých důkazů, to připouštím, a vy budete souzen pro vraždu... Ano,“ pokračoval Ellery po chvíli, „to je myslím důležité, pane Van Horne. Budete obžalován, budete stát před soudem, celá historie vyjde najevo a velký Diedrich Van Horn, který až doted byl předmětem veřejné sympatie, ten zrazený manžel a otec, bude odhalen ve své pravé podstatě – jako krajní egocentrik, který spáchal vraždu z pomsty. Ne vraždu z náhlého popudu, ve výbuchu emocí po objevení zrady, nýbrž chladně uváženou, naplánovanou a předem promyšlenou vraždu.“

Jste starý člověk, pane Van Horne, a zdá se mi, že smrt sama už pro vás nemá tolik hrůzy – při vaší povaze. Ale myslím si, že veřejné odhalení ano. To bude pro vás daleko bolestnější smrt. O mnoho děsivější trest. Takový trest, kterým člověk trpí, i když leží na dně hrobu.“

Teď už se Diedrich neusmíval a víc se už neusmál. Seděl velice tiše ve svém křesle. Ellery ho nevyrušoval. Prostě tam stál a díval se na starce.

Ale pak Diedrich vzhlédl a zeptal se skoro trpce: „A jestli jsem měl v úmyslu zabít čubku a připravit past pro psa, proč jsem to prostě neudělal? K čemu tyhle výstřední, vyfantazírované kejkle s desaterem příkázání?“

Když Ellery odpověděl, promluvil stejně klidným tónem, ale s tváří

temně zardělou.

„Detektiv by měl na tohle jednu odpověď,“ řekl, „a psycholog druhou. Pravda je kombinace obou.

Přes celé vaše fyzické ustrojení a přes praktické podnikatelské záležitosti, které vás zaměstnávaly po celý život, pane Van Horne, jste v podstatě člověk intelektu. Jako všichni tyraní především myslíte. Nikdy jste nejednal impulzivně. Všechno musíte mít promyšleno, naplánováno jako bitvu nebo politický převrat. Modeloval jste Howarda od jeho útlého dětství podle své apriorní představy. Plánoval jste Sally stejně uváženě, jako si Howard plánoval sochu. Sally si myslela, že jste se do ní zamiloval náhle – ale mýlila se. Nevěděla, že jste byl rozhodnutý oženit se s ní ode dne, kdy jste ji vytrhl z Doleního Města a začal jste z ní formovat ženu, se kterou jste zamýšlel sdílet napříště svoje království.

Váš nápad s desaterem přikázání byl v mnoha ohledech vrcholnou inspirací vašeho intelektuálního života. Měl prostor, rozmach i sílu. Byl gigantický. Byl hoden Diedricha Van Horna.

Zrodil se z toho, z čeho se rodí všechny logické procesy: z premisy. Vaše premisa byla dvojí: musíte potrestat ty, kdo vás zradili, a při jejich potrestání musíte vy sám zůstat mimo podezření. Neboli, abych to řekl drsněji, musíte úspěšně vraždit. Urážka, kterou jste utrpěl, zasáhla v podstatě vaše ego, ego megalomaniaka. Takže potupený všemocný se musel pomstít za potupu své moci a urážku svého ego musel napravit pomstou beztrestnou – musel ukázat, že je povznesen nad zákony, řídící obyčejné lidi, že jeho moc je větší než moc zákona.

Jenže není snadné spáchat vraždu, chytit za ni do pasti nevinného a zůstat přitom bezpečně mimo podezření. Kdybyste byl zavraždil Sally prostě a přímo, Howard by nebyl o nic podezřelejší než vy. Ve skutečnosti by padlo podezření spíš na vás. Howard by byl mohl čistě z paniky vybreptat celou historii svých vztahů se Sally a v tom případě by se bylo objevilo, že vy jste měl nejsilnější pohnutku – skoro výlučnou pohnutku. Takže vaším problémem při plánování bylo zařídit věc tak, aby se Howard zdál jediným možným podezřelým. Ale jestli měl Howard za daných okolností vůbec nějakou pohnutku k zavraždění někoho, ten někdo jste byl vy, ne Sally. Proto jste musel zaranžovat takový zločin, při kterém by Sally byla zavražděna

zdánlivě *omylem místo vás*. A co víc, Howard sám musel být přesvědčen, že vraždil on!

Tohle všechno, pane Van Horne, jak jste viděl, určilo obrysy vašeho činu. Složitost zápletky byla nevyhnutelná. Zdá se mi, že vás ta vyhlídka spíš těšila. Napoleonská mentalita si libuje v obtížích. Dokonce je vyhledává a někdy si je i vytváří.

Dal jste si načas. Abyste zatajil svůj objev dopisů v Sallyině kazetě na šperky, podnikl jste nezbytné kroky k vytvoření iluze cizího lupiče. Ale potom jste udělal přestávku a spřádal svůj plán dál. Mezi červnem a začátkem září jste přemýšlel, analyzoval, nechával vykristalizovat své vědomosti o svých zamýšlených obětech. Vymýšlel jste zkusmé plány, ale nepodnikl jste žádnou akci.

Zdržovalo vás myslím správné pochopení faktu, že čím je plán zločinu složitější, tím větší nebezpečí hrozí plánovači. Každá další komplikace zvyšuje možnost uklouznutí, skulin, nepředvídatelný výskyt toho, čemu Thomas Hardy říkal ‚nahodilost‘. Tápal jste právě po nějakém řešení téhle kapitálně velké obtíže, když vám Howard sám poskytl kýženou příležitost.“

Ellery náhle zahlédl Diedrichovy oči. Jejich pohledy se srazily a od té chvíle oba muži pokračovali v jakémsi smrtícím sevření.

„Howard vám telefonoval z New Yorku, že mě přiveze do Wrightsvillu, přesněji, že jede rovnou domů a já přijedu za ním po dvou dnech.

Okamžitě jste pochopil, co by to mohlo znamenat pro vás. Pláštík nevinnosti, který jste potřeboval a který vaše uvažování nebylo s to pořídit, bych v dostatečné míře poskytl *já*. Jak by někdo mohl pochybovat o vaší nevinnosti či podezírat vás z viny, *kdyby známý detektiv rozluštil případ vaším způsobem!* Tím bylo všechno vyřešeno.

Ach jistě,“ povzdychl si Ellery, „mělo to svoje riziko. V některém ohledu dokonce větší nebezpečí než nezatahovat mě do toho vůbec. Ale krása téhle koncepce, Ellery Queen – spoluviník vrahův, její šíře, její *druh* rizika, to rozpalovalo vaši imaginaci. Byla to kampaň a boj hodný samého Napoleona.

Řekl bych, že jste ani nezaváhal.“

Ellery se odmlčel a Diedrich, aniž uhnul očima, řekl chladně: „Pokračujte.“

„Howard vám zatelefonoval v úterý ráno, já přijel do Wrightsvillu ve čtvrtek. Měl jste k dispozici dva dny. V těch dvou dnech, pane Van Horne, jste dostal nápad s desaterem přikázání a připravil jste všechny jeho fáze pro můj příjezd. Vymyslel jste si historku o Connhavenské detektivní agentuře a o jejím ‚pátání‘. Vypracoval jste přesmyčku jména Yahweh, našel jste hroby Árona a Mattie Wayových v Přístavu věrnosti, přidal jste poslední E k příjmení Way. Uvedl jste do pohybu celou záležitost s projektem výtvarné galerie – pověděl jste mi o tom ve čtvrtek večer, řekl jste, že jste nabídl vyrovnat deficit fondu ‚včera‘ – což znamenalo ve středu, den po Howardově telefonickém hovoru z New Yorku! Pustil jste se do akce se svým dlouho zdokonalovaným vyděračským plánem. Musím vám připomínat, že vyděrač se přihlásil s prvním požadavkem na Sally taky ve středu, den nato, co vám Howard řekl, že přijedu do Wrightsvillu?

Všechno se dalo do pohybu ohlášením mé návštěvy.

Ano, pane Van Horne, určil jste mi roli spoluviníka a já ji přijal tak lehkověrně, jak jste ode mě očekával. A dělal jsem všechno, co jste pro mě naplánoval, tancoval jsem podle vašeho pískání na každém kroku. A to byl vlastně váš největší triumf, pane Van Horne, protože jsem opravdu byl vaše nejposlušnější loutka.“

Ellery se znovu odmlčel. A pak zdráhavě pokračoval.

„Ten plán s desaterem přikázání byl určen celý pro mě. Abych věc rozřešil podle vašeho záměru, musel jste mi připravit případ toho druhu, k jakému mám přirozený sklon. Znal jste mě velmi dobře. Je pravda, že jsme se nikdy předtím nesetkali, ale vy sám jste mi řekl, že jste přečetl všechny mé knihy, které jsem kdy napsal, a jak jste sledoval moji kariéru – myslím, že jste dokonce řekl: ‚Jsem na Queena odborník.‘ A to tedy jste, pane Van Horne, to skutečně jste – takovým způsobem, jaký by mě až dodneška ve snách nenapadl.

Znal jste mě líp, než jsem se znal sám. Znal jste mou pracovní metodu. Znal jste mé slabiny. Věděl jste, že mi musíte dát takový případ, do kterého se přímo zamiluju, takové řešení, že budu bojovat, abych je dovedl k triumfálnímu závěru – kterému budu věřit!

Věděl jste, že dám vždycky přednost náznakovému řešení před očividným, složitému před jednoduchým, pyrotechnickému před

všedním. Věděl jste, že já sám jsem psychologicky založen dost grandiózně. Že se rád pokládám, ať už to připouštím nebo ne, za mentálního divotvůrce. Dal jste mi možnost ukázat se, dal jste mi příležitost, abych předvedl něco jako div. Grandiózní koncepci. Strmou stezku labyrintem. Oslňující, ohromující vyvrcholení. A já vám to předvedl, pane Van Horne. Vypracoval jsem vám to úžasné řešení, všichni opěvovali mou chytrost – a vás přitom nikdo ani na okamžik nepodezíral.

Desatero přikázání,“ usmál se trpce Ellery. „Co o tom psaly noviny? ,Ellery Queen ve své vrcholné formě.““

A pak pokračoval zase tím klidným, bezbarvým tónem: „Ale je zajímavé, že tím, jak přesně jste mě odhadl, jak jste mi dal výsledek své analýzy, nápad o desateru přikázání, jako hračku na hraní, tím jste prozradil něco podstatně důležitého sám o sobě, pane Van Horne.“

V Diedrichových očích to zablesklo zvědavostí.

„Moje diagnóza Howardových emocionálních těžkostí je vždycky spojovala s jeho psychoneurotickým zbožňováním otcovského idolu. O tom myslím není možno vůbec pochybovat. Ale když jsem tu diagnózu rozšířil tak, že zahrnula celou Howardovu koncepci porušování desatera jakožto záměrnou revoltu proti největšímu otcovskému idolu ze všech, proti otcovství samého Boha, byl jsem zřejmě na omylu, protože nápad s desaterem nebyl vůbec Howardův. *Ten byl váš.*“

Proč ve vašem mozku vznikla a udržela se tahle idea, pane Van Horne? Jak to, že vás vůbec napadla? Proč právě desatero přikázání? Mohl jste přece připadnout na stovku představ, které by měly vlastnosti, jaké jste potřeboval, abyste mě zlákal do svých služeb. Ale ne – vy jste si vybral desatero přikázání. Proč?

Povím vám proč, pane Van Horne, a bude to jediná věc ze všech, o kterých jsem tady mluvil, která pro vás myslím bude novinkou. *Sama vaše volba nápadu s desaterem přikázání na vás ukazovala jako na vůdčí mozek, jen kdybych já býval měl dost rozumu, abych to postřehl.* Ne na Howarda, nýbrž na vás.

Pokusil jsem se loni ve výkladu své pompézní tézičky prokurátorovi Chalanskimu, náčelníkovi Dakinovi a doktorovi Combranchovi vysvětlit *Howardovu* volbu desatera jako zbraně – k

rozbití otcovského idolu Boha prostřednictvím rozbití otcovského idolu ve vás – a říkal jsem, že ta volba musela vzejít z kořenů zapuštěných v prostředí Howardova dětství... v domově, kde nevlastní babička byla posedlá náboženstvím, a tak dále. Ale když to člověk opravdu důkladně prozkoumá, byla tahle argumentace hrozně slabá – *pokud se týkala Howarda*. Vaše matka, pane Van Horne, podle vaší vlastní verze, neměla nikdy žádný aktivní vliv ve vaší domácnosti – aspoň ne za Howardova života. Bývalo ji zřídka vidět, a když se ukázala, nikdo jí nevěnoval moc pozornosti. Howard byl vychováván chůvami a domácími učiteli, převažoval by tedy jejich vliv, ne vliv vaší matky. A vaše domácnost, nehledě na vaši matku, nebyla rozhodně tyransky religiózní.

Ale jak to vypadá s *vámi*, jaké bylo prostředí *vašeho* chlapectví, pane Van Horne – to prostředí, ve kterém jste vyrůstal v těch silně ovlivnitelných dětských letech? *Váš otec byl potulný kazatel, dogmatický fanatik, který vyznával a kázal antropomorfizovaného, osobně mstivého, žárlivého Boha ze Starého zákona – který, jak jste mi sám řekl, „vytloukal peklo“ z vás a z vašeho bratra. Míval jste z něho, jak jste sám řekl, smrtelnou hrůzu.* Howard svého otce miloval, pane Van Horne, kdežto vy jste svého nenáviděl. A právě z téhle nenávisti se zrodil váš nápad s desaterem přikázání... nástroj, jehož jste použil, aniž jste si to uvědomil, abyste jeho vlastními zbraněmi zabil svého otce padesát let poté, co ho sklátila mrtvice.“

A teď Ellery pokračoval rychle: „Tohle nás myslím přivádí k dnešku, pane Van Horne. Zavraždil jste Sally a svedl jste to na Howarda, takže i Howardovu smrt máte na svědomí. Já vám pomohl ty zločiny spáchat. A my oba, každý svým způsobem, za to musíme zaplatit.“

„Zaplatit?“ řekl Diedrich. „Oba?“

„Každý svým způsobem,“ odpověděl Ellery. „Pane Van Horne, mě jste zničil. Chápete to? Zničil jste mě.“

„To chápu,“ řekl Van Horn.

„Zničil jste moji sebedůvěru. Jak bych si mohl ještě někdy hrát na toho nedostižného detektiva? Už nemůžu. Netroufal bych si. Nemám schopnost hazardovat se životy lidských bytostí, pane Van Horne. V povolání toho druhu, jaký jsem si vybral, je často v sázce lidský život,

a když ne život, tedy kariéra nebo štěstí nějakého muže či ženy.

Vy jste mi znemožnil v tom pokračovat. Jsem vyřízený. Nikdy se už nemůžu pustit do dalšího případu.“

A Ellery zmlkl.

Potom Diedrich pokývl hlavou a zeptal se s jakýmsi zvláštním humorem: „A co zaplatím já, pane Queene?“

Ellery odsunul zpátky otáčecí křeslo a rukou v rukavici otevřel horní zásuvku Van Hornova psacího stolu.

10

„Podívejte se totiž,“ řekl Diedrich s pohledem na Elleryho ruku, „povědět pravdu už *jim* nijak nepomůže. Pravda ji už nemůže přivést zpátky, pane Queene, ani jeho.

Vy si jen myslíte, že jste vyřízený, pane Queene, ale já opravdu vyřízený *jsem*. Jsem starý člověk. Moc času mi už nezbývá. V době svého života jsem něco vybudoval. Nemyslím tohle kolem,“ jeho vyhublá ruka neurčitě zagestikulovala, „ani své peníze, nic takového nedůležitého. Myslím nějaký *život*. Někaké jméno. Něco, co v člověku na cestě ke hrobu vyvolává aspoň maličký pocit ztráty.

Vy přece dobře chápete, co se v lidech děje, pane Queene. Musíte vědět, že to, co jsem udělal, ve mně nenechalo žádný pocit triumfu ani zadostiučinění. Nebo jestli jste to nevěděl, můžete to poznat teď už z prostého pohledu na to, co se se mnou stalo. Jak jsou ty verše v Learovi? *„Chvěj se, bídíku, když v sobě nosíš skryté zločiny, jež nestihl bič spravedlnosti.“* Pro člověka už ze tří čtvrtin mrtvého, pane Queene, není tímhle zapláceno dost?“

Ellery řekl: „Ne.“

„Jsem hrozně bohatý člověk, pane Queene,“ pokračoval rychle Diedrich. „Co kdybych vám nabídl –“

Ale Ellery ho zarazil: „Ne.“

„Promiňte,“ pokývl hlavou Diedrich. „Dal jsem se strhnout. To bylo pod naši úroveň, nás obou. Můžeme spolu udělat hodně dobrého, vy a já. Jmenujte si nějaký dobročinný účel a já vám napíšu šek na

milión dolarů. – Na pět miliónů.“

„Zbytečně se namáháte.“

Diedrich chvíli mlčel.

Ale pak řekl: „Já vím, že peníze jako takové pro vás nic neznamenají. Ale pomyslete na moc, kterou by vám mohly dát –“

„Ne.“

Diedrich znovu mlčel. Ellery také.

I pracovna. Ani hodiny tam netikaly.

Konečně Diedrich promluvil: „Něco musí existovat. Každý člověk se dá pohnout za určitou cenu. Je něco, co vám můžu nabídnout, abyste nešel za Dakinem?“

A Ellery odpověděl: „Ano.“

Křeslo rychle popojelo vpřed.

„Co?“ zeptal se Diedrich dychtivě. „Co je to? Jmenujte to, a máte to mít.“

Ellery vytáhl ruku v rukavici ze zásuvky psacího stolu.

Zaleskl se v ní revolver Smith & Wesson ráže 38 se zakrytým kohoutkem a s krátkou hlavní, který tam viděl tu noc, kdy mu Van Horn ukázal vyloupený sejf.

Diedrichovi zacukalo kolem úst, ale to bylo všechno.

Ellery položil revolver zpátky do zásuvky.

Zásuvku nezavřel.

Vstal z křesla.

„Napřed napište lístek. Udejte nějaký důvod, který podle vás bude vypadat věrohodně – zármutek, špatné zdraví.

Počkám vedle. Nemyslím, že byste se ještě dál snížil, abyste po mně střelil, ale kdyby vás něco takového napadlo, pusťte to z hlavy. Než dojedete kolem stolu na tuhle stranu, abyste dosáhl na revolver, budu ve vedlejším pokoji a budu ve tmě.

Myslím, pane Van Horne, že to je všechno.“

Diedrich vzhlédl.

Ellery se podíval na něj.

Diedrich pomalu přikývl.

Ellery pohlédl na své náramkové hodinky. „Dám vám tři minuty.“ Pak pohlédl na psací stůl, na křeslo, na podlahu. „Sbohem.“

Diedrich neodpověděl.

Ellery obešel rychle kolem psacího stolu, prošel kolem mlčícího starce, přešel přes pracovnu a vyšel do tmy vedlejší místnosti.

Ustoupil stranou a čekal, dávaje pozor, aby se neopřel o zeď. Přidržel si hodinky k očím. Po několika vteřinách se začal rýsovat jejich svítící ciferník.

Uplynula minuta.

V pracovně bylo ticho.

Dalších pětadvacet vteřin.

Pak uslyšel škrábání pera.

Pero škrábalo pětasedmdesát vteřin. Potom ustalo a ozval se nový zvuk – slabé vrzání křesla.

Vrzání ustalo.

A zazněl další zvuk, nějaké cvaknutí.

A vzápětí nato výstřel.

Ellery odcouval ode zdi a přešel po okraji úseku osvětleného lampou z pracovny, až se octl znovu ve tmě.

Nahlédl do pracovny.

Pak se otočil a prošel beze spěchu temným pokojem do haly a k domovním dveřím.

Když je potichu otvíral, zaslechl, jak se nějaké dveře nahoře otevřely, potom další a pak třetí. Wolfert? Laura? Stará Christina?

Uslyšel tenký a skřípavý hlas Wolfertův, který prořízl ticho v domě. „Diedrichu! Tos byl ty tam dole?“

Ellery za sebou nehlučně zavřel domovní dveře.

V domě se začala rozsvěcet světla.

Ale Ellery vstoupil na Van Hornovu příjezdovku a vykročil na dlouhou noční cestu do Wrightsvillu.

Ellery Queen

Drama desatera dní

Z AMERICKÉHO ORIGINÁLU TEN DAYS' WONDER
PŘELOŽILA JARMILA EMMEROVÁ.

ILUSTROVAL KAREL VODÁK.

GRAFICKY UPRAVIL VÁCLAV KUČERA. VYDALO
NAKLADATELSTVÍ VYŠEHRAD

V ROCE 1981 JAKO SVOU 582. PUBLIKACI.

VYDÁNÍ PRVNÍ. STRAN 175.

ODPOVĚDNÁ REDAKTORKA MARIE BRABENCOVÁ.

TECHNICKÁ REDAKTORKA HELENA ILLÍKOVÁ.

VYTISKL N.P. MÍR, NOVINÁŘSKÉ ZÁVODY,

ZÁVOD 03, PRAHA 1, OPLETALOVA 3,

PÍSMEM TEMPORA. AA 16.4 5.VA 17,37.

NÁKLAD 50 000 VÝTISKŮ.

CENA BROŽOVANÉHO VÝTISKU 25,– Kčs

NAKLADATELSTVÍ VYŠEHRAD

PRAHA 2, KARLOVO NÁMĚSTÍ 5

33-582-81 13-34 605/826 Kčs 25, –

